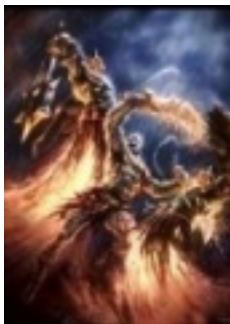

Lăng Độ Vũ 2 - Thượng Đế Chi Mê

Contents

Lăng Độ Vũ 2 - Thượng Đế Chi Mê	1
1. Thần Bí Thất Tung	1
2. Thất Thủ Tao Cầm	8
3. Xảo Đoạt Quân Cơ	16
4. Sâm Lâm Chi Lữ	26
5. Thượng Đế Chi Mê	39
6. Tỉ Cách Mê Nhân	47
7. Thượng Đế Chi Mê.	58
8. Dùng Sâm Yêu Lâm	68
9. Tối Hậu Quyết Chiến	80

Lăng Độ Vũ 2 - Thượng Đế Chi Mê

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com Dịch: Cổ Kiếm Hùng Lăng Độ Vũ hệ liệt có điểm giống với series phim 00

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-do-vu-2-thuong-de-chi-me>

1. Thần Bí Thất Tung

Lăng Độ Vũ ngồi trên chiếc xe đua màu trắng ngọc, nhẹ nhàng lướt trên con phố đông người.

Buổi sáng mười một giờ ba mươi hai phút.

Lăng Độ Vũ vừa từ sân bay về.

Vừa cùng với bạn gái Trác Sở Viên trải qua mười ngày uyên ương thần tiên tại đảo Hợp Lý, hai người tạm thời chia tay một thời gian.

Thế nhưng, cũng cần phải cảm ơn Thượng Đế về mười ngày vừa qua, nếu cho rằng tất cả hạnh phúc may mắn là do Người ban cho.

Trác Sở Viên là chủ nhiệm đội hành động đặc biệt của hình cảnh quốc tế, sau sự kiện Nguyệt Ma (Xem tác phẩm khác của Huỳnh Dịch - Nguyệt Ma), đã dành thời gian hai tuần để cùng Lăng Độ Vũ tận tình hưởng thụ ánh nắng, cát trắng và tình yêu.

Sau khi kết thúc kỳ nghỉ, nhận được mệnh lệnh, Trác Sở Viên đành phải lên đường trực tiếp bay đến Bắc Âu nhận nhiệm vụ mới, đón nhận một khúc ngoặt khác của cuộc sống.

Lăng Độ Vũ mang theo những hồi ức tươi đẹp, trở về thành phố xinh đẹp của mình.

Chiếc xe chạy qua những đường hầm hiện đại dưới biển, những con đường xuyên qua núi.

Còn có một chuyện rất vui, đó là có thể kết giao bằng hữu với Điền Bồn Chánh Tông. Điền Bồn tuy xuất thân là hắc đạo nhưng lại là người rất thấu triệt đạo lý.

Khi biết đầu đuôi câu chuyện Nguyệt Ma, không những không trách Lăng Độ Vũ không tuân thủ lời hứa giao Áo Thạch cho mình, mà còn vô cùng cảm kích Lăng Độ Vũ, nhờ có anh mà có thể hóa giải được một trận hào kiếp với nhân loại.

Điền Bồn còn khẳng khái giữ lời hứa đã nói khi nhờ Lăng Độ Vũ truy tìm Áo Thạch

- hai triệu đô la vũ khí cho tổ chức Kháng Bạo Liên Minh của Lăng Độ Vũ, để có thể chi viện cho các chiến sĩ dân chủ ở các nơi, nhằm lật đổ bạo chính.

Số tiền Điền Bồn giúp đỡ tất nhiên là to lớn. Nhưng sự giúp đỡ của Điền Bồn còn quý hơn ở chỗ khác, đó là chất lượng của vũ khí. Mặc dù có tiền, nhưng chưa chắc trên thị trường vũ khí quốc tế có thể tìm được những vũ khí hiện đại như thế.

Theo Cao Sơn Ưng - lãnh đạo tối cao của tổ chức nói thì trong số vũ khí quý hiếm nhất đó là bộ hỏa tiễn cảm ứng điện tử phát xạ uy lực lớn, có thể mang vác và lắp ráp dễ như trở bàn tay, tiến công hay phòng thủ, vận chuyển tiện lợi, chỉ cần hai đến ba người là có thể dễ dàng thao tác. Xạ trình đạt ba mươi dặm, nhưng trong phạm vi mười lăm dặm vi hình hỏa tiễn của nó có thể đạt tới trăm phát trăm trúng bất kỳ mục tiêu nào.

Đó là sản phẩm đỉnh cao của khoa học kỹ thuật bây giờ.

Kháng Bạo Liên Minh nhận được những vũ khí uy lực đó, lập tức như hổ thêm cánh, hùng tâm bừng bừng triển khai kế hoạch đã chuẩn bị từ lâu: Phi Châu Hoàn Tiết Số vũ khí do Điền Bồn quyên tặng và số vũ khí đạn dược do tổ chức chuẩn bị sẽ được vận chuyển đến Nạp Mễ Bỉ Á, một nước nhỏ láng giềng của Nam Phi, rồi lại do tổ

chức cơ mật tháo rời từng bộ phận, bí mật vận chuyển vào Nam Phi, cung cấp cho những người da đen bị người da trắng đàn áp tiến hành bạo chính.

Tính đến bây giờ, số vũ khí đó có lẽ đã được vận chuyển đến nơi.

Lăng Độ Vũ cười mỉm, đối phó với cường bạo là nghĩa bất dung từ, tại sao lại có một nhóm người cứ muốn cưỡi lên đầu nhân dân hoành hoành bá đạo.

Chiếc xe cách ngôi nhà không xa thì từ từ dừng lại.

Hơn hai tuần trước, ngôi nhà bị đội đột kích của Dĩ Quốc phá hoại, giờ đã được sửa chữa lại. Người đứng đầu cục tình báo Dĩ Quốc như đã hứa, chịu chi trả mọi chi phí.

Lúc này là giữa trưa, ánh nắng chói chang.

Tất cả đều thật đẹp đẽ, dưới ánh nắng của mặt trời, hình bóng của Nguyệt Ma biến mất vô tung vô tích. Giống như chuyện cũ trước lúc đất trời sơ khai.

Lăng Độ Vũ để xe trong vườn hoa, đẩy cửa bước vào phòng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, như là nhìn thấy Lăng Độ Vũ về đến nơi.

Lăng Độ Vũ cầm tay nghe lên, đối phương là một người đàn ông, giọng uy nghiêm nói: “Lão Ưng gọi Tiểu Ưng!!!”.

Lăng Độ Vũ chấn động tinh thần, vội vàng hồi đáp: “Tôi là Long Ưng”.

Đối Phương nói: “Tôi là Cao Sơn Ưng!”.

Kháng Bạo Liên Minh là một tổ chức vô cùng nghiêm mật, tám người lãnh đạo cao nhất đều lấy chữ “Ưng” làm biệt hiệu, tiếp đó là “Tượng”, “Sư”, “Hổ”, “Báo”, thể hiện những cấp bậc khác nhau.

Cao Sơn Ưng là người phụ trách cao nhất, mọi liên hệ của Lăng Độ Vũ với tổ chức đều phải thông qua Sơn Ưng, và cũng chỉ có Cao Sơn Ưng mới có thể trực tiếp tìm Lăng Độ Vũ.

Cao Sơn Ưng tiếp tục nói: “Long Ưng, phía chúng ta có việc không hay xảy ra, do đó đành phải phá vỡ cuộc sống bình lặng của anh”.

Lăng Độ Vũ thẳng thốt: “Đã xảy ra việc gì”.

Cao Sơn Ưng nói: “Vũ khí đã bị mất”.

Lăng Độ Vũ bật người dậy, nói: “Cái gì!”.

Vũ khí là mấu chốt quan trọng trong Phi Châu Hoàn Tiết. Vũ khí bị mất, thì kế hoạch bị chết từ ngay trong trứng nước. Không những thế còn làm cho sĩ khí của tổ chức bị tổn thất nặng nề.

Cao Sơn Ưng nói: “Đã phát sinh một chuyện hết sức là kỳ quái, khi máy bay vừa bay vào Châu Phi thì đột nhiên thay đổi đường bay, hướng về Đông Bắc, không những thế việc càng làm cho người ta khó hiểu là máy bay bay đến Hắc Yêu Lâm - giao giới của Trát Y Nhĩ và Cương Quả thì mất hẳn liên lạc với căn cứ”.

Lăng Độ Vũ ngay lập tức nắm vững được những điểm kỳ quái của cả câu chuyện.

Đầu tiên, là tuyến đường vận chuyển vũ khí, bắt đầu cất cánh từ căn cứ ở Nam Mỹ, nhắm hướng Đông Nam về phía bờ tây của Châu Phi, mục đích là Nạp Mễ Bỉ Á phía nam Châu Phi. Mà Hắc Yêu Lâm ở địa phận Cương Quả, trung bộ của Châu Phi, cách xa Nạp Mễ Bỉ Á, không biết tại sao lại chuyển đường bay?.

Đó là điều kỳ quái thứ nhất.

Ngoài ra, trên máy bay còn một bộ trang bị tự động, là tâm huyết của tổ chức, có thể nói rằng đó là hệ thống thông tin tối tân nhất. Có thể từng phút từng giây giữ liên lạc với mặt đất. Dù cho máy bay có bị đánh cướp, thì cũng không thể hoàn toàn mất liên lạc, giống như đột nhiên biến mất trên không trung vậy.

Cao Sơn Ưng nói tiếp: “Lúc bắt đầu, máy bay vẫn theo đường bay chỉ định, nhưng vừa bay vào lục địa thì lập tức chuyển hướng bay về hướng Đông Bắc, bắt đầu từ phút đó nhân viên phụ trách phi hành không biết xảy ra chuyện gì, đã dừng liên lạc với cứ địa, nhưng máy tính của chúng ta hiển thị mọi hoạt động trên máy bay vẫn bình thường. Khi máy bay đi qua không phận của Cương Quả, đến mười chín độ kinh đông, ba mươi hai độ vĩ bắc. Máy tính mới mất hẳn tung tích của máy bay.

Mười chín độ kinh đông, ba mươi hai độ vĩ bắc, chính là vùng trũng thấp nhất của Cương Quả - Hắc Yêu Lâm, là nỗi khiếp đảm của người dân Châu Phi.

Lăng Độ Vũ hít một hơi thật dài, bản thân đã từng nhiều năm sinh hoạt ở Châu Phi, trong tổ chức không ai có thể hiểu rõ điều đáng sợ của nơi này hơn Lăng Độ Vũ. Huyết Ấn vụ trưởng (người cúng bái làm phép gọi là vụ) một bằng hữu Châu Phi của Lăng Độ Vũ, từng nói với anh rằng Hắc Yêu Lâm, là nơi mà những người Tỉ Cách Mễ, đứa con của rừng núi cũng không dám đặt chân vào.

Đó là một khu rừng nguyên thủy chứa đựng điều bí ẩn gì?

Cao Sơn Ưng nói: “Anh cũng biết, các thiết bị trên máy bay, đều hoàn toàn tự động hóa, đại bộ phận các thiết bị đều được lắp đặt phía ngoài máy bay, nếu nhân viên quản lý máy bay muốn cắt đứt thông tin hay phá hủy thiết bị, tuyệt đối không thể làm được khi đang bay, cho nên đối với sự việc này chúng tôi hoàn toàn không thể giải thích nổi, chỉ có thể nhờ anh đến đó một chuyến”.

Lăng Độ Vũ thở dài một tiếng, anh còn có thể lựa chọn?

Lăng Độ Vũ nói: “Tôi đã từng nghe một bằng hữu Tỉ Cách Mễ nói qua, mọi người trước nay không dám vào sâu trong Hắc Yêu Lâm, đó là một địa điểm đáng sợ, nơi mà sinh mệnh có thể thần bí biến mất”.

Cao Sơn Ứng cũng thở dài một tiếng, nói: “Anh có tin điều đó không?”.

Lăng Độ Vũ thay đổi ngữ khí, hỏi: “Giả dụ máy bay đích thực rơi ở Hắc Yêu Lâm, vũ khí liệu có còn được bảo tồn nguyên vẹn không?”.

Cao Sơn Ứng nói: “Hòm đựng vũ khí được mô phỏng theo thiết kế của túi không gian, bên ngoài được bao bọc bởi vật liệu pha lê phòng nhiệt dày hai thước, có tác dụng phòng nhiệt và chấn động cao, phía trong là chất keo đông lạnh có tính đàn hồi cao, cho nên chỉ cần không phải bị phát nổ trên không trung, thì khả năng bị hủy hoại rất là nhỏ”.

Lăng Độ Vũ nói: “Thùng vũ khí có phương pháp mở đặc biệt nào không?”.

Cao Sơn Ứng nói ra một tổ hợp mật mã, nói tiếp: “Trên thế giới này, mật mã chỉ có anh và tôi biết. Ghi nhớ một chữ cũng không được sai, bởi vì thùng hàng có trang bị hệ thống tự động phát nổ, bất cứ người nào tự ý mở đều cùng với nó thịt nát xương tan”.

Lăng Độ Vũ lại thở dài.

Sự việc này không khác gì sương mù trong đêm tối, hoàn toàn không có đầu mối để

suy nghĩ. Đến Hắc Yêu Lâm, trong hoàn cảnh hiểm ác, kêu Lăng Độ Vũ phải làm như thế nào để tìm một chiếc máy bay? Việc này so với tìm kim đáy bể so ra còn khó hơn.

Cao Sơn Ứng tất nhiên là hiểu rõ cảm nhận của Lăng Độ Vũ, miễn cưỡng nói:

“Long Ứng! Tôi cũng biết nhiệm vụ này rất là khó khăn, nhưng không có ai có thể hiểu rõ Châu Phi hơn anh, chỉ có anh mới có thể tiến sâu vào khu rừng nguyên thủy đó, tìm lại hy vọng của chúng ta, cứu giúp những người trên máy bay. Lô vũ khí này ngoài số vũ khí do Điền Bốn Chính Tông quyền tặng, còn có số vũ khí thông thường do chúng ta thu thập được, giá trị ước tính lên đến mười triệu đô la, cho nên tuyệt đối không thể dễ dàng để mất”.

Hai người nói thêm một hồi, sắp đặt kỹ lưỡng chuyến đi Châu Phi của Lăng Độ Vũ rồi mới gác máy. Lăng Độ Vũ tiếp đó gọi một cuộc điện thoại đường dài đến Bắc Âu cho Trác Sở Viên, nhưng nàng không có ở đó.

Sáng ngày thứ hai, Lăng Độ Vũ đến hộp bảo hiểm cá nhân ở ngân hàng, lôi mọi đồ vật bên trong ra. Bao gồm mấy quyển hộ chiếu ngụy tạo, đại diện cho các thân phận khác nhau, trong đó có một quyển là hộ chiếu công dân của Cương Quả. Lăng Độ Vũ từng trải qua một khóa huấn luyện về hóa trang, chỉ cần chuyển thân một cái là có thể hóa trang thành một công dân Cương Quả thứ thiệt.

Ngoài ra còn một loạt vũ khí và công cụ tinh xảo, ví dụ như hai mươi bốn chiếc Thôi Lệ Bạo Vụ Đạn, khi lắp ráp vào vừa vặn thành một quyển giống sách bìa đồ, có thể dễ dàng qua mắt máy chụp X- Quang của hải quan.

Còn có một miếng da ngực nhân tạo, hoàn toàn phù hợp với màu lông và hình dạng bộ ngực của Lăng Độ Vũ. Khi dán lên ngực, mắt thường khó mà phát hiện điểm khác lạ. Mặt kia của miếng da ngực nhân tạo có bày vài công cụ điện tử tinh xảo, có máy mở khóa, máy dò tìm kim loại, máy cắt bằng Radium, đạn gây mê... Đó là những pháp bảo do đích thân Lăng Độ Vũ tự tay thiết kế, dùng một loại keo thủy tinh tạo thành, do đó có thể dễ dàng vượt qua tai mắt của máy dò tìm kim loại.

Còn có liệt tính tạc đạn được ngụy trang thành bao thuốc lá, máy tính xách tay, kính hồng ngoại, vật liệu hóa trang...

Nhiệm vụ lần này nguy hiểm dị thường, Lăng Độ Vũ không thể không cẩn thận.

Tiếp đó trực tiếp nhắm hướng sân bay mà đi.

Trên sống mũi của Lăng Độ Vũ có thêm một cặp kính vàng, trên môi dán thêm một bộ râu đen rậm, và trên tay là quyển hộ chiếu của công dân Mỹ mà ảnh chụp không khác chút gì như hiện tại.

Cao Sơn Ứng đã chuẩn bị cho Lăng Độ Vũ thành vị khách đến Cương Quả, đó là trạm thứ nhất hướng về Châu Phi của Lăng Độ Vũ. Tiếp đó là hành trình vào sâu khu rừng nguyên thủy đầy gian nan.

Sau khi lên máy bay, Lăng Độ Vũ dặn dò nữ tiếp viên hàng không không cần đánh thức mình. Tiếp đó chìm sâu vào giấc ngủ, đó là phép ngọa công tinh dưỡng của Mật Tông, Lăng Độ Vũ tranh thủ nghỉ ngơi để có thể sẵn sàng ứng phó với mọi khó khăn sẽ gặp trên đường đi.

Máy bay đáp xuống Sa Địa A Lạp Bá, Lăng Độ Vũ mới tỉnh giấc. Đây là trạm chuyển khách giữa đường.

Tranh thủ thời gian đợi máy bay, Lăng Độ Vũ mua liền mấy bộ sách có liên quan Bách Mộ Đạt - Đại tam giác thần bí. Sau khi lên máy bay, Lăng Độ Vũ tập trung tinh thần đọc sách hy vọng có thể tìm thấy linh cảm về vụ mất tích máy bay.

Máy bay mất tích trên Hắc Yêu Lâm và sự biến mất thần bí tại Bách Mộ Đạt, địa điểm tuy khác nhau, nhưng lại cùng giống nhau ở một điểm đó là tự nhiên mất tích tông ảnh, hoàn toàn không để lại vết tích gì.

Cứ như đã chui vào một không gian khác.

Theo nghiên cứu của khoa học hiện đại, đã đưa con người bước vào một lĩnh vực hoàn toàn mới. Đối với sự dò tìm vũ trụ, con người đã có cái nhìn rộng rãi, bao quát hơn; mặt khác đối với nghiên cứu về phân tử và nguyên tử cấu thành vật chất làm cho chúng ta chú ý vào thế giới nhỏ bé mà mắt thường không thể quan sát được.

Mọi vật đều do phân tử kết cấu thành, ví dụ như thủy tinh, là do một phân tử của một chất, lại thêm hai phân tử của một chất khí tạo thành.

Phân tử không phải là nhỏ nhất, cũng không phải là không thể cắt được, theo trình độ nhận thức hiện nay, phân tử là do “hạt nguyên tử” và các “điện tử” chạy xung quanh nó tạo thành.

“Hạt nguyên tử” do một số nhiều các “chất tử” và “trung tử” hợp thành. Chất tử mang chính điện, trong Thái Dương hệ của chúng ta vẫn chưa có chất tử mang phụ điện.

Thế nhưng trong giới khoa học tồn tại một giả thuyết cho rằng: chất tử mang phụ điện hay còn được gọi là “phản chất tử” nhất định có tồn tại với số lượng lớn. Đặc tính của nó so với chất tử hiện nay hoàn toàn tương phản. Vật chất do phản chất tử tạo thành gọi là “phản vật chất”. Vũ trụ do các phản vật chất tạo thành được gọi là “phản vũ trụ”.

Giả thuyết đó thật là kỳ diệu! Không cùng một không gian, điều đó có phải nói lên mối quan hệ kỳ lạ của vũ trụ chúng ta và phản vũ trụ.

“Thưa ngài Kỵ Sĩ, ngài uống chút gì không?”.

“Kỵ Sĩ” là tên gọi lúc này của Lăng Độ Vũ, anh giật mình, ngẩng đầu lên.

Đó là một nữ tiếp viên hàng không da đen, đôi mắt to đẹp, làn da đen khỏe khoắn và hàm răng trắng như tuyết đang nhìn Lăng Độ Vũ nở một nụ cười rung động lòng người.

Trên tay còn nâng mấy ly rượu màu xanh biếc, càng làm nổi bật nét đẹp mê người của nàng.

Lăng Độ Vũ tiện tay đón lấy một ly rượu, mỉm cười tỏ vẻ cảm ơn. Cô nàng này còn mang dòng máu nước ngoài, khí chất thanh cao, thật là một vưu vật của sự pha trộn các dân tộc.

Đưa mắt nhìn quyển sách trên bàn của Lăng Độ Vũ, đôi mắt nàng lập tức sáng lên, kinh ngạc nói: “Ồ! Ngài cũng thích xem những loại sách như thế này ư?”.

Lăng Độ Vũ nhìn vào đôi mắt chứa đầy sự tò mò thích thú của nàng, tim tự dưng đập nhanh mấy hồi, nói: “Cô cũng có hứng thú?” tay gờ gờ quyển sách.

Nữ tiếp viên hàng không da đen xinh đẹp gật đầu ngây thơ nói: “Thích muốn chết đi được”, dáng vẻ say đắm lòng người, vô cùng dễ thương. Nói xong thì bước đi.

Lăng Độ Vũ lại tiếp tục đọc sách, trong lòng vẫn động lại hình bóng viên ngọc đen đẹp đẽ, nàng có một vẻ đẹp tươi sáng khỏe mạnh, làm say đắm lòng người. Lăng Độ Vũ lắc đầu, rũ bỏ hình bóng của nàng tiếp viên hàng không, tập trung tinh thần đọc sách.

Đột nhiên có một mùi hương bay đến, có người ngồi vào chiếc ghế trống bên cạnh Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ nghiêng đầu nhìn, chính là nàng tiếp viên vừa đi đã quay lại, nàng nghiêng tấm thân mỹ lệ ngồi lên chiếc ghế rộng rãi. Chiếc váy mini không đủ dài để lộ ra cặp chân dài tràn trề sức sống, say đắm lòng người.

Nữ tiếp viên hàng không cười tươi, cầu tình nói: “Ngài có thể nói cho tôi về Bách Mộ Đạt?”.

Lăng Độ Vũ vừa tò mò vừa buồn cười hỏi: “Cô thật sự có hứng thú?”.

Nữ tiếp viên hàng không đáp: “Thật vậy, từ nhỏ tôi đã rất thích du lịch và đến các miền đất xa lạ, cuộc sống thường nhật làm con người thấy nhàm chán, cần có một chút mới mẻ để kích thích. Ở hiện tại không thể đạt được thì cũng có thể tìm thấy trong những cuốn sách, vì vậy tôi rất thích xem các tiểu thuyết phiêu lưu mạo hiểm”.

Lăng Độ Vũ không ngờ làm cho nàng nói ra những lời nói đó, nhưng những lời nàng nói cũng có đạo lý, sự thật thế giới trong sách có thể làm cho con người tạm thời thoát ly cuộc sống cơ cực, nhàm chán ở hiện tại, rong ruổi trong thế giới vô tận của những cuốn tiểu thuyết.

Mái tóc của nàng không dài cũng không ngắn, rủ nhẹ xuống vai, lúc này nàng nghiêng nghiêng mặt, những sợi tóc nhẹ nhàng lay động, thần thái rất đẹp.

Nàng hỏi một cách đáng yêu: “Ngài có thể nói được chưa”.

Lăng Độ Vũ hồi tỉnh, tự trách mình thất lễ, nói: “Được rồi”. Cô nàng này thật là đáng yêu, làm cho con người cảm thấy tinh thần vui vẻ, quên đi hiểm ác của cuộc sống.

Lăng Độ Vũ chỉnh dung nói: “Tam giác Bách Mộ Đạt, là chỉ thủy vực Đại Tây Dương giữa ba địa điểm bờ biển Khoa La Lạp Đa của Mỹ, quần đảo Ba Đa Lê Các và Bách Mộ Đạt. Trong phạm vi thủy vực này, phát sinh nhiều vụ mất tích bí ẩn không thể

giải thích được. Không chỉ có thuyền, đến máy bay khi vào khu vực này cũng thần bí mất tích. Đến hải cốt cũng không tìm thấy. Có người nói, khu vực này là nơi tiếp giáp với một không gian thứ hai, thuyền và máy bay mất tích có thể do sai sót đã bay vào một thế giới và vũ trụ khác, do đó không để lại bất kỳ một tung tích nào”.

Trên mặt nàng xuất hiện thần sắc sợ hãi, hai mắt không ngừng ngời sáng, thần thái như bay vào một vùng trời khác.

Lăng Độ Vũ nói tiếp: “Một tai nạn thất tung lớn làm cho mọi người khó hiểu nhất, đó là vào chiều 5.12.1945. Năm chiếc máy bay oanh tạc ‘Người Phục Thù’ cất cánh từ căn cứ không quân Khoa La Lạp Đa của Mỹ, sau khi tiến vào Đại Tây Dương, đến tam giác Bách Mộ Đạt thì thần bí mất tích. Sự việc không chỉ có như thế, một chiếc phi thuyền quân dụng chở mười ba người khi đang tìm kiếm tung tích của năm chiếc máy bay oanh tạc cũng đồng thời mất tích. Điều kỳ quái là lúc đó trời quang mây tạnh, khả năng xảy ra tai nạn lúc đó là rất ít. Sau khi sự việc xảy ra quân đội và các đoàn thể nhân dân đã phát động cuộc tìm kiếm rộng lớn, riêng máy bay đã xuất động hai trăm chiếc, nhưng vẫn không tìm được một chút tung tích nào của máy bay oanh tạc và phi thuyền.

Cuối cùng đành phải thúc thủ vô sách, công khai tuyên bố: ‘Chúng tôi không có cách gì giải thích cho sự kiện này’”.

Nữ tiếp viên nghe đến ngẩn cả người, ngực không ngừng phập phồng, nói thầm:

“Đích thực đã xảy ra chuyện gì?”.

Lăng Độ Vũ thấy nàng nghe nhập tâm như vậy, nhin không được nói: “Nhưng nơi làm cho máy bay và thuyền mất tích không chỉ có ‘Tam giác ma quỷ’ này, ‘Quỷ Hải’ ở Tây Thái Bình Dương phía nam Nhật Bản cũng nổi tiếng là vùng đất hung hiểm”.

Nữ tiếp viên hàng không như tỉnh mộng, nói: “Ài! Xin lỗi, giờ tôi phải làm việc rồi”. Nói đoạn cúi xuống hôn nhẹ vào má Lăng Độ Vũ một cái, ngọt ngào nói: “Ngài nói chuyện thật là hay”. Rồi nhẹ nhàng cất bước.

Lăng Độ Vũ cười nhẹ nhàng.

Đây cũng thể nói là một kỳ duyên. Tiếc thay bản thân đang có nhiệm vụ trong mình, bằng không bình thủy tương phùng, ngẫu nhiên phong lưu một chút cũng là niềm khoái lạc của nhân sinh.

Lăng Độ Vũ là một người có nguyên tắc và quy luật, không vì háo sắc mà làm ảnh hưởng tới việc chính, chỉ còn cách tiếc nuối bỏ qua.

Lăng Độ Vũ lại chuyên tâm quay lại trạm thứ nhất của hành trình: “Cộng Hòa Nhân Dân Cương Quả”.

Hắc Yêu Lâm không phải hoàn toàn nằm trên lãnh thổ cộng hòa nhân dân Cương Quả mà còn chạy qua nước láng giềng lân cận là Trát Y Nhĩ. Thế nhưng giao thông ở Cương Quả lại thuận tiện, ở đó có thể ngồi thuyền vào sâu trong nội địa, còn có thể ngồi trực thăng đến Hắc Yêu Lâm, đều rất là dễ dàng.

Lúc trước Lăng Độ Vũ đã từng ở Châu Phi, đã từng cứu một tộc trưởng thổ dân cư trú cạnh Hắc Yêu Lâm, hai người đã kết thành bằng hữu. Lần này đến Hắc Yêu Lâm, vị bằng hữu này sẽ giúp đỡ rất nhiều cho mình.

Tiếng nói ôn hòa của cơ trưởng từ máy phát âm: “Các vị hành khách, hoan nghênh mọi người đến sân bay quốc tế của Cộng hòa nhân dân Cương Quả, hãy còn ba mươi phút đi bộ, khí hậu rất tốt, nhiệt độ là bốn mươi hai độ, cảm ơn quý khách đã ngồi chuyến bay này, chúc quý khách có một chuyến đi vui vẻ”.

Bốn mươi hai độ, nhiệt độ đó thực là làm cho con người cảm thấy nóng nực.

Lăng Độ Vũ không phải là người bình thường. Tại một mức độ nào đó, Lăng Độ Vũ cảm thấy yêu cái nắng khốc liệt và lạc hậu của Châu Phi, tại đó mọi thời khắc đều có thể cảm thấy được sự tồn tại của sinh mệnh. Đó là điểm khác biệt với các thành thị, thủ đô tiên tiến. Trong thành thị mọi việc đều rành mạch, an toàn, tiện lợi. Không có những nguy hiểm để cảnh báo con người, làm cho con người biết được sinh mệnh có thể mất đi bất cứ lúc nào, từ đó có thể nhận thấy sự đáng quý của sinh mệnh. Cuộc sống hiện tại hóa bấy giờ, đều mộng ảo và không chân thật, không có những cảnh đẹp máu thịt.

Rừng núi Châu Phi chỉ có một quy luật, đó chính là quy luật sinh tồn, đó cũng là thứ quy luật duy nhất.

Người thích hợp thì tồn tại.

Mạnh ăn yếu.

Lăng Độ Vũ đối với nơi này tuyệt không xa lạ, nhiều năm trước vì giúp đỡ một số người chống lại cường quyền, Lăng Độ Vũ đã tạm trú tại Châu Phi bốn năm, về sau cuộc chính biến thất bại, Lăng Độ Vũ trở thành người duy nhất thoát nạn. Người đứng đầu chính quyền cai trị đã mời một chiến sĩ Mã Á tộc nổi tiếng hung ác triển khai cuộc truy sát Lăng Độ Vũ trong khu rừng nguyên thủy. Lăng Độ Vũ từ cái chết tìm sự sống, đánh bại người nổi tiếng phép thuật của Châu Phi - Mã Á tộc vu vương.

Đó là chiến tích của Lăng Độ Vũ.

Không có ai hợp với nhiệm vụ này hơn Lăng Độ Vũ, đương nhiên là người lựa chọn thích hợp nhất trong lòng Cao Sơn Ứng.

Cho nên kẻ định muốn ngăn chặn tổ chức lấy lại vũ khí thì người đầu tiên bị tiêu diệt phải là Lăng Độ Vũ. Tình hình trước mắt có thể nói là nguy cơ bốn phía.

Đèn trên bảng cầm hút thuốc và dây an toàn trên máy bay bật sáng.

Nữ tiếp viên hàng không da đen xinh đẹp nhẹ nhàng bước đến, lông mi cụp xuống, không dám nhìn thẳng vào Lăng Độ Vũ. Đến bên cạnh Lăng Độ Vũ, rút một mảnh giấy vào túi áo trên của anh. Nói khẽ vào tai: “Tìm tôi”. Rồi bước đi.

Lăng Độ Vũ lôi mảnh giấy ra, trên giấy viết bằng tên tiếng Anh - “Ngải Dung Tiên”, phía dưới là địa chỉ và số điện thoại. Nét bút có lực, không giống như nét chữ của con gái. Chứng tỏ đó là một người con gái dám nghĩ dám làm, có hứng thú với những sự việc thần bí.

Lăng Độ Vũ nhìn mảnh giấy hơn năm phút, đem tên tuổi và địa chỉ nhắm kỹ. Cuối cùng cười khổ, vò nát tờ giấy, vứt vào thùng rác.

Mỹ nhân có tình nhưng lại không có phúc hưởng thụ.

Khi xuống máy bay, người đẹp Ngải Dung Tiên đứng ở cửa máy bay tạ khách, khí chất rung động lòng người, hơi cúi mặt vừa thẹn thùng vừa vui mừng nhìn Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ thầm kêu một tiếng, có thể gọi là đáng tiếc, quả quyết bước xuống cầu thang.

2. Thất Thủ Tao Cầm

Hơi nóng bức người nhắm chính diện thổi tới, cái nắng vô tình tàn bạo như muốn đốt cháy da thịt con người.

Đây là nơi nóng nhất trong khu vực xích đạo.

Lăng Độ Vũ giống như một người tha hương rời xa quê nhà đã lâu, giờ mới trở về, trải bước trên con đường đất mềm.

Lăng Độ Vũ tay trái kéo hành lý, ngồi lên xe chuyển hàng của sân bay, đến cửa vào hải quan.

Thiết bị ở sân bay thô sơ lạc hậu, hiệu suất công việc không cao. Thật khó có thể

tưởng tượng nổi những người Châu Phi làn da đen, mái tóc xoăn ngoằn ngoèo, cặp môi dày, cánh mũi sư tử với công cụ thô sơ lại có thể săn bắt được những con mãnh thú chạy nhanh như chớp.

Lăng Độ Vũ đề cao cảnh giác lên mức cao nhất có thể.

Đối với phần lớn các nước ở Châu Phi, anh không chỉ là nhân vật không được hoan nghênh, mà còn đứng đầu về phần tử nổi loạn và là tội phạm bị truy lùng, các nhà độc tài ở đó hận là không được ăn sống nuốt tươi anh. Do vậy muốn giữ gìn sinh mệnh, Lăng Độ Vũ không thể không cẩn thận.

Lần này vũ khí được vận chuyển đến Nạp Mễ Bỉ Á, giả thuyết rằng cục tình báo Nam Phi nhận được tin tức thì nhất định sẽ không bỏ lỡ cơ hội ngăn chặn và phá hoại.

Khả năng này tuyệt đối là có thể.

Lăng Độ Vũ bỏ vào túi áo vài chiếc Thôi Lệ Bạo Vũ đạn.

Những chiếc Thôi Lệ Bạo Vũ đạn này có thể phát nổ trong nửa giây, làm cho không gian trong phạm vi ba mươi thước tối đen, trong vùng khối đen giờ nằm ngón tay cũng nhìn không thấy được, những người hít phải khối đen ngay lập tức hôn mê. Tiếp đó nội trong vòng ba giây, khối đen sẽ lan tỏa và bao phủ phạm vi tám mươi thước.

Đó là hoàn cảnh thuận lợi nhất để chạy thoát.

Mọi việc ở hải quan đều diễn ra suôn sẻ.

Sau một giờ chờ đợi, Lăng Độ Vũ hướng về phía khách sảnh đón khách của sân bay.

Trong khách sảnh đầy rẫy những người, có du khách và thương nhân ở các địa phương, người Cương Quả bản địa, không khí thật là náo nhiệt.

Cao Sơn Ứng từng nói qua, sẽ phái người quen biết đến đón Lăng Độ Vũ.

Anh phóng tia mắt sắc lạnh nhìn quanh bốn phía, chân không ngừng bước về cửa ra của sân bay. Có thể là ai?

Phía đuôi mắt có bóng người lay động

Lăng Độ Vũ cảnh giác ngoái đầu.

Một người đàn ông da trắng, tóc vàng, thân thể mạnh mẽ, khỏe khoắn, mặc một chiếc quần ngắn từ phía tay trái đuối lên.

Người đàn ông đó tóc rất ngắn, cắt rất chỉnh tề, khuôn mặt trông rất đẹp trai, gò má và xương hàm banh rộng, ánh mắt sắc bén, là điển hình của loại đàn ông cứng cỏi.

Lăng Độ Vũ ngẩn người, thì ra là một trong những người phụ trách quan trọng của “Phi Châu Hoàn Tiết”.

Người đàn ông giọng điệu thành khẩn nói: “Long Ung, tôi là Hắc Tượng!” Đoạn bước đến bên cạnh Lăng Độ Vũ, khí thế bức người.

Lăng Độ Vũ không phải là lần đầu tiên gặp mặt Hắc Tượng. Tây Sâm “Hắc Tượng”

là một sát thủ lạnh lùng đáng sợ của tổ chức, đã hoạt động nhiều năm ở Châu Phi, là nhân vật thích hợp nhất để giúp đỡ Lăng Độ Vũ tiến sâu vào khu rừng nguyên thủy.

Lăng Độ Vũ bắt tay với Tây Sâm, trầm giọng nói: “Như thế nào rồi?”.

Tây Sâm thần tình âm đạm nói: “Tình hình không tốt, Nam Phi đã biết về việc mất tích vũ khí của chúng ta, người đứng đầu của đặc vụ là Mã Phi thiếu tướng đã ra mệnh lệnh, bắt chấp mọi thứ phải cướp được vũ khí. Đi! Chúng ta vừa đi vừa nói, tôi để

xe ở ngoài kia”.

Hai người ra khỏi khách sảnh của sân bay.

Bên đường đỗ hơn mười chiếc xe khách, còn nhiều loại xe muôn màu muôn vẻ khác.

Tây Sâm đi trước dẫn đường, không ngừng từ chối những người địa phương mời khách. Lăng Độ Vũ biết lúc này không tiện nói, bước vội theo Tây Sâm.

Tây Sâm chỉ vào một chiếc xe Jeep đỗ ở cuối đường, ngoảnh đầu nói: “Xe đỗ ở đằng đó”.

Hai người tiếp tục hướng về chiếc xe Jeep.

Lăng Độ Vũ nghĩ ngợi, Mã Phi thiếu tướng - người đứng đầu của đặc vụ Nam Phi đích thực là rất lợi hại, hẳn nổi tiếng là độc ác vô tình ở Châu Phi, nhiệm vụ tìm lại vũ khí lần này sẽ gặp nhiều khó khăn.

Lăng Độ Vũ đột nhiên linh cảm thấy có nguy hiểm đến gần...

Anh giật mình nhìn quanh.

Mọi việc vẫn bình thường.

Người cách bọn Lăng Độ Vũ gần nhất cũng ngoài hai mươi yard.

Lúc Lăng Độ Vũ ngoảnh đầu lại thì mọi việc đã quá trễ.

Tây Sâm cứng người, đứng bất động bên cạnh xe Jeep.

Từ trong xe Jeep hai khẩu súng chĩa ra.

Tây Sâm quát nhẹ: “Đi!”.

Lăng Độ Vũ vẫn bất động, tuy rằng anh có thể sử dụng Bạo Vũ đạn, nhưng Tây Sâm hiện đang đứng trước mũi súng, chỉ cần Lăng Độ Vũ có cử động khác thường thì Tây Sâm ngay lập tức sẽ biến thành một tổ ong.

Không thể ném chuột vỡ đồ.

Tiếng xe và bước chân từ bốn phương tám hướng vọng đến.

Hai người đàn ông da đen trong xe ngồi dậy, quát bằng tiếng Anh: “Giơ tay lên!”.

Ba chiếc xe Jeep từ phía sân bay nhanh nhẹn phóng tới, trên xe đứng chật cứng quân sĩ da đen cầm vũ khí.

Từ hai đầu đường hơn mười binh lính da đen mặc vũ trang nhanh nhẹn tiếp cận.

Bao vây trùng trùng bọn Lăng Độ Vũ.

Tây Sâm thông thả giơ hai tay lên, ngoảnh đầu nhìn Lăng Độ Vũ cười khổ.

Lăng Độ Vũ cười khổ đáp lại, sau lưng giờ đã có nhiều họng súng chĩa vào.

Lăng Độ Vũ không chỉ không dám cử động mà còn phải làm cho những người đứng sau lưng tin rằng anh sẽ không có bất kỳ cử động nào.

Đột nhiên từ phía sau gối truyền đến hai cơn đau kịch liệt, Lăng Độ Vũ không tự chủ được quỳ xuống. Cơn đau thứ ba từ phía sau não truyền đến, tưởng là do báng súng đánh mạnh vào. Lăng Độ Vũ cảm thấy đất trời chuyển dịch, cả thân người ngã mạnh trên đất. Việc Lăng Độ Vũ có thể làm được duy nhất lúc đó là ngẩng mặt lên trên, tránh gây mũi do va chạm mạnh vào mặt đất.

Lăng Độ Vũ không có cơ hội quan sát tình hình của Tây Sâm.

Bên tai truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Tây Sâm, xem ra tình trạng của Tây Sâm cũng không khá hơn Lăng Độ Vũ.

Chân tay của Lăng Độ Vũ bị bẻ ra sau, bị hai chiếc khóa khóa lại.

Hai mắt bị một miếng vải đen che lấy, mục quang biến thành đen tối.

Tiếng quát tháo của binh sĩ từ bốn phía truyền đến.

Lăng Độ Vũ không thể nhìn thấy bất cứ vật gì.

Lần này xuất binh, chưa đánh đã bại.

Lăng Độ Vũ không thể trách Tây Sâm, bọn họ đều là người bị hại.

Một chiếc côn sắt to lớn xuyên qua chân tay bẻ ngược bị khóa của Lăng Độ Vũ, một lúc thì nhấc bổng Lăng Độ Vũ lên. Côn và khóa sắt chà xát vào nhau phát ra những tiếng “kin kít” dễ sợ.

Da thịt như bị xé ra, đau đến nỗi Lăng Độ Vũ phải rên lên một tiếng.

Biện pháp này tuy rằng nguyên thủy, nhưng lại rất có tác dụng. Hai mắt bị bịt kín chìm vào bóng tối, thân thể lắc qua trái, qua phải làm cho toàn thân đau đớn kịch liệt.

Để cho người khiêng giống như dê lợn, nhanh nhẹn di chuyển, mục đích đương nhiên là “lò mổ”.

Đây là lần đầu tiên Lăng Độ Vũ bị người khác bắt sống.

Anh cảm giác được khiêng lên xe. Khi xe chạy, qua tiếng động cơ Lăng Độ Vũ có thể biết đây là một chiếc xe quân dụng bọc thép. Kẻ địch đối với Lăng Độ Vũ đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng, không có một sơ sót.

Lăng Độ Vũ lấy lại bình tĩnh.

Lăng Độ Vũ nằm phục trên sàn xe cứng lạnh, chung quanh có ít nhất là bốn tiếng hô hấp. Chiếc xe chạy như điên, hơi nóng khốc liệt của Châu Phi làm cho Lăng Độ Vũ toàn thân ướt đẫm, nếu đối lại là một người khác thì sớm đã bị ngất đi.

Chiếc xe bọc thép chạy với tốc độ nhanh, phía trước xe truyền đến tín hiệu mở đường của cảnh sát. Cười khổ một mình, Lăng Độ Vũ có thể dễ dàng hình dung được tình cảnh áp giải trước và sau xe. Chỉ là không biết Tây Sâm có nằm bên cạnh không.

Chiếc xe bọc thép dừng lại một lúc.

Đằng trước vang lên tiếng quát tháo và tiếng cồng sắt từ từ nâng lên. Chiếc xe bọc thép lại chạy từ từ và cuối cùng dừng hẳn.

Chỗ này được canh phòng rất cẩn mật.

Cửa xe mở ra, Lăng Độ Vũ bị nhấc lên, được bê vào một căn phòng. Cây côn sắt ở phía sau lưng được rút ra, để Lăng Độ Vũ nằm dài trên mặt đất.

Lăng Độ Vũ cảm nhận được hơi lạnh của lưỡi dao, trong lòng thấy chấn động. Khí lạnh của dao ập tới, may mắn đó không phải là yết hầu của Lăng Độ Vũ, mà là quần áo trên người. Quần áo trên người Lăng Độ Vũ bị cắt nát chỉ còn sót lại chiếc quần lót.

Tiếp đó là âm thanh của máy dò tìm kim loại. Lăng Độ Vũ trong lòng lòng đắc ý, những công cụ phía trong miếng da ngực nhân tạo của anh không phải là do kim loại tạo thành, cho nên về mặt này Lăng Độ Vũ chiếm được chút ưu thế. Chỉ đáng tiếc là chân tay không thể cử động được, cho nên chút lợi thế này có cũng bằng không.

Xung quanh yên tĩnh lại.

Bước chân từ xa vọng đến gần.

Bên cạnh vang lên tiếng giậm chân, người mới đến thân phận xem ra rất cao.

Một tiếng nói quyền uy, trầm hùng vang lên bằng ngôn ngữ Cương Quả: “Ta còn tưởng là một nhân vật lợi hại nào, hóa ra chỉ là một con lợn da vàng!” Giọng điệu đầy khinh thị, ngông cuồng. Lăng Độ Vũ tinh thông thổ ngữ của Châu Phi do đó không khó khăn để nghe hiểu người đó nói.

Một giọng nói khác cũng phát âm bằng tiếng Cương Quả nhưng vẫn mang khẩu âm nước ngoài: “Đã kiểm tra thân phận, tướng quân cứ theo hiệp định mà xử lý”. Tim Lăng Độ Vũ đập mạnh, nhớ lại chính quyền da trắng Nam Phi, nổi tiếng kỳ thị chủng tộc ở Châu Phi, đó là kẻ địch sống chết của tổ chức ở Châu Phi. Tình thế trước mắt thật là nguy hiểm.

Vị tướng quân vẫn bằng ngôn ngữ Cương Quả nói: “Người có phải là Lăng Độ Vũ, trả lời là đúng hoặc không đúng”.

Lăng Độ Vũ giả vờ nghe không hiểu hẳn nói gì. Kẻ địch càng đánh giá thấp mình thì Lăng Độ Vũ càng có lợi.

Tướng quân đổi sang hỏi bằng tiếng Anh: “Người có phải là Lăng Độ Vũ?”.

Lăng Độ Vũ ngẩng mặt lên, giả vờ ra vẻ không chịu được tra tấn, bập bẹ hỏi:

“Ngài... ngài là ai?”.

Bên hông nhói lên một cơn đau, tưởng như Lăng Độ Vũ bị thoi bằng gót chân, vị tướng quân giận dữ quát: “Người chỉ được trả lời phải hay không phải”.

Lăng Độ Vũ đau đến nỗi nằm phục trên mặt đất, sợ hãi trả lời: “Phải”. Anh đang chơi một trò chơi để kẻ địch đánh giá thấp mình.

Bốn phía vang lên những tiếng cười lớn, nói không hết được sự khinh miệt bên trong.

Vị tướng quân ra lệnh: “Cởi bỏ vải che mắt cho hắn”.

Người đàn ông nước ngoài nói: “Không thể được. Tướng quân, ngài cần phải tuân theo hiệp định”.

Vị tướng quân cười lạnh nói: “Tại sao không thể, ở đây ta mới là chủ nhân. Khi nào giao hàng xong, muốn tác oai tác quái thì hãy rút về chỗ của bọn người”.

Khăn bịt mắt được tháo ra.

Ánh sáng chói lòa, làm đôi mắt vốn đã quen bóng tối của Lăng Độ Vũ không chịu được ánh sáng phải khép mắt lại, trong khoảnh khắc đó, Lăng Độ Vũ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Tuy từ góc độ này nhìn lên mọi thứ đều biến hình, Lăng Độ Vũ vẫn có thể thấy một vị tướng quân da đen thân mặc quân phục và người đàn ông da trắng đang tức giận đến nỗi gương mặt biến xanh đứng bên cạnh.

Căn phòng này rộng hơn trăm thước, cửa phòng bằng sắt. Tây Sâm không có ở đây.

Người đàn ông da trắng tức giận nói: “Tập Tư Lí tướng quân, vụ giao dịch này là do nguyên thủ quý quốc đáp ứng, nếu có sai sót gì chỉ sợ ngài không chịu nổi trách nhiệm”.

Tập Tư Lí tướng quân vừa quan sát Lăng Độ Vũ vừa trả lời: “Liên Nã thượng giáo, bọn người da trắng các ngài đừng tưởng mình là trên hết, trong mắt của ta các người cũng không bằng chó lợn, tốt hơn hết ngài hãy quan tâm cho số tiền mà các người bóc lột của người da đen để giao dịch như đã hứa”.

Lăng Độ Vũ đột nhiên tỉnh ngộ, kẻ muốn bắt mình là chính phủ Nam Phi chứ không phải là chính phủ Cương Quả. Tập Tư Lí vì số tiền thù lao to lớn hấp dẫn mà chịu làm nanh vuốt cho người khác, bắt giữ Lăng Độ Vũ.

Liên Nã thượng giao cũng cười lạnh, nói: “Mã Phi thiếu tướng đang trên đường đến, sẽ giao tiền để lấy hàng”.

Quả nhiên là Mã Phi thiếu tướng.

Chỉ đáng tiếc là Tây Sâm chưa kịp nói điều gì cho Lăng Độ Vũ, thế cho bây giờ tình hình địch ta một chút cũng không biết.

Tướng quân Tập Tư Lí xéo mạnh đôi giày lên đầu Lăng Độ Vũ, khinh thị nói: “Bổn tướng quân hận nhất là những kẻ vô pháp vô thiên như ngươi, tự cho mình là đúng, gây nhiều sóng gió”.

Tập Tư Lí lạnh lùng, tàn nhẫn nói: “Nếu không phải có thể đổi được một món tiền thì ta đã đem người ra chặt sống”.

Da của Tập Tư Lí đen đến mức phát sáng, Lăng Độ Vũ biết hẳn thuộc “Tô Đan tộc”, một tộc phân bố rộng rãi và mạnh mẽ nhất ở Châu Phi. Thông thường nhắc đến Tô Đan mọi người đều cho rằng chỉ Cộng hòa nhân dân Tô Đan láng giềng của hai nước Ai Tắc Nga Bĩ Á và Ai Cập. Thực ra Tô Đan là ngôn ngữ A Lạp Bá, có nghĩa là “người da đen”, bao gồm các chủng tộc da đen trong những khu vực lấy xích đạo làm trung tâm.

Ở Châu Phi có rất nhiều chủng tộc, đầu tiên phải kể đến “Tô Đan tộc”, tiếp theo là

“Ban Đồ tộc”, “Cáp Mỗ Thiểm tộc”... Thần bí nhất là người Tỉ Cách Mễ, bọn họ số người rất ít, sinh sống trong rừng cạnh khu vực sông ở Cương Quả, sống cuộc sống lấy rừng nguyên thủy làm nhà.

Tập Tư Lí cười một cách tàn bạo, không ngừng tăng áp lực lên đôi giày.

Lăng Độ Vũ ngậm vận nội công, trên trán lấm tấm hai giọt mồ hôi lạnh, làm cho vị tướng quân da đen tàn nhẫn này tưởng rằng Lăng Độ Vũ đang chịu đau khổ. Thực ra ngược đãi kiểu này so với phép khổ hành Du già không khác gì là trò trẻ con.

Lăng Độ Vũ ra vẻ mềm yếu nói: “Tất cả những gì tôi làm chỉ là không muốn nhìn thấy những người da trắng hoành hành ở Châu Phi, vì những người dân da đen mà làm chút việc”.

Tướng Lạp Tư Lí cười dữ dằn, nói: “Chúng ta không cần những người như bọn ngươi”. Nói đoạn nhấc chân lên.

Liên Nã thượng giáo tức giận quát một tiếng, tung chân đá mạnh vào đùi của Lăng Độ Vũ, Lăng Độ Vũ đau đến nỗi toàn thân run bắn lên, một nửa là do giả vờ, một nửa là cú đá quả thật rất mạnh. Vị thượng giáo Nam Phi cao ngạo này, phát tiết oán khí khi này vào cú đá.

Lạp Tư Lí tức giận quát một tiếng: “Liên Nã thượng giáo, hẳn vẫn chưa phải là người của ngài. Nếu không có sự đồng ý của tôi, ngài còn tự ý hành động thì đừng trách tôi không khách sáo”.

Liên Nã lãnh nhiên nói: “Tôi cần tìm thuốc mê và đóng hòm cho hắn, ngài có phản đối không?”.

Lạp Tư Lí bình bình tức giận, sự đối lập của hai chủng tộc làm cho quan hệ của hai người rất căng thẳng. Cứ như vậy được nửa phút, Lạp Tư Lí nhượng nhịn, nói: “Được, thế nhưng sau khi mọi việc hoàn thành, mời ngài rút khỏi nơi đây. Nếu không có tiền, đừng mong gặp lại hắn”.

Liên Nã trước nay vẫn kỳ thị người da đen, làm sao có thể chịu được những xung đột liên tiếp như vậy, nhưng tính cách hắn thâm trầm, liền dè dặt lửa giận, không nói một lời, từ trong túi sách lôi ra một chiếc kim châm và bình thuốc nước, tiêm vào tay trái của Lăng Độ Vũ.

Sau lưng Lăng Độ Vũ vang lên tiếng mở cửa nắp hòm sắt, đó là lúc Lăng Độ Vũ bị nhốt vào hòm sắt rồi. Địch nhân suy nghĩ thật chu đáo tường tận, mỗi bước đều có kế hoạch cụ thể. Nhưng không biết tại sao kẻ địch lại biết rõ ràng điểm đến và thời gian chuyển bay của Lăng Độ Vũ, chẳng nhẽ Tây Sâm đã bị giám sát từ lâu rồi.

Thuốc mê ngấm dần vào huyết quản.

Đây là cơ hội duy nhất của Lăng Độ Vũ. Những người trong tổ chức đều biết rằng Lăng Độ Vũ có nghiên cứu về thuật thôi miên và thần học, mà không ai lại biết rằng từ bé Lăng Độ Vũ đã trải qua những huấn luyện nghiêm khắc của Du Già và Mật Tông Đại Thủ Ấn. Càng không biết Lăng Độ Vũ có một kỹ năng vượt hẳn người thường chính là khả năng kháng cự lại tác dụng của dược vật. Đó là sự kết hợp của thuật Du Già khổ

hành, ý chí, tọa công và khí lực.

Lúc mới bắt đầu luyện, theo yêu cầu thực tế là kháng cự lại sự xâm hại chất độc của các loại rắn độc, muỗi độc, trùng độc. Trải qua sự kháng cự nhiều năm, trong cơ thể

Lăng Độ Vũ sản sinh ra một chất kháng thể có thể khiến cho đại đa số các dược vật mất tác dụng.

Bây giờ đó là lá bài bí mật của Lăng Độ Vũ. Vấn đề lúc này không phải là kháng cự lại thuốc mê mà cần phải làm cho mọi người xung quanh tưởng rằng thuốc mê vẫn phát huy tác dụng với Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ giả vờ vô lực cúi xuống, chìm vào hôn mê.

Lập Tư Lí nói: “Hắn sẽ hôn mê bao lâu?”.

Liên Nã lạnh lùng đáp: “Xin lỗi, đây là loại thuốc mê đặc chế có thể làm hôn mê cả sư tử, hổ báo, là sản phẩm mới nhất, cơ mật cao độ”.

Lăng Độ Vũ chấn động, thì ra bản thân phát hiện giọng nói của Liên Nã mơ hồ xa dần, đến câu cuối thì đã như ở tận chân trời truyền đến, không ngờ thuốc mê lại phát huy tác dụng, lời nói của Liên Nã quả thật không sai. Lăng Độ Vũ vội vàng lấy lại ý chí, giữ cho đầu óc thanh tịnh.

Lập Tư Lí tức giận, quát: “Cút”.

Lăng Độ Vũ bị nhấc lên, khóa trên chân tay đã được tháo ra, bỏ vào một chiếc hòm sắt cứng lạnh. Nắp sắt được đóng lại, bốn bên vang lên tiếng khóa. Lăng Độ Vũ vừa kháng cự mê dược, vừa đếm nhẩm trong lòng, tổng cộng có tất cả sáu chiếc khóa lớn được phân bố ở hai bên.

Tất cả mọi người đều đi ra, cửa phòng được khóa lại.

Không có ai ngờ rằng Lăng Độ Vũ đang tìm cách chống lại mê dược Anh không biết khi nào Mã Phi thiếu tướng đến, cho nên đây là lúc phải tranh thủ từng giây từng phút.

Cơ thể con người có hai hệ thống vận hành lớn.

Một loại là do chúng ta chỉ huy bằng ý chí một cách có ý thức, ví dụ như mắt, tai, miệng, mũi, tay chân, hô hấp...

Còn một loại là do toàn thân tự động vận hành, không cần thông qua ý thức của chúng ta, ví dụ như nhịp đập của tim, tuần hoàn của máu, các thao tác của nội tạng, bài tiết bên trong...

Trong một cách rèn luyện của phép khổ hạnh Du Già, là sau một thời gian rèn luyện lâu dài có thể dùng ý chí ảnh hưởng đến các bộ phận không chịu sự khống chế của ý thức, từ những biến đổi của thân thể mà có thể đạt đến biến đổi về tinh thần.

Lúc mười hai tuổi Lăng Độ Vũ đã có thể khống chế nhịp đập của tim, tốc độ tuần hoàn của máu, tiến vào trạng thái giả chết. Làm những việc kỳ quái mà người thường không thể tưởng tượng nổi.

Bây giờ việc đầu tiên là Lăng Độ Vũ làm cho tốc độ tuần hoàn của máu xuống mức chậm nhất, đây là việc vô cùng nguy hiểm, thời gian không được quá lâu, bằng không não bộ do thiếu khí mà dẫn đến tổn hại vĩnh viễn, thậm chí có thể tử vong.

Sau đó Lăng Độ Vũ nhanh chóng dẫn phát nội khí toàn thân.

Khí của con người có hai loại, một là khí do lỗ mũi hô hấp, một là nội khí vận hành trong các kinh mạch.

Khí do mũi hô hấp đương nhiên là chúng ta biết, còn nội khí nếu không phải là những người luyện khí công thì không thể cảm nhận được. Nguyên lý của thuật châm cứu là thông qua sử dụng các cây châm bằng kim

loại kích thích các huyết vị, dẫn động chân khí, làm cho các kinh mạch có bệnh bị bế tắc thông suốt trở lại. Cho nên sau mỗi lần cắm châm tình trạng nhanh chóng tốt lên. Nhưng bởi vì nội khí không liên tục cho nên sẽ lại bị bế tắc, cho nên cách một thời gian lại cần phải châm cứu, đó là đạo lý thông bế của nội khí.

Thai nhi khi ở trong bụng mẹ đều dựa vào nhau thai của mẹ mà hấp thu chất dinh dưỡng, lúc đó nhâm mạch và đốc mạch vẫn mở, không ngừng lưu chuyển, đó gọi là quang đại hô hấp. Sau khi rời khỏi bụng mẹ, nhau thai đứt đoạn, bắt đầu từ thời khắc đó hô hấp do mũi tiến hành, đó gọi là hậu thiên hô hấp.

Tiên thiên hô hấp bị đứt, nội khí của nhâm đốc nhị mạch dần suy yếu, nhị mạch từ từ bị bế tắc. Cho nên người luyện khí công, đầu tiên tồn khí tại đan điền, cách một tắc ba phân, đó là vị trí đại khái của nhau thai, lợi dụng sự giao hòa của tinh thần khí tiến vào trạng thái tinh thần của thai nhi, dựa vào nhận thức của hậu thiên dẫn phát tiên đại nội khí khai thông lại nhâm đốc nhị mạch, đó gọi là “chuyển động hà xa”, hấp thu tiên đại chân khí có thể khu trừ bách bệnh, tiến vào cảnh giới huyền bí của tinh thần.

Lăng Độ Vũ tu hành từ nhỏ, đã đạt đến cảnh giới của bậc đại sư khí công. Lúc này ngưng thần vận khí, kinh mạch toàn thân nóng lên, nội khí nhằm hướng mê được tiến vào, trung hòa mê được và bức ra ngoài cơ thể. Nếu không phải mê được này được tính quá mạnh thì Lăng Độ Vũ không cần phải dùng ý chí, thân thể cũng có thể tự nhiên bài trừ được tính của mê được.

Cơn buồn ngủ cuồng liệt ập lên não. Lăng Độ Vũ cắn chặt răng, hô hấp sâu và dài, sử dụng lực kháng của toàn thân, mồ hôi từ lỗ chân lông không ngừng tiết ra, làm tiêu tan một lượng lớn được lực.

Không biết là qua bao lâu, cơn buồn ngủ dần dần biến mất thay vào đó là cảm giác vô lực mềm yếu, Lăng Độ Vũ đã không chế được tác dụng của mê được nhưng đồng thời tiêu hao một lượng lớn thể lực.

Lăng Độ Vũ đã không còn thời gian nghỉ ngơi.

Từ từ mở mắt, Lăng Độ Vũ thấy mình hiện đang ở trong một chiếc hộp sắt vuông kín, trước mắt là hơn mười chiếc lỗ nhỏ đường kính không quá nửa tắc, có tác dụng cung cấp khí. Dưới chân có hành lý xách tay của mình, Lăng Độ Vũ trong lòng vui mừng, chỉ cần đào thoát được thì có thể thuận tay dắt dê, vật quy nguyên chủ rồi.

Ba sợi dây từ đáy thùng kéo dài bó chặt lấy chân, hông, ngực của Lăng Độ Vũ.

Đây chỉ là tính chất của đại an toàn.

Lăng Độ Vũ thử hoạt động thân thể, phát giác cánh tay trái bị tiêm thuốc cử động không được linh hoạt, anh biết rằng được tính vẫn chưa hết có thể ảnh hưởng đến kế hoạch tháo chạy của mình, nhưng anh cũng không còn thời gian để chờ đợi.

Chính vào lúc đang chuẩn bị hành động, thì từ xa vọng đến tiếng bước chân, ít nhất cũng hơn mười người.

Lăng Độ Vũ chửi thề một tiếng, lại tiếp tục giả vờ hôn mê.

Trước cổng vang lên tiếng giậm chân và hành lễ, cửa lớn mở ra, hơn mười người bước vào.

Lập Tư Lí tướng quân nói: “Mã Phi thiếu tướng, hàng ở trong này, mời ngài kiểm tra”. Ngữ khí so với Liên Nã thượng giáo khách sáo hơn rất nhiều. Mã Phi ác danh chấn động cả Châu Phi, đến con người thô kệch như Lập Tư Lí cũng phải khiếp sợ.

Lăng Độ Vũ trong lòng trầm xuống, không ít tinh anh của tổ chức kháng bạo bị hủy trong tay người này.

Lăng Độ Vũ cảm nhận được hai luồng mục quang lạnh lẽo từ bên ngoài lỗ nhỏ trên hòm nhìn vào, Mã Phi đang kiểm tra “hàng hóa”.

Một giọng nói trầm đục, không chút tình cảm vang lên: “Đưa lên xe”.

Cả chiếc hòm sắt được nâng lên, bắt đầu hành trình vận chuyển.

Lăng Độ Vũ lại bị đặt vào trong xe, anh có một cảm giác rất thân quen, đây chắc là chiếc xe quân dụng bọc thép hồi sáng đã chở Lăng Độ Vũ.

Chiếc xe bọc thép chạy nhanh, dự tính là vận chuyển Lăng Độ Vũ đến sân bay.

Đây là cơ hội tháo chạy cuối cùng của Lăng Độ Vũ, bằng không một khi đến Nam Phi thì dù có thêm cánh cũng khó thoát.

Qua tiếng hô hấp trên xe, Lăng Độ Vũ biết có bốn người canh phòng.

Anh nhẹ nhàng luồn tay phải ra khỏi đai an toàn, hướng về miếng da nhân tạo trước ngực. Xoa nhẹ một cái, cả miếng da ngực nhân tạo rơi ra. Lăng Độ Vũ lộn ngược miếng da nhân tạo, phía trên cắm đủ các loại vật thể hình ống và hình châm.

Lăng Độ Vũ dựa vào xúc giác của ngón tay, lấy ra một chiếc ống tròn nhỏ, chìa một đầu của ống tròn ra ngoài lỗ hổng trước mắt, nắm chặt đuôi ống, một làn khí mê không màu không mùi nhanh chóng lan tỏa khắp xe. Khí mê này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, rất dễ dàng tiêu tan, nhưng được tính lại rất mạnh, chỉ cần hít vào một chút thì dù có người nào có khỏe mạnh như trâu cũng phải bị hôn mê hơn mười lăm phút.

Lăng Độ Vũ phong bế hô hấp, bốn phía vang lên tiếng ngã xuống đất, xem ra đã giải quyết được lính canh trong xe.

Lăng Độ Vũ không dám ngừng lại, vội vàng từ trong miếng da nhân tạo lấy ra một ống dài khác, đó là cứu tinh lúc này của Lăng Độ Vũ: Máy cắt Radium. Chỉ cần ấn nút, máy cắt Radium phóng ra một luồng sáng xanh nhiệt độ cao, hướng vào trần sắt trên đầu Lăng Độ Vũ, miếng sắt lập tức mềm ra, tay anh không ngừng di động, miếng sắt trên đầu lộ ra một lỗ hổng có thể chui đầu qua được.

Lăng Độ Vũ vui mừng thở một hơi, dùng máy cắt Radium cắt đứt dây an toàn trên người, cả người từ lỗ hổng chui lên, cũng không quên mang theo hành lý ở dưới chân.

Bốn người canh phòng trên xe vẫn đang hôn mê nằm nghiêng ngả.

Lăng Độ Vũ tiến về phía đuôi xe, từ lỗ thông khí hướng ra ngoài quan sát.

Đây là con đường hẻo lánh, hai bên đều là rừng cây. Phía sau xe là một chiếc xe Jeep áp giải, trên xe có bốn binh sĩ da đen cầm súng.

Lăng Độ Vũ nhẹ nhàng mở khóa xe nhưng vẫn chưa mở hãm của xe.

Lăng Độ Vũ đang đợi cơ hội.

Lúc này là hoàng hôn, thời tiết hôn ám, đây là điều kiện có lợi với Lăng Độ Vũ.

Bên tai truyền đến tiếng máy bay cất cánh, phi trường đã ở ngay đằng trước, tâm trạng không kìm được buồn bực.

Chiếc xe đột nhiên đến khúc quanh, Lăng Độ Vũ vui mừng kêu lên, mở cửa xe quăng mình nhảy ra, khi nhảy ra đã đưa tay đẩy mạnh vào cửa xe. Cho nên lúc Lăng Độ Vũ lăn người vào trong rừng thì cửa xe vừa vặn đóng lại. Lúc này chiếc xe Jeep mới chạy vào khúc quanh, bỏ qua mắt đoạn kịch hay lúc này.

Lăng Độ Vũ ôm chặt hành lý, lăn vào bên đường rồi đứng bật dậy, lúc này tay trái của anh vẫn còn cảm giác tê.

Như chim thoát khỏi lồng, tâm tình không có từ ngữ nào có thể hình dung được.

Tiếng xe từ phương hướng chiếc xe bọc thép khi nãy truyền đến, Lăng Độ Vũ giật mình, chẳng lẽ đã phát hiện mình tháo chạy nhanh như vậy?

Một chiếc xe lớn chở hàng quân dụng từ khúc quanh hướng đến, trên xe chỉ có người tài xế da đen.

Lăng Độ Vũ vui mừng, tranh thủ lúc xe qua khúc quanh, tốc độ giảm xuống, nhanh như một mũi tên nhảy bám vào đuôi xe.

Chiếc xe hàng quân dụng chạy vào đường thẳng, bắt đầu tăng tốc.

Lăng Độ Vũ mở mảnh vải che phía sau xe, bên trong tối đen xếp đầy những bao hàng, nhưng không có người. Lăng Độ Vũ thâm cảm ơn trời giúp mình, nhảy vào bên trong.

Trong xe chở hàng, Lăng Độ Vũ cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Sờ vào những túi hàng sau lưng, thì ra đều là quần áo, một mùi hôi thối lan lên mũi, nhưng so với tình hình lúc này vẫn có thể coi là đang ở thiên đường.

Lăng Độ Vũ lúc này trên người chỉ có một chiếc quần lót, lập tức cầm hành lý lên, khóa cảm ứng điện tử vẫn bình thường. Kể địch vẫn chưa có cơ hội mở hành lý của anh.

Lăng Độ Vũ nhấc nắp hành lý lên, máy tính và các thứ khác bên trong vẫn như cũ.

Lăng Độ Vũ lấy ra một bộ y phục mặc lên, lại lôi từ bên trong ra một bộ công cụ, bắt đầu hóa trang, anh đeo lên mắt một cặp kính áp tròng màu xanh thay đổi màu sắc của mắt, lại đội tóc và râu giả lên, sau một lát thì đã chuyển thân thành một người đàn ông da trắng hơn năm mươi tuổi lưng còng.

Lúc này bên ngoài xe tiếng người dần dần náo nhiệt, được một lúc thì xe dừng lại, Lăng Độ Vũ nhìn ra ngoài, thì ra xe đã đi vào trong thành phố, lúc này đang là đèn đỏ.

Lăng Độ Vũ canh chuẩn thời gian nhân lúc xe dừng lại ở lần đèn đỏ thứ hai nhanh nhẹn nhảy xuống, hòa mình vào dòng người trên phố.

Lăng Độ Vũ cười khở trong lòng nhớ lại địa chỉ trên mảnh giấy của nàng tiếp viên da đen xinh đẹp Ngải Dung Tiên.

3. Xảo Đoạt Quân Cơ

Nữ tiếp viên hàng không da đen xinh đẹp Ngải Dung Tiên đang ngồi trước bàn chải tóc.

Đêm khuya đã quá mười hai giờ.

Thế nhưng một chút buồn ngủ cũng không có. Không biết tại sao, những lời nói hành vi của anh chàng Trung Quốc tiêu sái bất phàm, phong độ hơn người không ngừng xuất hiện trong tim nàng, cứ như những đợt sóng lần lần, không thể khống chế được.

Ấn tượng sâu đậm nhất là ánh mắt sắc nhọn tưởng rằng có thể nhìn xuyên suốt tường đồng vách sắt, mỗi lần đều như có thể nhìn tận nơi sâu nhất linh hồn của nàng.

Anh ấy có tìm đến nàng không?

Ngải Dung Tiên cười khở, nhìn vào mảnh giấy nhắn rúm đặt trên bàn chải tóc trước mặt. Đó là thứ nàng tìm được ở thùng rác bên cạnh chỗ ngồi của anh, có thể anh chưa nhìn qua đã tiện tay ném đi rồi. Nghĩ đến đây trong lòng nàng phát cáu. Chẳng nhẽ bản thân lại không có sức hút như vậy. Nàng là hoa khôi được cả công ty máy bay công nhận cơ mà.

Tiếng chuông cửa vang lên.

Ngải Dung Tiên tuy rằng đang mặc trên người chiếc váy ngủ gợi cảm vẫn đi thẳng ra mở cửa. Đây là nơi ở của các nữ nhân viên hàng không. Cả tòa lầu này đều được quản lý ở cửa lớn. Nếu như có người ngoài đến thăm, thì người gác cổng sẽ gọi điện thoại thông báo trước, nhất định là cô bạn nào đó ở trong tòa lầu này.

Cửa mở ra, một người đàn ông cao lớn đứng thẳng bên ngoài.

Ngải Dung Tiên mở miệng định kêu lên thất thanh. Người già đó thân thủ nhanh nhẹn tuyệt đối không tương xứng với tuổi tác, nhanh như chớp nhảy vào, một tay ôm chặt lấy chiếc hông nhỏ nhắn, một tay che lấy đôi môi nhỏ yếu kiều của nàng, móc chân ra sau, đóng cửa lại.

Ngải Dung Tiên kinh hoàng chưa kịp trấn tĩnh, người đàn ông đó nói nhẹ vào tai nàng: “Đừng có sợ, là tôi, ma vương đến từ Bách Mộ Đạt”.

Ngải Dung Tiên cuối cùng đã nhận ra anh, sự kinh hãi đã lùi dần.

Lăng Độ Vũ quan sát thần sắc của nàng, mẫn ý buông lỏng cánh tay che đôi môi nhỏ bé của nàng, nhưng lại không thả lỏng cánh tay trái ôm chặt chiếc hông yếu kiều của nàng, hai người đứng sát vào nhau.

Ngải Dung Tiên quan sát kỹ càng khuôn mặt sau khi hóa trang của anh, khen ngợi nói: “Ngài có phải từ vũ hội hóa trang đến”.

Lăng Độ Vũ thông thả, không vội vã nói: “Tôi là tội phạm bị truy nã hàng đầu của quý quốc, không biết cô tin hay không tin”.

Ngải Dung Tiên kinh sợ nói: “Ngài đã cướp ngân hàng?”.

Lăng Độ Vũ hôn nhẹ lên má nàng, lắc đầu nói: “Không, còn nghiêm trọng hơn như thế”.

Trong mắt của Ngải Dung Tiên thoáng qua tia nhìn sợ hãi, tự nhiên là nghĩ đến một tội ác đáng sợ hơn, nhưng lại không dám nói ra. Thử nghĩ xem, nếu đối phương là một tên giết người điên cuồng thì hoàn cảnh của nàng bây giờ rất là nguy hiểm.

Đối với ý nghĩ của nàng Lăng Độ Vũ rõ như lòng bàn tay. Anh cần phải trong một thời gian ngắn nhất lấy được sự tin tưởng và giúp đỡ của nàng. Bởi vì ở đây người ngoại quốc không nhiều, tuy rằng đã hóa trang nhưng nếu cứ công nhiên đi lại trên đường phố là một việc vô cùng nguy hiểm. Ngải Dung Tiên là người ở đây, sẽ giúp được cho anh rất nhiều việc.

Lăng Độ Vũ cười mỉm nói: “Cô nghĩ sai rồi”.

Ngải Dung Tiên ngạc nhiên không giải thích nổi chắc chắn nói: “Tôi nghĩ sai?”, chẳng nhẽ Lăng Độ Vũ có năng lực đọc biết suy nghĩ của người khác, bằng không làm sao biết được nàng nghĩ đúng hay sai.

Lăng Độ Vũ thông thả nói: “Tôi không những không phải là tội phạm giết người mà còn ngăn chặn ‘người khác’ giết người, cho nên mới bị truy giết”.

Từ từ buông lỏng Ngải Dung Tiên, đi vào phòng vệ sinh, lau sạch vết hóa trang.

Anh cần phải thử Ngải Dung Tiên, cố tình cho nàng một cơ hội chạy trốn. Đây hoàn toàn là một loại tâm lý chiến thuật, nếu như Ngải Dung Tiên không tháo chạy thì biểu thị nàng đối với những lời nói của anh cũng đã tin ít nhất là tám phần.

Ngải Dung Tiên đích thực đang có ý nghĩ tháo chạy, nhưng người đàn ông này mang một khí chất đầy chính nghĩa và có thể tin tưởng được, điều đó làm cho nàng rất là mâu thuẫn.

Lăng Độ Vũ hồi phục lại diện mục của mình, từ trong phòng vệ sinh bước ra, anh tuần mê người. Lăng Độ Vũ hai mắt chớp chớp, thần thái ung dung, không có cảm giác của một kẻ bị truy bắt đến mức đường cùng.

Lăng Độ Vũ bước đến đứng trước Ngải Dung Tiên, mục quang lướt khắp thân thể nàng.

Ngải Dung Tiên Lúc này mới phát hiện áo ngủ của mình rất mỏng, hầu như không có tác dụng che thân. Cúi đầu che đậy nói: “‘Người khác’ là ám chỉ những người nào?”.

Lăng Độ Vũ chỉnh dung nói: “Là chỉ mọi thứ chính lệnh tàn ác làm hại nhân dân.

Dung Tiên! Tôi cần sự giúp đỡ của cô, tôi thuộc về một tổ chức bí mật, giúp đỡ các thổ dân dân chủ chống lại chính quyền tàn bạo...”. Cúi xuống một chút, thành khẩn nói:

“Tôi cần sự tín nhiệm của cô”.

Nhìn vào đôi mắt đầy chính khí của Lăng Độ Vũ, Ngải Dung Tiên quyết định, quyết đoán nói: “Tôi tin tưởng ngài”.

Lăng Độ Vũ nở một nụ cười khích lệ, nói: “Trước tiên, bất luận là cô thấy những gì trên tivi hay báo chí liên quan đến tôi, ngàn vạn không nên tin, đây là âm mưu ác độc của địch”.

Ngải Dung Tiên sáng khoái đáp ứng: “Điều này tôi tuyệt đối tin tưởng, ba tôi là người lương thiện nhất, chỉ vì tham gia công hội bị một tên bạo thú bắn chết trên phố”.

Hai mắt đỏ lên.

Lăng Độ Vũ thở dài thư thái, với hoàn cảnh của Ngải Dung Tiên mọi việc sẽ dễ tiến hành hơn.

Lăng Độ Vũ ngồi xuống sofa, Ngải Dung Tiên cũng ngồi sát bên cạnh, lúc này không khí giữa hai người đã tốt lên nhiều.

Lăng Độ Vũ mượn Ngải Dung Tiên bút và giấy, bắt đầu viết.

Ngải Dung Tiên nhìn thấy cũng cảm thấy choáng: Dao, búa, dây, đèn chiếu sáng, bình đựng nước, ủng da, túi, quần áo, thực phẩm, còn có mô hình máy bay điều khiển từ xa... Thứ gì cần có đều có hết.

Lăng Độ Vũ vừa viết vừa nói: “Cô cần phải nhớ, không được mua những dụng cụ và vật phẩm này tại cùng một chỗ mà phải phân tán ra mua ở các nơi khác nhau, mỗi khi mua một thứ thì phải nghĩ được một lý do hợp lý, cho dù có bị hỏi thì cũng có thể

nhANH chóng trả lời”. Anh không phải là cẩn thận thái quá mà là Mã Phi thiếu tướng nhất định sẽ lưu ý đến những cửa hàng dạng này.

Ngải Dung Tiên ngạc nhiên nói: “Ngài định đi thám hiểm thật à?”

Lăng Độ Vũ mỉm cười nói: “Tôi còn có thể đi đâu nữa?”

Ngải Dung Tiên nói: “Tôi có thể giúp ngài, nhưng có hai điều kiện”. Nói xong chu môi lại, thần thái có chút điều man, vô lý.

Lăng Độ Vũ thấy vậy không nhịn được cười, lại cảm thấy có chút gì không tốt, thấp giọng hỏi: “Tiểu thư, đó là những điều kiện gì?”

Ngải Dung Tiên nói: “Điều kiện thứ nhất, nếu không có sự cho phép của tôi thì ngài không được xâm phạm, tuy rằng tôi cho ngài địa chỉ nhưng tuyệt đối không phải là hàng đàn bà dễ dàng lên giường với đàn ông”.

Lăng Độ Vũ cười không ra cười, khóc không ra khóc, không ngờ nàng có thể nói những lời như vậy, nói: “Chẳng nhẽ trên mặt tôi có khắc hai chữ háo sắc hay sao?”

Ngải Dung Tiên ngửa khuôn mặt xinh đẹp lên, hai mắt nhìn trời, thần thái ra vẻ không sợ anh không đáp ứng nói: “Đừng dẫn dắt vắn đề, đây là điều kiện thứ nhất, ngài có đồng ý không?”

Lăng Độ Vũ cảm thấy lòng tự tôn của người đàn ông bị tổn thương, mục quang nhìn quanh bốn phía, đột nhiên phát giác mẫu giấy nhẵn nhúm bị vắn lại thành một cục trên bàn chải tóc, trong lòng tự dưng hiểu rõ. Ngải Dung Tiên bực vì trước tiên Lăng Độ Vũ không coi trọng nàng, tùy ý ném bỏ mảnh giấy có ghi địa chỉ, giờ có việc cần giúp mới tìm đến nàng. Tất nhiên đây là hành động trả đũa.

Nghĩ thì là như vậy, nhưng trong lòng Lăng Độ Vũ vẫn cảm thấy tức, quả quyết nói:

“Được, trừ phi là cô yêu cầu bằng không đừng mong tôi đồng ý đến”.

Ngải Dung Tiên hắng giọng, biểu thị không để ý, tiếp tục nói: “Điều kiện thứ hai là bất luận đến nơi nào cũng phải đem tôi theo”.

Lăng Độ Vũ giật mình mở miệng, định nói.

Ngải Dung Tiên nhanh nhẹn đứng dậy, dùng tay ra hiệu ngăn không cho Lăng Độ Vũ nói, cướp lời: “Điều kiện thứ hai này không có gì để thương lượng, chỉ cần ngài nói một tiếng ‘không’ thì mọi việc chấm dứt, bây giờ tôi cho ngài ba phút để suy nghĩ”.

Lăng Độ Vũ thả người lên sofa.

Người con gái thích xem tiểu thuyết mạo hiểm này quả thật không biết trời cao đất dày là gì. Khu rừng nguyên thủy của Châu Phi, dù là một người khỏe mạnh trải qua huấn luyện nghiêm khắc vẫn phải úy kỵ. Hơn nữa mục tiêu lần này của Lăng Độ Vũ là cấm địa mà những người sinh sống ở trong rừng nguyên thủy cũng không dám bước vào: Hắc Yêu Lâm.

Đôi mắt Ngải Dung Tiên nháy lên một tia kỳ dị, nói: “Ngài cần tiến sâu vào khu rừng nguyên thủy, đó lại chính là ước mơ của tôi, mọi thứ khác tôi không cần biết, hơn nữa ngài còn có thể bảo vệ an toàn cho tôi”. Hơi cúi người xuống nói: “Tôi cũng quên nói cho ngài biết, trước khi làm tiếp viên hàng không tôi đã từng gia nhập quân đội và trải qua ba tháng huấn luyện ở đó”.

Lăng Độ Vũ nói: “Vậy tại sao cô lại rời khỏi quân đội?”.

Ngải Dung Tiên đỏ mặt, né tránh không trả lời, nói: “Hãy còn mười giây, chín giây, tám giây...”.

Lăng Độ Vũ quát lên: “Chậm đã”.

Ngải Dung Tiên nhắm mắt lại, tiếp tục đếm tiếp: “Bảy giây, sáu giây, năm giây...”.

Lăng Độ Vũ cân nhắc lợi hại, ưng thuận nói: “Được, tôi đồng ý”.

Ngải Dung Tiên kêu lên một tiếng vui mừng, ôm lấy Lăng Độ Vũ, đặt một nụ hôn dài lên má anh, vui vẻ nói: “Đây là tôi đựng vào ngài, hợp pháp đó”.

Lăng Độ Vũ cười khở.

Ngoài cách đó ra, anh còn có thể làm gì khác?

Sáng ngày thứ hai, Lăng Độ Vũ tranh thủ lúc Ngải Dung Tiên ra ngoài mua vật dụng, hóa trang thành diện mạo người Trung Đông, nhằm hướng bưu điện ở trung tâm thành phố gọi một cuộc điện thoại đường dài, hy vọng có thể liên lạc được với Cao Sơn Ứng.

Chuông điện thoại kêu đã lâu nhưng lại không có người nhắc máy.

Đây là điều không thể và cũng là điều trước nay chưa hề xảy ra.

Bởi vì đây là số điện thoại của chiếc điện thoại di động, vật bất ly thân hai tư trên hai tư giờ của Cao Sơn Ứng. Khả năng duy nhất là Cao Sơn Ứng đã xảy ra chuyện.

Lăng Độ Vũ trước nay chỉ cùng Cao Sơn Ứng liên lạc, với những người khác trong tổ chức hoàn toàn không có liên hệ. Không tìm thấy Cao Sơn Ứng đồng nghĩa với việc liên hệ giữa anh và tổ chức bị gián đoạn.

Ưu điểm của biện pháp bảo mật này bây giờ lại trở thành khuyết điểm lớn nhất.

Anh lo lắng cho Cao Sơn Ứng, cũng lo lắng cho bản thân.

Anh định mượn lực lượng của tổ chức, tiến hành giải cứu Tây Sâm từ tay của người Nam Phi. Lúc này đành phải bỏ qua ý niệm đó.

Anh đành phải một mình tác chiến.

Sau khi mọi thứ đã thu thập đầy đủ, Ngải Dung Tiên mệt đến nỗi không thể đứng được, nàng đã theo sự phân phó của Lăng Độ Vũ mua vật phẩm trên danh sách ở các cửa hàng khác nhau trong thành phố, như ngựa không dừng vó, làm sao kêu nàng có thể

chịu nổi.

Nàng nằm trên ghế không ngừng thở dốc.

Lăng Độ Vũ lúc này đang chăm chú nghiên cứu tư liệu qua màn hình tinh thể lỏng của chiếc máy tính xách tay.

Ngải Dung Tiên thấy Lăng Độ Vũ đến nhìn cũng không thèm nhìn người đã vì anh mà phải làm việc mệt mỏi, trong lòng tự nhiên bốc lên một ngọn lửa giận: “Ngài có biết là trong thành phố dán đầy ảnh của ngài, trên tivi mỗi nửa giờ lại chiếu phát tôn dung của quý ngài đây không?”.

Lăng Độ Vũ “ừm” một tiếng đáp lại, mắt vẫn nhìn vào màn hình vi tính, đầu cũng không quay lại.

Ngải Dung Tiên tức đến mức nhảy dựng lên, đến bên cạnh anh, nói vào tai anh:

“Họ nói ngài là một nhân vật nguy hiểm cao độ, giỏi hóa trang, giáo hoạt như hồ ly, là tên lừa đảo hai tay dính đầy máu tươi”.

Lăng Độ Vũ quay đầu lại, cười nói: “Vậy thì chúng ta không thể phụ kỳ vọng của bọn họ, oanh oanh liệt liệt làm một chuyển động trời, không biết tiểu thư nghĩ sao?”.

Ngải Dung Tiên như quả bóng da xì hơi nói: “Chỉ sợ vừa ra khỏi cửa chưa đầy một trăm bước, chúng ta đã phải lên đoạn đầu đài rồi. Ngải không biết khắp thành phố bố trí đầy quân cảnh, bây giờ tháo chạy được đã là một kỳ tích nói chi là việc khác” Nàng ngồi xuống tắm tắm bên cạnh Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ nhìn khuôn mặt tuyệt vọng của Ngải Dung Tiên, làn da đen đẹp, chỉ muốn hôn một cái an ủi nàng, nhưng lại nhớ đến điều khoản không được xâm phạm, dịu giọng nói: “Cô có phải mang huyết thống người nước Pháp”.

Ngải Dung Tiên thấp giọng nói: “Mẹ của tôi là người Pháp thuần chủng”. Vành mắt hơi ươn ướt.

Lăng Độ Vũ nghĩ thầm đó một chuyện tình lâm ly của người da đen và da trắng.

Lăng Độ Vũ muốn không làm nàng đau lòng, chuyển đề tài: “Hay là cô thu lại mệnh lệnh, để tôi đi một mình, tôi hứa khi nào trở về sẽ tìm cô, kể lại cho cô cả chuyến đi”.

Ngải Dung Tiên ngẩng mặt lên, hai mắt phát tia cảm tình nồng nhiệt, kiên quyết lắc đầu nói: “Không, tôi cần phải đi theo ngài”.

Lăng Độ Vũ thở dài một hơi: “Dung Tiên, tôi đã có một người bạn gái rất tốt rồi”.

Ngải Dung Tiên chấn động, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nói: “Vậy thì có liên quan gì, ngài cho rằng tôi yêu ngài? Tôi chỉ muốn trải qua một cuộc hành trình nguy hiểm, để sau khi kết hôn sinh con, có thể bình phàm sinh sống”.

Lăng Độ Vũ biết rằng có khuyên cũng vô ích, thở dài một hơi nói: “Để tôi nói cho cô bước hành động thứ nhất”.

Ngải Dung Tiên cố gắng chấn chỉnh, chăm chú nghe.

Lăng Độ Vũ di chuyển các ngón tay trên bàn phím vi tính, một tấm bản đồ hiện trên màn hình vi tính.

Lăng Độ Vũ chỉ vào ký hiệu hình máy bay trên bản đồ nhẹ nhàng nói: “Đây là sân bay quân dụng nằm ở bên ngoài khu vực thành phố, chúng ta cần cướp một chiếc máy bay ở đây”.

Ngải Dung Tiên kinh hãi ngẩng đầu.

Nhất thời cũng không thể tin những gì Lăng Độ Vũ nói.

Lăng Độ Vũ lái một chiếc xe hàng, chậm chạp di chuyển như một con sên trên phố, đây là con đường duy nhất để ra khu vực tây bắc ngoài thành phố. Đằng trước lập một trạm kiểm soát, kiểm tra tất cả xe đi ra khỏi khu vực này.

Lúc này cho dù người thân nhất của Lăng Độ Vũ cũng chưa chắc có thể nhận ra anh. Chỉ có thể cho rằng đó là một người dân Cương Quả chính hiệu.

Lăng Độ Vũ dựa vào mảnh thịt và miếng da nhân tạo tinh chế biến đổi khuôn mặt và màu sắc, đến những bộ phận thân thể lộ ra ngoài cũng được dán một lớp mỏng làm biến đổi màu sắc.

Ngải Dung Tiên ngồi bên cạnh anh, hóa trang thành một nông phụ, trên mặt còn bôi lên một lớp dầu bẩn, che lấp sắc đẹp hơn người của nàng, trông giống như thật.

Sân bay ở phía tây ngoài thành, không may đây cũng là con đường duy nhất thông đến Hắc Yêu Lâm, là nơi kiểm tra nghiêm ngặt nhất.

Phía sau xe hàng chở mấy con lợn béo, mùi hôi bốc lên trời, dưới máng lợn cất giữ tất cả những vật phẩm và dụng cụ cho chuyến đi xa của bọn họ. Đây là cách tốt nhất để che giấu trong lúc Lăng Độ Vũ bối rối.

Đây là thủ phủ Bồ Lạp Tát của nước cộng hòa nhân dân Cương Quả, nhân khẩu khoảng năm mươi vạn người, là trung tâm giao thông của chính trị đương địa.

Đợi gần nửa tiếng mới tiến vào trạm kiểm soát.

Trước trạm kiểm tra ngoài mấy tên lính gác cầm súng còn có vài người da trắng đứng bên cạnh đường.

Vừa nhìn những người này, tim của Lăng Độ Vũ như treo trên không, một người trong số đó là Liên Nã thượng giáo, còn có một người, diện mục thâm trầm, hơi lùn nhưng cường tráng, khuôn mặt lạnh cứng như đá, khoảng hơn bốn mươi tuổi, không cần hỏi cũng biết đó là ác nhân danh trấn Châu Phi: Mã Phi thiếu tướng.

Lăng Độ Vũ quyết tâm hành động nguy hiểm để thủ thắng, thò đầu ra khỏi cửa xe, hướng về người lính da đen đang bước về phía anh nói to: “Ê, việc gì xảy ra vậy? Anh dùng tiếng Ban Đồ để hỏi. Cương Quả bao gồm hơn một trăm các chủng tộc khác nhau.

Các thứ ngôn ngữ như tiếng Pháp, Ban Đồ, Tô Đan cũng lưu hành ở các địa phương khác nhau.

Mục quang của mọi người, bao gồm Liên Nã thượng giáo và ánh mắt dữ dằn kinh người của Mã Phi thiếu tướng đều tập trung vào người Lăng Độ Vũ.

Khuôn mặt của tên binh sĩ da đen trầm xuống, quát: “Câm cái mồm thôi của ngươi lại”.

Lăng Độ Vũ giả vờ sợ hãi rút đầu vào trong xe. Vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi đến trắng bệch của Ngải Dung Tiên.

Có vài tên lính đến phía sau xe, bắt đầu quan sát kỹ càng.

Tên binh sĩ da đen hỏi: “Giấy chứng minh và giấy phép lái xe”.

Lăng Độ Vũ thấy bọn Mã Phi thiếu tướng không lại gần trong lòng thấy yên tâm một chút, đưa tay vào lòng lấy ra giấy chứng minh. Anh ngày trước từng hoạt động ở Châu Phi, đã từng làm cho mình hơn mười cái giấy chứng minh giả, tướng mạo trên mỗi cái chứng minh đều không giống nhau, đây chính là lúc cần để dùng đến.

Tên binh sĩ da đen vừa kiểm tra chứng minh của Lăng Độ Vũ vừa hỏi: “Ngài Ngạch Nhĩ Đồ, ngài cần đi đâu?”.

Lăng Độ Vũ đáp: “Đưa hàng đến nông trường Nam Nhật ở Tạt Đắc”. Đó là phía tây nam ngoài thành, không phải phương hướng thông đến Hắc Yêu Lâm.

Quân lính da đen khuôn mặt nhẹ xuống, đưa trả chứng minh cho anh, lớn tiếng nói: “Là Tạt Đắc”.

Lập tức có người lính dấn vào phía trước cửa kính xe một miếng tiêu ký màu vàng.

Lăng Độ Vũ kêu thầm một tiếng nguy hiểm, bất cứ người nào nếu nói dối lúc này đều sẽ rơi vào bẫy của đối phương. Giả sử bọn họ giữa đường chuyển hướng đi về Hắc Yêu Lâm sẽ vì tiêu ký trên xe không đúng mà bị chặn lại ở trạm kiểm tra kế tiếp. Nếu như họ nhận rằng đi về hướng Hắc Yêu Lâm, sợ rằng Lăng Độ Vũ và xe hàng sẽ bị kiểm tra kỹ lưỡng từng tắc một.

Bọn Mã Phi thiếu tướng khi nghe mục đích đến của anh chỉ là Tạt Đắc liền chuyển sự chú ý sang những chiếc xe khác. Không ai ngờ rằng anh cần đi “ngồi máy bay”.

Sau cái giờ tay của binh sĩ da đen, chiếc xe chở hàng của Lăng Độ Vũ rời khỏi trạm kiểm tra, ly khai sự uy hiếp của các họng súng.

Ngải Dung Tiên sợ đến nỗi không nói ra tiếng, còn may chất dầu bắn ngoài tác dụng che lấp đi vẻ đẹp còn đồng thời còn che lấp luôn khuôn mặt sợ hãi của nàng.

Lăng Độ Vũ thì đang nghĩ, theo tình hình cho thấy, đối phương biết rằng mục đích đến của anh là Hắc Yêu Lâm, nếu như đã biết địa điểm rơi của vũ khí, tại sao không tranh thủ tìm kiếm, mà lại giương cờ gõ trống ở đây để tìm anh? Nghi vấn trùng trùng.

Trên đường còn gặp vài trạm kiểm tra nữa, tất cả đều kiểm tra qua loa và xem xét tiêu ký của trạm trước rồi cho qua.

Ba tiếng sau, bọn họ cuối cùng đã đến được khu rừng bên ngoài, cách sân bay ba dặm.

Lăng Độ Vũ tiêm thuốc mê cho mấy chú lợn ở cuối xe, lại đem xe chở hàng cất giấu kỹ càng, rồi mới lấy ra một chiếc túi khoác nặng nề, cùng với Ngải Dung Tiên xuyên qua rừng cây, hướng về phía sân bay.

Đi được khoảng một giờ, cuối cùng đã đến được đầu kia của khu rừng. Sân bay ở phía bên ngoài khu rừng. Bây giờ là hơn sáu giờ chiều, Phi Châu ngày dài đêm ngắn, còn hơn một tiếng nữa thì màn đêm mới buông xuống hẳn.

Hai người tranh thủ nghỉ ngơi một lúc.

Ngải Dung Tiên nghĩ ngợi lo lắng nhìn về phía sân bay, hai tầng lưới sắt chia thành trong và ngoài cao hơn hai mươi thước, trên lưới còn có bố trí điện cao áp, khoảng cách giữa hai tầng lưới là hai mươi yard, lúc nào cũng nhìn thấy quân sĩ và quân khuyển canh phòng, ở giữa lại có những những binh lính ngồi trên xe Jeep đi lại tuần tra. Quân sự trọng địa, canh phòng cẩn mật.

Bên phải và phía sau của sân bay có một tòa tháp chỉ huy đắp bằng đất cao ba tầng, bên cạnh tháp chỉ huy là ngôi nhà kho máy bay to lớn, hơn ba mươi nhân viên làm việc bận rộn, đường chạy phía trước tháp chỉ huy thẳng ra ngoài, lúc này trên đường chạy đỗ ba chiếc máy bay vận chuyển do Mỹ chế tạo, các nhân viên đang bơm dầu cho nó.

Đằng xa có hàng hàng các quân doanh, một vài chiếc quân cơ đồ linh tinh, với tình trạng như vậy, làm sao lại không khiến cho Ngải Dung Tiên sợ hãi.

Lăng Độ Vũ vừa lấy trong túi ra các loại vật phẩm, bao gồm cả mô hình chiếc máy bay điều khiển từ xa, vừa thông thả cười nói: “Tiểu thư, nếu như lâm trận rút lui, lúc này cũng chưa muộn”.

Ngải Dung Tiên cắn răng nói: “Đừng có mơ!” Nàng đã xin công ty cho nghỉ phép một tháng, không muốn bây giờ hủy bỏ “kế hoạch nghỉ phép”.

Lăng Độ Vũ chỉnh dung nói: “Đây không phải là lúc để đầu trí, trộm máy bay mới chỉ là mở đầu nguy hiểm, trong Hắc Yêu Lâm nguy cơ trùng trùng, phòng còn khó phòng, so với đám quân binh như sói như hổ này còn nguy hiểm hơn gấp mười lần”. Hơi cúi người xuống, chỉ bốn trạm canh phòng cao phân bố trong sân bay nói: “Khi trời vừa tối, những trạm canh phòng này dựa vào những đèn chiếu sáng kiểm tra mỗi góc, tôi lo cho bản thân mình còn có thể, lại thêm cô thì nguy hiểm hơn nhiều”.

Ngải Dung Tiên trầm ngâm một lúc, nói: “Tôi không cần biết, tôi biết ngài nhất định có biện pháp”.

Anh thành công trong việc qua mắt bọn binh lính canh phòng nghiêm ngặt ở trạm kiểm soát, làm cho niềm tin của nàng đối với anh tăng thêm.

Lăng Độ Vũ thở một hơi dài nói: “Hôm nay sân bay sẽ tiến hành luyện tập phi hành định kỳ mỗi tuần một lần. Chúng ta cần phải trước khi phi công lên máy bay, cướp lấy máy bay đang đỗ tại vị trí chuẩn bị cất cánh, nhớ kỹ phải bám sát theo tôi”.

Ngải Dung Tiên kinh ngạc nói: “Tại sao ngài có thể biết rõ mọi hoạt động của sân bay?”.

Lăng Độ Vũ vỗ vỗ vào chiếc máy tính xách tay bên trong túi dụng cụ, nói: “Tình báo là chuyện quan trọng hàng đầu của hai bên đối địch, trong máy tính có mọi tài liệu liên quan đến sân bay này, bao gồm nguồn điện, trang bị, đến cả sự phân bố binh sĩ”.

Lăng Độ Vũ lại lấy ra vài vật thể dài nhỏ nói: “đây là Bạo Vực khí” Đồng thời chỉ dẫn Ngải Dung Tiên phương pháp sử dụng.

Mặt trời lặn phía tây núi.

Sắc trời dần tối.

Lăng Độ Vũ nhìn đồng hồ, nói: “Đây là lúc dùng cơm tối, bốn mươi năm phút sau phi công sẽ lên máy bay”. Vừa nói, vừa đeo lên một chiếc kính hồng ngoại có thể nhìn được mọi vật trong bóng tối, bỏ ra khỏi khu rừng.

Tim của Ngải Dung Tiên đập loạn xạ, nhìn Lăng Độ Vũ mất dạng ở phía phải đằng xa khu rừng.

Đợi chờ thật là khó chịu, vào lúc Ngải Dung Tiên gần như hối hận, Lăng Độ Vũ lại quay trở về.

Toàn thân Lăng Độ Vũ ướt đầm mồ hôi, giống như vừa làm xong một việc rất là nặng nhọc.

Ngải Dung Tiên định lên tiếng.

Lăng Độ Vũ nói: “Không còn thời gian nữa, đi theo tôi”. Nhắc túi đựng đồ, bò về hướng sân bay.

Ngải Dung Tiên cắn chặt răng, bám sát theo sau.

Lúc này trời đã hoàn toàn tối.

Đây là một buổi tối không có ánh sáng của mặt trăng.

Đèn chiếu sáng của trạm canh phòng sân bay soi rọi bốn phía. Lúc này là thời kỳ hòa bình, không có ai có thể ngờ rằng lại có người lớn gan lớn mật như Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ chính là cần công kỹ vô bị, chính phủ Cường Quả làm nanh vuốt cho kẻ ác ám hại anh, vì vậy không cần khách sáo.

Trên đường hai người lúc đi, lúc dừng lại. Lăng Độ Vũ lão luyện tránh thoát tai mắt của đèn chiếu sáng, đến trước lưới sắt ba mươi yard.

Lăng Độ Vũ dùng tay ra hiệu, Ngải Dung Tiên vội vàng đeo chiếc mặt nạ phòng khí độc, bịt kín mắt, mũi, miệng.

Lăng Độ Vũ cũng đeo mặt nạ lên, nhưng chỉ che kín mũi, trên mắt vẫn đeo kính hồng ngoại. Chiếc kính này chỉ có một chiếc, không giống mặt nạ phòng độc có thể dễ dàng mua được, chỉ có thể cho anh dùng, Ngải Dung Tiên nhìn không rõ những tình thế nguy hiểm, như vậy có khi lại tốt hơn.

Lăng Độ Vũ lại nhìn đồng hồ, thời gian có chính xác hay không có ảnh hưởng quyết định đối với lần hành động này.

Lăng Độ Vũ lấy ra mô hình máy bay, điều khiển máy bay hướng về phía trước. Bay dần lên cao.

Mô hình máy bay qua sự điều khiển của Lăng Độ Vũ, trong đêm tối không phát ra tiếng động bay lượn, vượt qua độ cao hai mươi yard của lưới sắt, hướng về phía đài không chế ở cuối đường chạy. Trên đó, lễ vật do Lăng Độ Vũ tận tính bố trí, đạn nổ và đạn khói liệt tính, những năm gần đây tổ chức của anh đã nghiên cứu nhiều loại vũ khí nhỏ nhẹ nhưng lại có uy lực rất lớn.

Lăng Độ Vũ không ngừng điều tiết chiếc kính hồng ngoại, nó có chức năng kính viễn vọng, hơn nữa anh còn bôi lên mô hình máy bay một chất dạ quang mà chỉ dưới ánh sáng hồng ngoại mới có thể nhìn thấy được, làm cho anh có thể nhìn thấy rõ ràng chiếc máy bay nhỏ vẽ một đường cong đẹp để bay vào tầng thấp của tháp chỉ huy. Căn cứ theo tư liệu, đó là khu vực của máy phát điện và đường điện. Bất cứ một tổn thất nào đều làm cho mọi hạt động của sân bay bị tê liệt.

“Bùm” một tiếng nổ rầm rĩ, phía dưới đài chỉ huy phát ra những ánh sáng trắng mạnh mẽ, tiếp đó là lửa từ trong cửa sổ phụt ra, kính và gạch bắn lên trời.

Cùng lúc đó, một đám khói đen từ chỗ phát nổ tỏa ra bốn hướng, nhanh chóng bao phủ cả xung quanh tháp chỉ huy.

Tiếng chuông cảnh báo vang lên.

Tiếng người ầm ĩ.

Kèm theo là tiếng ho sặc sụa và tiếng chó kêu. Bạo Vụ đạn có tác dụng làm cay mắt rất mạnh.

Ánh đèn ở sân bay lập tức tắt đi. Trong nhất thời trời đất rơi vào cảnh đen tối đến nỗi giơ năm ngón tay trước mặt cũng không thấy.

Lăng Độ Vũ xách túi sau lưng, một tay kéo Ngải Dung Tiên, thấp giọng quát một tiếng “đi” xông về hướng lưới sắt.

Ngải Dung Tiên bị anh kéo nhanh, đến trước lưới sắt.

Lăng Độ Vũ lấy máy cắt Radium ra, dưới sức nóng của ánh sáng xanh, những sợi sắt mỏng của lưới sắt không ngừng đứt đoạn.

Tiếng chó sủa truyền tới.

Lăng Độ Vũ quát: “Ném Vụ đạn”.

Ngải Dung Tiên vận Vụ đạn, một làn khói đen mạnh mẽ phát ra bao phủ phạm vi ba mươi yard xung quanh. Nàng không giống Lăng Độ Vũ có thể dựa vào trợ giúp của kính hồng ngoại, không biết đang ở chỗ nào, nhưng nàng biết đã không còn cơ hội quay đầu lại nữa.

Lưới sắt hiện ra một lỗ hổng to, trước tiên anh giúp Ngải Dung Tiên chui qua, sau đó mới vội vàng chui vào, đến trước lưới sắt thứ hai.

Đằng xa phát ra ánh sáng mạnh, Lăng Độ Vũ biết địch nhân dùng đèn ô tô, bắt đầu tìm kiếm. May mà anh đã sớm chuẩn bị phương án dẫn dụ sự chú ý của đối phương.

“Oành!”.

Một bên của sân bay phát ra ánh lửa mạnh mẽ, một cột khói đậm bốc lên trời, vừa vận gặp gió, thổi khói cay xuống hướng sân bay. Đó là sự bố trí của Lăng Độ Vũ, nhất thời dẫn dụ được lính canh phòng ở sân bay.

Trong bóng tối, đèn xe chiếu loạn khắp nơi, cục diện thật là hỗn loạn.

Lăng Độ Vũ nào dám kéo dài, một mặt Ngải Dung Tiên tiếp tục phóng vụ, một mặt lại sử dụng cách cũ, xuyên qua tấm lưới thép thứ hai, chạy về hướng chiếc máy bay vận chuyển trên đường chạy.

Địch nhân đang vô cùng hoảng loạn.

Một trăm yard, chín mươi yard...

Lăng Ngải hai người chạy vội về hướng máy bay.

Lửa từ tháp chỉ huy lại lan đến các vật phẩm dễ nổ khác, lại phát sinh một loạt các vụ nổ đến điếc tai, ánh lửa không ngừng phát ra từ trong đám khói.

Khói cay bốc lên ở đầu kia của sân bay, đó là nơi địch nhân đang tập trung.

Hai người cuối cùng chạy đến được chiếc máy bay.

Có tiếng người quát bên phải: “Người nào”.

Một chiếc xe Jeep bỗng nhiên xuất hiện, ánh sáng từ đèn xe làm cho bọn họ không nhìn thấy gì.

Lăng Độ Vũ đẩy Ngải Dung Tiên ngã xuống đất, tay trái vung lên, Bạo Vụ đạn nổ ra trên xe Jeep, khói nồng ngay lập tức nuốt lấy chiếc xe.

Tiếng ho và tiếng súng máy, tiếc rằng tất cả đều không chuẩn, chiếc xe Jeep mất khống chế lao về một phía.

Lăng Độ Vũ kéo Ngải Dung Tiên đứng dậy, không kịp quan sát tình hình của nàng, mở cửa máy bay, đẩy nàng vào trong, tiếp đó nhảy lên theo, nhanh chóng vận hành máy bay.

Máy bay di chuyển trên đường bay, từ từ khai xuất, tốc độ không ngừng tăng lên, rất nhanh bỏ lại sau tai những âm thanh ầm ĩ.

Máy bay kêu to một tiếng rồi bay lên trời.

Lăng Độ Vũ thành thạo điều chỉnh các nút trên bàn điều khiển.

Ngải Dung Tiên không ngừng thở dốc, kinh hoàng chưa trấn tĩnh lại.

Máy bay bay thấp xuống chuyển hướng trở lại, bay về hướng khác một cách linh hoạt, Lăng Độ Vũ cười nhẹ hỏi: “Ngải tiểu thư, mùi vị như thế nào?”

Ngải Dung Tiên như đang trong mơ, nàng không dám tin tưởng rằng bọn họ lại có thể đoạt được một chiếc máy bay vận chuyển.

Lăng Độ Vũ nhìn vào lục địa đang lùi dần trong màn hình hiện thị, trong lòng cảm khái muôn phần, mảnh đất thần bí mà anh đã rời khỏi hai năm trước giờ lại đang ở phía dưới. Lục địa rộng lớn này, phía bắc rộng phía nam hẹp, tổng diện tích đạt tới ba vạn lẻ hai mươi nghìn dặm mét vuông, so với ba lần nước Mỹ cộng lại vẫn còn to hơn. Rừng nguyên thủy tập trung tại Cương Quả, trung bộ của Châu Phi, trải qua các nước Cương Quả, Trát Y Nhĩ, Thần Tang Ni A.

Khu vực rừng nguyên thủy chiếm diện tích từ bốn độ vĩ Nam đến bốn độ vĩ Bắc, địa hình thấp xuống, đạt chín mươi ngàn dặm mét vuông, ngoài số lượng nhỏ những người chủng tộc Tỉ Cách Mễ, nhân khẩu hầu như bằng không.

Hắc Yêu Lâm nằm chính giữa khu rừng nguyên thủy, là địa điểm thấp nhất, có khả năng là miệng của một núi lửa đã chết, cây cối đặc biệt tươi tốt rậm rạp, kể cả những người Tỉ Cách Mễ sinh sống trong rừng cũng không dám bước vào khu vực đó, cho rằng không có ai đi vào mà lại có thể sống mà bước ra.

Chảy qua khu rừng rộng lớn này là con sông Cương Quả nổi tiếng thế giới, chiều dài ước tính khoảng bốn ngàn bảy trăm dặm, về lưu lượng mà nói là con sông lớn thứ hai thế giới.

Đây thật là một hoàn cảnh thiên nhiên vừa làm người ta yêu thích lại vừa khiến người ta sợ hãi.

Ngải Dung Tiên hỏi: “Tại sao máy bay lại bay thấp như vậy”. Máy bay gần như chạm xuống mặt đất.

Lăng Độ Vũ đáp: “Đợi chút nữa chúng ta cần phải bay vào quốc cảnh của Trát Y

Nhĩ, tôi cần phải qua mắt hệ thống rada của bọn họ”.

Ngải Dung Tiên hiểu ra. Con người này làm việc gì cũng lên kế hoạch trước rồi mới hành động, cái gì cũng có phương án từ trước, so ra mình chỉ là một con ốc.

Lăng Độ Vũ đưa cho nàng một tấm bản đồ, trên đó vẽ một đường đỏ, hiển thị đường bay của máy bay.

Bọn họ tuy rằng đã bay vào quốc cảnh của Trát Y Nhĩ, song vẫn bay sát biên giới Cương Quả, từ nam lên bắc, tà tà bay vào trung bộ của Châu Phi, điểm cuối cùng là một thảo nguyên lớn, vị trí là phía nam của khu rừng nguyên thủy.

Lăng Độ Vũ chỉ vào điểm cuối nói: “Tôi đã từng đến thảo nguyên rộng lớn này, biết một chỗ có thể hạ cánh, cô cứ nghỉ ngơi cho tốt, còn hơn một giờ nữa mới đến”.

Một mối làm cho Ngải Dung Tiên khép mắt lại, trong tim có một cảm giác bình tĩnh và hài lòng. Cuối cùng nàng không còn là người bàng quan, đứng ngoài cuộc của câu chuyện mạo hiểm trong tiểu thuyết nữa, mà còn là nhân vật nữ chính.

Máy bay chấn động mạnh mẽ.

Ngải Dung Tiên tỉnh dậy, nhiều năm làm tiếp viên hàng không, nàng biết đó là gặp phải luồng khí lưu mạnh mẽ.

Mở mắt ra nhìn, Lăng Độ Vũ đeo lên một chiếc kính dạ quang hình dạng kỳ quái, tập trung tinh thần nhìn phía trước, máy bay hướng thấp xuống, bàn điều khiển hiển thị bánh xe của máy bay đã chĩa ra, góc độ của hai cánh máy bay cũng điều chỉnh vị trí hạ cánh.

Máy bay bị khí lưu hướng lên trên đẩy lên mấy lần, cuối cùng xuyên qua lớp khí lưu, hướng xuống mặt đất đen mờ mờ.

Nàng chưa từng thử qua hạ cánh ở một nơi không có đường chạy, càng không nghĩ rằng có thể tại một nơi không có đèn chỉ thị, đến cả một chút ánh sáng cũng không có mà hạ cánh xuống.

Lúc này nàng mới phát giác Lăng Độ Vũ đã giúp nàng cài dây an toàn, một cảm giác ấm áp dâng lên, bất giác lại nghĩ đến người bạn gái thân mật của Lăng Độ Vũ.

Chấn động liên tục mấy cái, Ngải Dung Tiên cả người tung lên, lại nhờ dây an toàn giữ lại, giống như cả quả tim bị rơi ra.

Máy bay xông thẳng về phía trước.

Dù giảm tốc độ ở cánh máy bay bung ra, từ từ dừng lại.

Ngải Dung Tiên như vừa sống lại mở to mắt, vừa vận tiếp xúc với ánh mắt của Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ lộ ra một nụ cười mang đầy vẻ nam tính cứng cỏi, nói: “Hoan nghênh đến với khu rừng nguyên thủy Châu Phi”.

- o O o -

4. Sâm Lâm Chi Lữ

Lăng Độ Vũ hai người qua đêm đầu tiên của cuộc hành trình trong khoang máy bay vận chuyển.

Lăng Độ Vũ tuân thủ “hiệp ước không được xâm phạm”, tiến về một góc ngồi xuống đả tọa, đây là biện pháp khôi phục một mỗi của anh, mỗi khi gặp phải lúc nguy hiểm khắp nơi, dành chút thời gian đả tọa, tinh thần có thể giống như người bình thường được ngủ đủ giấc.

Ngải Dung Tiên ôm lấy chiếc chăn mỏng tìm thấy trong khoang, ngồi ở một góc khác phía xa, lúc đầu còn dựa vào ánh trăng mờ nhạt, mở to mắt tò mò, ngồi khoanh gối lại, nhìn vào cánh mũi của Lăng Độ Vũ, nhưng tiết tấu hô hấp dài nhẹ của Lăng Độ Vũ lại có tác dụng thôi miên năng, ban ngày mệt mỏi khẩn trương, hình thành cơn buồn ngủ không thể kháng lại được, mí mắt như nặng ngàn cân đè xuống, không lâu sau thì nàng đã ngọt ngào tiến vào giấc mộng.

Đất trời vang lên những âm thanh kỳ dị, trùng kêu chim hót, nhiều lúc còn vang lên tiếng kêu của động vật phía gần xa, tràn đầy tình điệu của khu rừng nhiệt đới nguyên thủy.

Lăng Độ Vũ buông lỏng người, tinh khí thần từ từ ngưng tụ. Dần dần, sự chú ý từ thế giới bên ngoài tiến vào thế giới nội tâm, tiến vào “không gian bên trong” vô cùng vô tận đó.

Ở trong cái tĩnh lặng vô cùng đó, thế giới bên trong anh không ngừng vươn dài.

Chính vào lúc này, một cảm giác mà trước nay anh chưa từng có đột ngột xuất hiện.

Giống như bị chìm vào nước biển ấm áp, cảm giác toàn thân nổi lên bênh bênh trong cái mệnh mang đó.

Đó là đại dương của sinh mệnh, tràn đầy sức sống bùng bùng.

Sinh mệnh đến từ thảo nguyên hoang dã bên ngoài khoang máy bay.

Lăng Độ Vũ chấn động toàn thân, linh giác tinh thần từ cái tĩnh lặng vô cùng đó tỉnh lại.

Anh mở to mắt ra. Trong khoang máy bay vẫn như vậy, cái cảm giác đó đã biến mất không chút dấu vết.

Lăng Độ Vũ tâm thần chấn động, đây không phải là lần đầu tiên anh tỉnh tọa tại nơi hoang dã, nhưng mà đây là lần đầu tiên anh có cảm giác như vậy.

Sau một lúc trầm mặc, lại tiếp tục ngồi tĩnh tọa, lần này không còn cảm giác tiếp xúc với cái đại dương sinh mệnh đó nữa, rất nhanh tưởng tượng bay cao, tiến vào cảnh giới vô cùng tĩnh táo và buông lỏng, như có lại như không có, như nghĩ mà lại không nghĩ.

Đêm dài nhanh chóng trôi qua.

Sáng ngày thứ hai, Ngải Dung Tiên bị một âm thanh kỳ quái đánh thức. Nàng mở mắt ra nhìn, không còn thấy Lăng Độ Vũ ở phía kia nữa. Nàng nhất thời vẫn chưa rõ ràng mình đang ở đâu, ngây ngơ ngồi dậy, ánh sáng mặt trời từ cửa kính máy bay chiếu vào, tiếng chim thú bên ngoài truyền lại, mới nhớ lại bản thân đã đến bên ven khu rừng nguyên thủy rộng lớn.

Lăng Độ Vũ từ cuối khoang đi ra, dáng vẻ rất là bận rộn. Âm thanh kỳ dị lúc này là do anh tạo ra.

Ngải Dung Tiên kêu lên: “Ngài đang làm gì vậy?”.

Lăng Độ Vũ từ trong khoang nhặt lấy một thanh sắt dài, rồi lại lách vào trong, âm thanh từ phía trong truyền lại: “Tôi đang phá máy bay”.

Ngải Dung Tiên kinh sợ, lập tức tỉnh hơn một nửa, một nửa còn lại không biết có nên lách vào cuối khoang nhìn xem điều gì xảy ra không, Lăng Độ Vũ chui ra ngoài, hai tay trái phải đều cầm hai khẩu súng trường tự động, vui mừng mãnh liệt nói: “Số phận của chúng ta cũng không tồi, trong đuôi máy bay có mấy bộ trang bị hoàn chỉnh...”. Tiếp đó giọng vũ khí trong tay lên nói: “Nhìn xem, đây là súng trường tự động đường kính nhỏ 16A1 do Mỹ chế tạo, đường kính mũi súng chỉ có bảy milimet, trọng lượng là ba cân tám, nhưng lại có năng lực bắn liên tiếp kinh người, có thể mang hai nghìn ba trăm viên đạn cỡ nhỏ, lực giật lại nhỏ, có thể dễ dàng không chế, có thể nâng cao độ chính xác khi bắn liên tục, hơn nữa tốc độ bắn nhanh, đường đạn thấp thẳng, uy lực rất lớn”.

Nghe Lăng Độ Vũ thao thao bất tuyệt giới thiệu cái tốt của súng trường tự động, khuôn mặt của Ngải Dung Tiên có vẻ không được tự nhiên, lẩm rầm hỏi: “Không phải ngài muốn em cầm một khẩu đây chứ?”.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên nói: “Nữ sĩ binh, tất nhiên một khẩu là của cô”.

Ngải Dung Tiên không biết tại sao, ngây người ra.

Lăng Độ Vũ lại tưởng rằng nàng vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, không phát hiện ra vẻ dị dạng của nàng, nhìn khuôn mặt dưới buổi sáng, thở một hơi dài nói: “Ài! Nếu như không phải em đặt hiệp ước không được chạm em, thì bây giờ sẽ là một nụ hôn chào buổi sáng, cuộc sống thật là mỹ mãn”.

Ngải Dung Tiên lấy lại tinh thần, nở một nụ cười ngọt ngào, hàm răng trắng như tuyết dưới làn da đen sáng chói, đưa tay lên cao trên đầu, đuổi người, có ý cường điệu những đường cong rung động người khác của mình, nói: “Hiệp ước này là chống lại những người có đầu óc tà niệm như ngài...”. Nói đến đây, ánh mắt đẹp hướng về phía Lăng Độ Vũ, nói: “Nhưng mà! Nguyên tắc lớn của hiệp ước đã định, thế nhưng tiểu tiết và tình hình đặc biệt vẫn có thể châm chước được, đó còn phải xem thái độ sau này của ngài như thế nào”.

Lăng Độ Vũ đặt súng trường tự động xuống, đưa tay nhìn nàng cười, nói: “Xin tôi tiếp xúc với thân thể em đi”.

Ngải Dung Tiên thần nhiên ngẩng khuôn mặt đẹp lên, thân người ngồi thấp xuống, trước tiên hai tay vịn vào hai bên của máy bay, nhẹ nhàng nhảy xuống, chia làm hai lần mà nhảy xuống mặt cỏ.

Lăng Độ Vũ ủ rũ nói: “Không ngờ em cũng có chút công phu”.

Ngải Dung Tiên đắc ý nói: “Tất nhiên, ngài cho rằng chỉ có người Trung Quốc mới biết công phu sao?”.

Mặt trời hồng từ đường chân trời của thảo nguyên nhô lên, cái nóng kinh người bắt đầu thị uy, đằng xa động vật kết thành bầy đàn đang hoạt động, đại tự nhiên tràn ngập sức sống.

Cạnh máy bay xếp đầy một đống đồ, xem ra Lăng Độ Vũ đã bận rộn được một lúc.

Lăng Độ Vũ vừa sửa soạn lại hành trang, vừa nói: “Tôi lấy ra hai bộ trang bị, ngoài súng trường tự động, lấy ra thêm hai khẩu súng lục đạn được đủ dùng, hai mũ sắt thép, hộp thuốc, áo chống đạn...”.

Ngải Dung Tiên hít một hơi lạnh, nhiều đồ như vậy, hai người làm sao mà mang được?

Lăng Độ Vũ không quan tâm nhiều, đặt một túi đồ lớn lên lưng nàng, lại đưa cho nàng một con dao mở đường dài ba thước của quân đội, một khẩu súng lục, một khẩu súng trường tự động.

Nhìn dáng vẻ chịu đựng của nàng, an ủi nói: “Không có một con bò nào sinh ra đã biết cày ruộng, chỉ có thể thông qua huấn luyện mới học được cách cày ruộng”.

Ngải Dung Tiên tức đến không nói ra được, đưa mắt nhìn ra bốn phía, tò mò hỏi:

“Rừng rậm ở đâu?”.

Trên thảo nguyên hoang dã rộng lớn vô cùng này làm gì có thấy một chút tung tích của khu rừng nguyên thủy.

Lăng Độ Vũ trên lưng mang đồ so với nàng còn nặng hơn ít nhất là ba lần, thậm chí đến dù cũng mang theo một cái, thần tình lại thông dong tự tại, hình như anh mới chính là thổ dân sinh ra ở Châu Phi, anh xem kim chỉ nam, chỉ về phía đông bắc, nơi giao nhau của bầu trời và thảo nguyên, nói: “Chúng ta đi hết

chiều hôm nay, có thể nhìn thấy rừng rậm phía đằng xa phía đông bắc, lại tiếp tục đi một đoạn đường dài, đến hoàng hôn ngày mai thì có thể tiến vào khu rừng cây thưa thớt, đó là vùng ven rừng rậm”.

Ngải Dung Tiên nghe nói phải đi hai ngày, mới chỉ đến được vùng đai ven rừng rậm. Kêu lên một tiếng trời ơi, vẫn chưa kịp nói gì, Lăng Độ Vũ đã bước đi, nàng liền nhanh chóng bước theo.

Giữa đường nghỉ ngơi hai lần, Ngải Dung Tiên không ngừng kêu khổ, tuy rằng trong cuộc sống thường ngày của nàng cũng phải vận động nhiều, nhưng lần này di chuyển giống như hành quân, trên lưng lại mang thêm trọng lượng gần năm mươi pound, hỏi nàng làm sao chịu nổi.

Trên đường đi gặp nhiều loại động vật chim thú kết thành bày đàn như trâu rừng, đàn linh dương, dã tượng, hươu cao cổ, các loại mãnh thú, bọn chúng trên thảo nguyên sống theo phương thức của mình, say sưa trong thế giới riêng của chúng.

Hai người Lăng Độ Vũ di chuyển xuyên qua bọn chúng, bọn chúng ngoại trừ lạnh lạnh quan sát ra, không có bất cứ hành động nào với họ cả, Lăng Độ Vũ giải thích, bình thường động vật nếu không phải là rất đói hoặc không có đối tượng tượng săn giết, rất ít khi tấn công mục tiêu hãn hữu xuất hiện như con người.

Gần hoàng hôn ngày hôm đó, chỉ có vài con sói rừng truy đuổi bọn họ, bị Lăng Độ Vũ bắn một tràng đạn liền tản mất, tiếng súng làm xuất hiện sự xáo động ngắn ngủi, một bày hơn trăm ngàn con chim bay lên, một lúc sau thảo nguyên mới khôi phục lại về an bình.

Đêm đó hai người lập trại, nổi lửa sau một tảng đá.

Ngải Dung Tiên mệt mỏi cả ngày, ngã đầu xuống là ngủ luôn đến trời sáng, tỉnh dậy thấy Lăng Độ Vũ mang súng trường tự động, canh gác bên ngoài trại, trong lòng áy náy, nhẹ giọng hỏi: “Tại sao không gọi em dậy để luân phiên canh đêm?”.

Lăng Độ Vũ tinh thần tươi tắn cười nói: “Không cần phải lo lắng, tôi chỉ cần nhắm mắt dưỡng thần, thì có thể tiến vào trạng thái nghỉ ngơi so với ngủ còn tốt hơn, cho nên không cần giống như người khác cần phải ngủ, thay phiên canh đêm thực tại cũng không cần”.

Ngải Dung Tiên không tin nhìn vào mắt của Lăng Độ Vũ, không thấy sợi đỏ, trong lòng kỳ lạ.

Lăng Độ Vũ vỗ vỗ vào vai nàng, nói: “Chân còn đau không?”.

Ngải Dung Tiên cúi thấp mặt, nhẹ giọng nói: “Còn tạm được! Chỉ là cơ thịt trên vai có chút đau nhức”. Tiếp đó ngẩng mặt lên nói: “Em biết lần này ngài đi Hắc Yêu Lâm là tìm một lô vũ khí bị mất, nhưng hôm đó trên máy bay em lại thấy ngài xem sách về tam giác Bách Mộ Đạt, hai điều này có liên quan gì đến nhau?”.

Nhìn đôi mắt sáng lên về tò mò của Ngải Dung Tiên, Lăng Độ Vũ kéo ghế xuống cạnh mình, thảo nguyên trải dài ra bốn phía, phía đằng xa có một bày chim nhạn lướt qua trên mặt đất, không khí của buổi sáng sớm làm cho tinh thần con người phấn chấn.

Lăng Độ Vũ nghĩ một lúc, đáp: “Em đã nghe qua quan niệm triết học về ‘sự vô hạn của mặt phẳng’ và ‘sự vô hạn của lập thể’ chưa?”.

Ngải Dung Tiên ngây ngô lắc đầu.

Lăng Độ Vũ nói: “Quan niệm ‘Sự vô hạn của mặt phẳng’ rất dễ hiểu, đó là chỉ trong vũ trụ của chúng ta, không có khởi đầu, cũng không có điểm kết; không có giới hạn, cũng không có tận cùng, bất luận là trên không gian đều là không có bắt đầu và kết thúc”.

Ngải Dung Tiên gật đầu biểu thị đã hiểu, trên thực tế mỗi lần trên máy bay nàng nhìn ra bầu trời vô tận, cái cảm giác “vô hạn” đó đều mãnh liệt xuất hiện trong tim.

Mặt trời của chúng ta, chỉ là một hằng tinh trong hàng trăm ngàn hằng tinh khác trong hệ ngân hà, mà hệ ngân hà chỉ là một tinh hệ trong hàng ngàn tinh hệ có thể

thăm dò được. Sự to lớn của vũ trụ không chỉ nằm ngoài khả năng có thể thăm dò của chúng ta, mà cũng nằm ngoài khả năng tưởng tượng của chúng ta, kiến thức đối với vũ trụ của chúng ta giống như một con đom đóm trên một thảo nguyên rộng lớn vô tận, ngoài ánh sáng yếu ớt có hạn, đều là bóng tối của sự vô tri.

“Sự giới hạn của mặt phẳng” đã làm cho con người bó tay, hữu tâm vô lực; cái gì mới là “sự vô hạn của lập thể”?

Lăng Độ Vũ nói: “Vũ trụ của chúng ta, là một đơn nguyên vô hạn, trên hoặc dưới cái đơn nguyên này, hoặc với một loại hình thức nào, tồn tại vô số các đơn nguyên vô hạn khác, đó gọi là “sự vô hạn của lập thể”. Giả thuyết vũ trụ mà chúng ta đang ở chỉ là một tầng lớp, vẫn còn những tầng lớp vô hạn khác, hoàn toàn ngoài sự hiểu biết chúng ta”.

Ngải Dung Tiên chau mày, biểu thị nàng bị cái quan niệm trừu tượng này làm cho mơ hồ.

Lăng Độ Vũ tiếp tục giải thích nói: “Cũng giống như nói, cùng với không gian vũ trụ của chúng ta còn tồn tại những không gian vũ trụ vô cùng vô tận khác, bọn chúng mỗi một cái đều có kết cấu và vật chất không giống nhau, dưới tình hình bình thường thì không có khả năng xuyên qua được, giống như những căn thạch thất bị phong bế kín đáo, tuy rằng ở ngay bên cạnh nhau, nhưng lại không có con đường nào có thể thông đến nhau.

Ngải Dung Tiên về mặt lý tính có thể chấp nhận cách nói này, nhưng lại rất khó có thể đem cái ý niệm này với hiện thực trước mặt liên hệ lại với nhau, phản đối nói:

“Đây hoàn toàn là một lý luận phù phiếm, có thể cái vũ trụ này đã là tất cả, không có tồn tại một không gian khác, ít nhất là khoa học hiện giờ cho rằng như vậy”.

Lăng Độ Vũ cười nói: “Đúng vậy, cho đến năm một chín một sáu, mọi người cũng cho rằng như vậy. Nhưng năm đó Ái Nhân Tư Thẩn đề ra định luật tương đối, làm cho sự nhận biết đối với vũ trụ tiến vào một kỷ nguyên mới, đến năm một chín sáu ba, một ý niệm mới ra đời, đó đại biểu cho một hiện tượng cuồng bạo nhất, cực đoan nhất trong vũ trụ, chúng ta đặt cho nó một cái tên đơn giản nhất, bình thường nhất, yên tĩnh nhất, đó chính là ‘lỗ đen’”.

Nhìn dáng vẻ tập trung chăm chú của Ngải Dung Tiên, Lăng Độ Vũ cười lên, Ngải Dung Tiên không chịu được nói: “Xin ngài đừng có bán hòm nữa, mau nói đi”.

Lăng Độ Vũ thông thả phân tích nói: “Muốn biết cái gì là lỗ đen, trước tiên phải nói một chút về vận mệnh của hằng tinh. Mặt trời của chúng ta chính là một hằng tinh loại vừa, có thể phát sáng và nhiệt”. Ngừng một chút rồi tiếp tục nói: “Đầu tiên chúng ta so sánh sự phân biệt chủ yếu của hành tinh trong hệ mặt trời với mặt trời: đó là thể tích của chúng. Mười một trái đất xếp liền nhau mới bằng đầu này tới đầu kia của Mộc tinh, nhưng Mộc tinh là hành tinh lớn nhất trong hệ mặt trời, lại cần phải cần mười Mộc Tinh xếp lại cạnh nhau mới bằng chiều rộng của Mặt Trời. Bởi vì mật độ của Mộc tinh so với Trái Đất nhỏ hơn nhiều lên trọng lượng mới bằng ba trăm mười sáu phẩy bốn lần trái đất, mà trọng lượng của Mặt Trời lại bằng một nghìn không trăm bốn mươi sáu lần của Mộc Tinh. Sự phân biệt lớn nhỏ này là phân biệt quyết định giữa Hành Tinh và Hằng Tinh.

Ngải Dung Tiên kỳ dị hỏi: “Lớn và nhỏ tại sao lại sinh ra sự phân biệt?”.

Lăng Độ Vũ nói: “Vật thể càng lớn, nó sinh ra lực hấp dẫn càng lớn. Tại hành tinh có thể tích nhỏ như trái đất, lực kéo hướng vào trong tuy rằng tạo ra sức nén của nguyên tử, nhưng sức mạnh đó lại rất yếu, bản thân vật chất cũng sản sinh ra lực điện từ, có thể

làm cho sức nén của lực hút vào trong triệt tiêu, giữ cho trái đất ở trong trạng thái cân bằng và ổn định. Nhưng trên mặt trời có thể tích lớn như vậy, lực kéo hướng vào trong lại rất lớn, lực lượng đối kháng sức nén của nguyên tử lại không đủ để triệt tiêu sức nén, cho nên nguyên tử bị nén, dẫn đến phản ứng nổ hạt nguyên tử, do đó trở thành một Hằng Tinh, cũng là Mặt Trời của chúng ta, từ đó sản sinh ra ánh sáng và nhiệt”.

Nói đến đây, Lăng Độ Vũ đứng thẳng người dậy.

Ngải Dung Tiên gấp gáp nói: “Ngài không nói hết về lỗ đen, em sẽ không đi”.

Lăng Độ Vũ cười nói: “Đã sáu rưỡi rồi, chúng ta nhất định phải lên đường, trên thảo nguyên này hoàn toàn không có chỗ ẩn náu, kẻ địch chỉ cần phái ra trực thăng, thì có thể dễ dàng bắt sống chúng ta, cho nên chúng ta nhất định phải sớm tiến nhập vào rừng, bọn chúng muốn tìm chúng ta sẽ khó hơn nhiều”.

Ngải Dung Tiên biết anh nói có lý, đứng lên yêu cầu nói: “Vậy thì vừa đi, vừa nói, được không?” Tính tò mò của cô gái này quả là kinh người.

Bất luận như thế nào, tính tò mò là nguồn động lực tiến bộ của nhân loại.

Hai người tiến về phía trước trên thảo nguyên.

Lăng Độ Vũ vừa đi vừa nói: “Cho nên giống như hành tinh của chúng ta, trên căn bản là trạng thái là cân bằng và ổn định: lực hướng của lực kéo vào và lực đẩy của lực điện từ là một loại cân bằng vĩnh viễn. Cho nên nếu như không có sự tác động của ngoại lực, nó sẽ giữ nguyên trạng thái đó, kết cấu vật lý đó cho đến vĩnh viễn”.

Ngải Dung Tiên vừa đi, vừa nuốt lấy những lời nói của Lăng Độ Vũ, vũ trụ kỳ diệu đến rung động lòng người.

Lăng Độ Vũ chỉnh lý lại những tư tưởng trong đầu, tiếp tục nói: “Hằng Tinh cũng ở trong một loại trạng thái cân bằng, nhưng đó là một loại trạng thái cân bằng động thái, bởi vì để giữ cân bằng, bên trong không ngừng biến hóa, mỗi một giây mặt trời đem sáu trăm triệu cân hydro chuyển đổi thành năm trăm triệu chín trăm mười tám cân hêli. Tốc độ tiêu hao này tuy rằng khó có thể tưởng tượng được, nhưng hydro đã bị cái lò đốt Mặt trời này tiêu hao trong năm triệu năm, theo tính toán của các nhà khoa học, vẫn có thể

tiếp tục cháy thêm năm triệu năm đến tám triệu năm. Vậy sau đó sẽ xuất hiện tình hình gì?

“Lúc đó sẽ có vài khả năng: nó sẽ qua giai đoạn hồng cự tinh, bạch ải tinh, thoái hóa thành hắc đoản tinh, một kiểu chết đi của vật thể lớn, một loại dùng hết nhiên liệu, một vật thể không thể phát ra ánh sáng và nhiệt hoặc thành một trung tử tinh có sức nén cao.

“Khi Hằng Tinh bị nén lại, khối lượng lại gấp ba phẩy hai mặt trời, sự nén lại của nó không chỉ dừng lại ở giai đoạn bạch ải tinh, hắc ải tinh, hay trung tử tinh, mà nó tiếp tục bị nén xuống, cuối cùng khi sức nén và thể tích bằng không, nó vẫn không dừng lại, cái sức mạnh nén đó, sẽ không ngừng nghỉ tiếp tục tiến hành, bất kỳ vật thể, bao gồm cả ánh sáng, khi mà rơi vào trên thiên thể bị nén như vậy, nó sẽ không còn cơ hội để

thoát ra. Trong không gian rộng lớn vô biên của vũ trụ, loại thiên thể này tạo thành một cái động sâu không thấy đáy”.

Ngải Dung Tiên hít vào một hơi lạnh, tuy rằng hơi nóng của mặt trời như đốt, trải khắp thảo nguyên, nàng vẫn cảm giác lạnh lẽo, hỏi: “Vậy các nhà khoa học đã phát hiện ra lỗ đen chưa?”.

Lăng Độ Vũ nói: “Lỗ đen là không nhìn thấy được, chỉ có thể dựa vào các biện pháp thăm dò vũ trụ, phát hiện ở khu 3 của chòm sao Bán Nhân Mã và khu 1 của chòm sao Vũ Tiên đều có khả năng tồn tại lỗ sâu kỳ dị này. Nó giống như một tên hung thủ giết người, không có bất kỳ người nào có thể thấy nó hành hung, nhưng có thể thông qua các chứng cứ hoàn cảnh khách quan mà đem nó ra trước pháp luật, sự tồn tại của lỗ đen cũng như vậy”.

Ngải Dung Tiên nói: “Lỗ đen và ‘sự vô hạn của lập thể’ mà ngài nói có liên quan gì đến nhau? Với Bách Mộ Đạt có liên quan gì đến nhau? Càng không nói đến mục đích Hắc Yêu Lâm của chúng ta?”.

Nhìn khuôn mặt hưng phấn đến tỏa sáng của nàng, Lăng Độ Vũ cười nói: “Nếu như lỗ đen được gọi là một cái ‘lỗ’, vậy thì sau cái lỗ đó là vật gì?”.

Ngải Dung Tiên kinh ngạc, đột nhiên vui mừng kêu lên nói: “Em hiểu rồi, đó chính là thông đến một tầng lớp khác, một đường thông đến vũ trụ khác”.

Lăng Độ Vũ chỉnh sắc mặt nói: “Ý nghĩ của tôi rất đơn giản, khi mà vũ trụ này sản sinh ra một luồng sức mạnh vô cùng vô tận, thì có thể có đủ năng lượng, xuyên qua đi đến một vũ trụ khác. Sức nén không ngừng của Hằng Tinh chính là cung cấp cái điều kiện mà con người không có được.

Ngải Dung Tiên tâm tư bay cao, rong ruổi nghĩ về lỗ đen hình thành miệng lỗ thông đến một vũ trụ khác.

Lăng Độ Vũ nói: “Trung Quốc của chúng tôi hàng nghìn năm nay tồn tại một lý luận, gọi là “vật vật nhất thái cực”, cũng là nói, lớn nhất là thái cực, nhỏ nhất là thái cực, mọi việc không có lớn nhỏ, nguyên lý và

tính vật giống nhau, ví dụ âm dương, có chính tất nhiên phải có phản, có âm tất nhiên phải có dương, người phân âm dương, điện phân âm dương, đến phân tử cũng có chính phụ, cho nên có chính vũ trụ, tự nhiên cũng tất nhiên phải có phản vũ trụ. Trên tầng lớn, chín đại hành tinh quay quanh mặt trời, cả hệ ngân hà cũng đang chuyển động. Trên tầng nhỏ, điện tử cũng chuyển động quanh hạt nguyên tử, từ đó mà kết luận, vũ trụ có lỗ đen to lớn, trên mặt đất hoặc trong phân tử nguyên tử cũng có lỗ đen nhỏ, thậm chí trong đại dương tâm linh của nhân loại, cũng có sự tồn tại của lỗ đen”. Tiếp đó trên mặt xuất hiện thần sắc ưu tư, nói: “Vấn đề là có hay không có đủ cái sức mạnh vô cùng vô tận đó, hình thành một cửa ngõ thông đến một vũ trụ khác”.

Ngải Dung Tiên nói: “Nói như vậy, tất nhiên sẽ phải có lỗ trắng”.

Lăng Độ Vũ tán thành nói: “Đó sẽ là lối ra của một vũ trụ khác. Tôi bình thường vẫn nghĩ, giống như hiện tượng kỳ dị ở Bách Mộ Đạt, có phải trái đất đột nhiên phát ra một lực lượng như vậy, xuyên qua vách ngăn giữa vũ trụ với vũ trụ”. Tiếp đó lại phiên muộn nói: “Trái đất chỗ nào mới có thể phát ra luồng lực lượng vô cùng vô tận như vậy?”.

Ngải Dung Tiên thuận miệng đáp: “Sức mạnh của sinh mệnh không phải là vô cùng vô tận sao?”.

Lăng Độ Vũ chấn động dừng bước, hai mắt phát tia nhìn chớp nhoáng, nhìn vào Ngải Dung Tiên, Ngải Dung Tiên biết lúc này anh nhìn mà lại như không nhìn, trong lòng cảm thấy run sợ, phản kháng nói: “Đừng có nhìn em như vậy”.

Lăng Độ Vũ thu lại ánh mắt, nhưng trong lòng vẫn bị câu nói của Ngải Dung Tiên làm cho rung động.

Điều đó thật đúng, điểm không giống nhau lớn nhất của trái đất và các hành tinh khác trong hệ mặt trời đó là sự tồn tại của sinh mệnh, tuy rằng sinh mệnh nhỏ bé, nhưng lại không ngừng vươn ra, một loại hình thức sinh mệnh mất đi, thì lại tiến hóa thành một loại hình thức sinh mệnh khác, đây không phải là lực lượng vô cùng vô tận sao?

Sinh mệnh cuối cùng là cái gì?

Hoàng hôn hôm đó, hai người cuối cùng đã tiến vào khu ven rừng sâu nguyên thủy, cây cối bắt đầu rậm rạp lên, trong đó có cây “Đức Lạp Sắc Lạp”, cao hơn bốn mươi thước, thân cây thẳng, vỏ cây màu trắng, lá cây hình dạng giống lưỡi kiếm. Lăng Độ Vũ đặc biệt lưu ý đến nó, bởi vì nó được gọi là cây “chặt không chết”, có sức sống mãnh liệt nhất, cho dù có bị chặt đổ rồi, rễ cây của nó vẫn tiếp tục mọc lại. Nếu như chặt thân cây thành những thanh nhỏ, để đấy ba đến năm tháng sau, rồi vùi nó vào trong đất hoặc cắm vào trong nước, chỉ cần hơn mười ngày là những mầm non lại lên từ đầu thanh gỗ nhú ra.

Lực lượng sinh mệnh làm người ta kinh dị, nói ra sinh mệnh của con người bất luận là về thời gian hay duy trì so với thực vật thì yếu ớt hơn nhiều.

Tại sao cùng là sinh mệnh lại có sự phân biệt này?

Sinh mệnh của con người, và sinh mệnh của thực vật có gì không giống nhau?

Vấn đề này không ngừng làm Lăng Độ Vũ ưu tư, câu nói của Ngải Dung Tiên làm cho tư tưởng của Lăng Độ Vũ mở ra một đất trời rộng lớn khác.

Trên đường Lăng Độ Vũ bắt được hai con vẹt rừng, Ngải Dung Tiên phụ trách nướng thịt, Lăng Độ Vũ tiến vào phía sâu rừng, không biết làm gì nữa.

Được một lúc thì Lăng Độ Vũ quay lại, trên tay là một đồng lá cây dày, không biết là loại thực vật gì.

Lăng Độ Vũ lấy từ trong hành trang ra một cái chậu sắt, dùng lực chà lá cây, lá cây dưới dự chà nát, tiết ra một loại nhựa dịch màu trắng sữa, đầy một nửa non chậu sắt, hướng về Ngải Dung Tiên nói: “Tiểu thư, xin coi tất ra”.

Ngải Dung Tiên ngây người một lúc, đôi giấy quân đội và đôi tất dài này là vật phẩm mà Lăng Độ Vũ bắt nàng phải mặc vào, theo như anh nói là có thể tránh được sự xâm hại của rắn và trùng độc, nghe vậy liền cười ra, kỳ quái hỏi: “Làm gì vậy?”.

Lăng Độ Vũ chỉ vào bàn chân nhỏ nhắn vừa hồng vừa sưng lên của nàng, nói:

“Chất nhựa dịch này có tác dụng làm thư giãn gân cốt lại có tác dụng trừ sưng và đau, là vị cứu tinh trước mắt của em”. Vừa lấy chất dịch nhựa bôi lên bàn chân của nàng, vừa giúp nàng xoa bóp bàn chân nhỏ.

Một cảm giác mát lạnh vào tận xương, theo sự xoa bóp của Lăng Độ Vũ từ từ truyền vào những dây thần kinh tê liệt của đôi chân. Ngải Dung Tiên dễ chịu cúi người ra, nói: “Xin ngài hãy giúp em hái thêm một đồng lá này, em nguyện trả bất cứ giá nào, có thể vác chúng trên lưng đi đến tận cùng của vũ trụ, thậm chí thông qua cả lỗ đen, đi đến một thế giới khác. Ồ! Tên của chúng là gì?”

Lăng Độ Vũ nói: “A Đạt Lý Tư, có nghĩa là thần của những người mệt mỏi, đây là cái tên mà người Tỉ Cách Mễ dành cho nó”.

Ngải Dung Tiên ngẫm nghĩ trong lòng, thật là một cái tên đẹp dễ, đột nhiên phát hiện Lăng Độ Vũ chau mày, suy ngẫm khổ sở, bắt đầu từ lúc sáng nay đề cập đến lỗ đen, anh vẫn luôn giữ bộ mặt này.

Ngải Dung Tiên thở nhẹ một tiếng, nói: “Ngài đang nghĩ gì vậy?”.

Lăng Độ Vũ im lặng không nói, được một lúc mới lên tiếng: “Tôi đang nghĩ về một vấn đề tồn tại hàng ngàn năm nay, đó là làm thế nào để siêu thoát khỏi sinh lão bệnh tử, thành tiên thành phật, theo tông giáo của tây phương mà nói, đó là có thể tiến vào thiên đường”.

“Những lời nói hôm nay của em làm lay động tư tưởng của tôi rất lớn. Bất luận là trước đến nay, trong hay ngoài, mỗi một tôn giáo, từ những việc thiện hàng ngày, tín ngưỡng ngoan đạo đến khổ hạnh, suy tưởng, tu luyện, đều cường điệu không ngừng đem sức mạnh tinh thần nâng cao, đây biểu hiện rằng sức mạnh tinh thần có thể trong một sát na nào đó có thể vượt qua giới hạn của vũ trụ với vũ trụ, có thể làm cho con người dưới một hình thức nào đó, tiến vào một số vũ trụ khác, đây chính là đặc đạo của đạo gia, thành phật của phật gia, thăng thiên của cơ đốc giáo”.

“Hơn nữa còn một điểm đặc biệt nhất, bất luận là loại tông giáo nào, đại đa số đều cấm dục, trên thế giới này còn có vật gì so với ‘năng lực giới tính’ càng đại biểu cho sức mạnh của sinh mệnh. Trên phương diện này đạo gia càng dễ hiểu, con đường thành tiên thành đạo, chính là ‘luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần hóa hư, luyện hư hợp đạo’, dùng thuật ngữ hiện đại mà nói đó là chuyển đổi sức mạnh của ‘tính’ thành sức mạnh của tinh thần, cũng như nói, phương pháp duy nhất để con người tiến vào một không gian khác đó là lợi dụng sức mạnh vô cùng vô tận của sinh mệnh, mở ra một lỗ đen của con người, thoát khỏi cái không gian hiện tại. Cho nên tuy rằng trong lịch sử có ghi lại vô số người ban ngày bay lên, có người thành tiên thành phật, nhưng lại không có người qua lại nói cho ta biết họ đã thành công rồi. Bởi vì họ đã đến một tầng lớp vũ trụ khác”.

Ngải Dung Tiên há hốc, không biết trả lời anh như thế nào.

Lăng Độ Vũ tiếp tục nói: “Mật tông Tây Tạng có nói ‘điền phụ song tu’, thực ra là một hình thức tu luyện và phát huy lực lượng của sinh mệnh khác, lực lượng của tính dục, ‘tính mệnh song tu’ mà đạo gia của Trung Quốc nói chính là lực lượng của tính dục và lực lượng tinh thần kết hợp”.

Lực lượng của tính dục có thể tạo ra sinh mệnh mới, cũng có thể làm cho con người siêu thoát khỏi giới hạn của vũ trụ.

Một mùi cháy khét truyền đến hai người đang say chìm trong câu đố của sinh mệnh, Ngải Dung Tiên bật cả người lên, kêu một tiếng thảm thiết nói: “Hồng rồi!” Tiếp đó xem xét lại con vịt bị nướng cháy sém.

Ngày thứ hai, sau khi đi được hơn ba giờ, rừng cây bắt đầu rậm lại, nhiều lúc phải dùng dao để mở đường, làm cho tốc độ của bọn họ chậm lại. Cây rừng che bầu trời, ánh sáng mặt trời từ trên chiếu xuống xuyên qua đỉnh rừng lúc có lúc không, thật là giống như trong mộng.

Hai người vừa đi, Lăng Độ Vũ vừa giới thiệu cho nàng các loại thực vật đặc biệt, như cây “hoa bắt tay” kỳ quái, khi sờ vào đóa hoa, các cánh hoa khép lại, “bắt” lấy tay bạn; ngoài ra còn có loại hoa cúc mà tê giác ăn vào cũng phải ngủ; “cỏ say” có thể từ trong trong những cánh hoa tiết ra một chất dịch thơm, có thể làm con người như bị say rượu; có loại hoa “Cáp Tư Minh Tư” bình thường hướng về phía mặt trời, nhưng mà tại vì là xích đạo phía nam, mặt trời lại từ phía bắc chiếu vào nó, cho nên loại hoa này luôn hướng về phía bắc, đều làm cho Ngải Dung Tiên đại khai nhãn giới, quên đi sự mệt mỏi của đôi chân.

Lúc hoàng hôn, bọn họ lập trại ở mảnh đất trống trong rừng.

Khuôn mặt của Ngải Dung Tiên có sắc trắng, lẳng lẽ lập trại qua đêm.

Ngải Dung Tiên nhân cơ hội, dịu dàng hỏi: “Ngài thấy không khỏe sao?”

Lăng Độ Vũ lắc đầu nói: “Không! Tôi không sao”.

Ngải Dung Tiên nói: “Không! Ngài nhất định có tâm sự, có phải là em đã đắc tội với ngài?”

Lăng Độ Vũ kéo bàn tay mềm mại của nàng lên, an ủi nói: “Không cần đa tâm, vấn đề không phải là tại em, tôi có một cảm giác vô cùng kỳ lạ, đó là từ lúc tiến vào khu rừng nguyên thủy này, mỗi giây mỗi khắc đều bị giám thị dưới một hình thức nào đó, làm cho tôi thấy ưu lo”.

Khuôn mặt đẹp của Ngải Dung Tiên chuyển trắng, ngây ngô nói: “Vậy phải làm thế nào, có phải là tộc săn đầu người không?”

Lăng Độ Vũ cười nhạt nói: “Không phải! Không có người nào có thể giám sát tôi mà lại không bị tôi cảm giác được”. Tiếp đó đưa mắt nhìn bốn phía, được một lúc mới nói: “Giác quan thứ sáu nói cho tôi biết, sự giám sát đó đến từ mỗi gốc cây, mỗi một bông hoa, một một ngọn cỏ. Tôi cũng không thể dùng ánh mắt trước đây mà nhìn bọn chúng nữa, kỳ lạ! Tại sao trước đây trong rừng rậm tôi lại không có cảm giác này, giờ đây cảm giác đó lại là thực tại và mãnh liệt”.

Ngải Dung Tiên rét run lên, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ là tinh linh của cây rừng, ẩn trong thực vật giám sát bọn ta?”

Lăng Độ Vũ không muốn làm Ngải Dung Tiên quá kinh sợ, chuyển đề tài nói: “Sau trưa mai chúng ta có thể đến chi lưu của sông Cương Quả, bắt đầu tiến hành cuộc hành trình thám hiểm”.

Ngải Dung Tiên hoan hô nói: “Sông Cương Quả! Em có thể tắm rửa không?” Nàng là một người rất dễ dàng vui vẻ.

Lăng Độ Vũ cự tuyệt nói: “Không thể được!”.

Ngải Dung Tiên thất vọng nhìn anh, nàng đã bốn ngày nay chưa tắm rửa, mấy ngày này phải di chuyển dưới cái nắng nóng, mồ hôi không ngừng chảy ra.

Lăng Độ Vũ trên mặt hiện lên nét cười cợt nói: “Khỏa thân tắm thì được”.

Ngải Dung Tiên thở một hơi nhẹ nhõm nói: “Em không sợ ngài nhìn, chỉ là mong Lăng tiên sinh tuân thủ hiệp ước, mắt nhìn mà tay không động”. Lăng Độ Vũ bực mình, nhưng vì anh là một người coi trọng lời hứa, cho nên chỉ có thể từ góc độ khác giành lại lợi thế, nói: “Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu tiến vào khu rừng nguyên thủy, độc xà, độc trùng, mãnh thú có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào, thậm chí cả trong nước cũng tồn tại nhiều vi sinh vật có hại với cơ thể con người, em nhất định phải tuân theo những chỉ thị, dấu hiệu, thậm chí ánh mắt của tôi. Bằng không các loại bệnh tật, như bệnh ti trùng, bệnh ngoài da, sốt vàng da, sưng tuyến giáp trạng, xích lỵ, trĩ đực trùng bệnh, tràn dịch não... bất kỳ loại nào cũng có thể làm em không thể chịu được”. Anh nói một hơi các loại bệnh lưu hành nhất ở Châu Phi, làm cho Ngải Dung Tiên sợ đến há hốc miệng.

Ngải Dung Tiên đảo mắt vài vòng, cuối cùng tỉnh ngộ thì ra anh có ý không tốt, tươi tắn nói: “Xin tuân theo thánh chỉ, ngài kêu em cởi y phục, em tự nhiên là không dám mặc, như thế được chưa?” Để đối phó với Lăng Độ Vũ thì sắc đẹp của nàng chính là vũ khí hiệu quả nhất.

Lăng Độ Vũ khí tức xông lên mắt, nói: “Rất tốt! Rất tốt! Nếu như em làm được như vậy, thì cơ hội sống sót có thể đạt được mười phần trăm”.

Ngải Dung Tiên kêu lên một tiếng, tiếp đó khuôn mặt biến sắc, nhìn vẻ đắc ý của Lăng Độ Vũ, mới tỉnh ngộ lại bị anh trêu chọc lần nữa, tiếp đó kêu lên không ngừng.

Quan hệ của hai người càng lúc càng hòa hợp.

Buổi chiều ba giờ ngày hôm sau, bọn họ đến được bên cạnh chi lưu sông Cương Quả, mặt hồ tuy rộng hơn hai mươi thước, nhưng nước lại chảy rất ổn định và trong lành, tồn tại dưới cái nóng của khu rừng, hai người cảm thấy thích thú.

Lăng Độ Vũ chọn cho nàng một con suối nhỏ cạnh đấy, để người đẹp tắm rửa ở đó, bản thân lại đi chặt cây, kiến tạo bè gỗ. Đây là biện pháp tốt nhất để tiến về Hắc Yêu Lâm. Anh phải tìm thấy vũ khí trước Mã Phi thiếu tướng.

Đang làm việc hăng hái, Ngải Dung Tiên hưng phấn chạy về, kéo tay anh, kêu lên:

“Nhanh đến đây, nhanh đến đây! Em đưa ngài đi xem một cổ tích”.

Lăng Độ Vũ bị nàng kéo theo, xuyên qua rừng cây, chân đạp lên những thực vật hoang dã chẳng chịt, thân cao đến gối, khuôn mặt và mái tóc của Ngải Dung Tiên vẫn còn lưu lại những giọt nước sau khi tắm, toàn thân toát ra mùi thơm, Lăng Độ Vũ nghĩ thầm: “Xem ra mình cũng phải khóa thân tắm cái”.

Ngải Dung Tiên lôi anh đến trước một viên đá lớn, dừng lại, chỉ vào một mặt đá trơn bằg nói: “Xem!”.

Màu sắc trên đá loang lổ, xen ra không giống như những hình vẽ có quy tắc, nhìn kỹ lại thì là một đám người thổ dân cầm mâu đang vây công một con mãnh hổ.

Ngải Dung Tiên nói: “Đây có thể là những bức vẽ về thời đại đồ đá”.

Lăng Độ Vũ quan sát kỹ lưỡng, lại đưa tay ra cạo một chút nguyên liệu màu đưa vào miệng nếm thử, lắc đầu nói: “Tôi lại có cách nhìn khác, tuổi của “cái di tích lịch sử”

tuyệt đối không quá ba hôm, nguyên liệu màu sắc vẫn còn chưa khô hẳn”. Sắc mặt trầm hẳn lại, nói: “Chúng ta có một chút phiền phức, đây có thể là tiêu ký của người A Nhĩ Ma, tự xưng là “Kẻ cướp của rừng rậm”, bọn chúng là một chi của người Tỉ Cách Mễ, ngàn năm nay lấy rừng rậm làm nhà, lấy việc cướp bóc của những thổ dân quanh đây làm kế sinh nhai, sau khi đánh cướp xong liền trốn vào Hắc Yêu Lâm, chính phủ cũng không có biện pháp gì đối với chúng, bắt đầu từ giờ phút này, chúng ta phải tăng cường cẩn thận”.

Ngải Dung Tiên đang từ trên đỉnh cao hạnh phúc trong chốc lát rơi xuống vực sâu sợ hãi, yếu ớt nói: “Tại sao ngài với nơi này lại biết nhiều như vậy?”.

Lăng Độ Vũ kéo nàng đi về phía trại, nói: “Kiếp trước tôi là vu vương ở đây”.

Ngải Dung Tiên rét run lên, tay chân lạnh ngắt, cũng không biết là do chui vào phạm vi thể lực của tộc A Nhĩ Ma hung ác, hay là do lời nói của của Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ làm việc suốt đêm, hoàng hôn ngày thứ hai cuối cùng cũng hoàn thành được bè gỗ, anh làm một cái khoang thuyền đơn giản ở đuôi bè, lợi dụng những cây gỗ thừa, từ hai bên bè gỗ cắm nghiêng bốn mươi năm độ vào giữa, tạo thành một khoang thuyền hình tam giác. Bè gỗ được buộc bằng sợi nylon do Lăng Độ Vũ mang theo.

Lăng Độ Vũ đưa bè gỗ xuống dưới sông, theo anh nói phải để cho bè gỗ quen với nước sông.

Một đêm trôi qua.

Khi ánh sáng đầu tiên ngày thứ hai xuất hiện, Lăng Ngải hai người bắt đầu lên đường.

Sau khi cắt dây buộc, bè gỗ thuận theo dòng nước trôi, hướng về phía sâu vô tận của rừng rậm, giống như xuyên qua một cái động được tạo thành bởi những cây rừng, cây rừng hai bên cao như chọc vào mây, bầu trời chỉ chừa lại như một lỗ hồng, thực vật nguyên thủy đủ mọi hình dạng kỳ lạ, các bụi dây leo rũ xuống, mọc đầy các loại thực vật không biết tên.

Vượt mắt kính nhảy nhót trong khu rừng, có con con chạy nhảy bám theo bè gỗ.

Lá cây của những cành cây khô rơi xuống mặt sông, có lúc thấy những con cá sấu nổi lên chìm xuống. Bọn họ còn nhìn thấy hai con hà mã đang nghịch nước. Có lúc từ trên cây rủ xuống một con rắn lớn màu sắc loang lổ, gần như chạm vào mặt của Ngải Dung Tiên làm cho nàng sợ ngã xuống bè gỗ, rất lâu không nói ra lời.

Lăng Độ Vũ vận dụng khéo léo cây chống dài hơn mười thước, làm cho bè gỗ ở giữa dòng sông mà trôi đi.

Đây là mảnh đất kỳ diệu của đại tự nhiên.

Mặt sông lúc rộng lúc hẹp, khúc khuỷu vô cùng, chảy hướng vào trong khu rừng nguyên thủy. Mặt nước phẳng lặng như gương, bề gỗ như đi ngàn dặm.

Bề gỗ trôi được năm giờ, Lăng Độ Vũ dừng bề tại một khúc cong của con sông, thần sắc dị thường.

Ngải Dung Tiên và anh tiếp xúc đã nhiều ngày, vẫn chưa từng thấy biểu hiện của anh trầm trọng như bây giờ, trong lòng thấy không ổn.

Lăng Độ Vũ buộc bề vào một gốc cây lớn cạnh bờ, kéo Ngải Dung Tiên lên bờ.

Ngải Dung Tiên nhẹ giọng nói: “Việc gì vậy?”.

Lăng Độ Vũ nói: “Người A Nhĩ Ma đã phát hiện ra chúng ta”.

Ngải Dung Tiên toàn thân chấn động, thần tình sợ hãi.

Lăng Độ Vũ giữa đầu nhìn lên nóc rừng rậm rạp che kín mặt đất, nói: “Em có nghe thấy âm thanh sắc nhọn đó không? Đó là âm thanh tiếng sáo ra do người A Nhĩ Ma thổi lá cây, đây là phương thức thông tin của bọn họ, chỉ có một kiểu, không có phân biệt”.

Ngải Dung Tiên nghiêng tai nghe ngóng, vừa vặn nghe được một tiếng sáo dài dằng dặc lẫn lộn trong tiếng gió, nếu không để ý thì khó mà phát hiện ra được, kinh hãi nói: “Bọn chúng sẽ đối phó với chúng ta như thế nào?”.

Lăng Độ Vũ nói: “Chúng mới phát hiện ra ta, vẫn chưa làm gì được chúng ta.

Chiến lược của bọn chúng thường là lên kế sách trước rồi mới tấn công cho nên bây giờ chỉ là chiêu tỵ chiến sĩ, chuẩn bị phục kích chúng ta phía trước đường. Bọn chúng sẽ không một chút lưu tình giết tôi, nhưng còn em? Bọn chúng sẽ bắt sống em”.

Khuôn mặt Ngải Dung Tiên không còn chút khí sắc, không nhịn được hỏi: “Bắt sống em để làm gì...”. lời nói còn chưa dứt, đáp án đã hiện ra trong óc, nhất thời ôm chặt lấy Lăng Độ Vũ, nàng đã nghĩ đến việc mà làm cho người phụ nữ kinh sợ nhất.

Lăng Độ Vũ mở rộng đôi tay mạnh mẽ, ôm nàng vào lòng, da thịt mềm mại ấm áp, Lăng Độ Vũ cười nói: “Không phải sợ, em giỏi nhất là cùng với kẻ xấu lập hiệp ước

‘không được xâm phạm’, đến lúc đó cứ theo cách đó mà làm là được”.

Ngải Dung Tiên gần như khóc lên, kẻ mà mình đang ôm cũng là một người kẻ không tốt, bằng không tại sao lại có oán báo oán, có thù báo thù như vậy.

Lăng Độ Vũ chuyển đổi ngữ khí nói: “Đáng tiếc bọn chúng gặp phải bá chủ rừng rậm, so với chúng còn thâm độc hơn gấp trăm ngàn lần như tôi, làm sao có thể để chúng mang đi thiên nga bên cạnh tôi chứ”.

Ngải Dung Tiên không thể trách anh nói móc, hỏi gấp: “Có biện pháp gì đối phó bọn chúng?”.

Lăng Độ Vũ ngạo nghễ nói: “Tôi có ba pháp bảo chí tôn: một là anh bạn giết người trên tay tôi”. Vỗ lên khẩu súng trường tự động đeo nghiêng trên lưng, tiếp tục nói: “Ngoài ra còn thừa bảy trái bạo vũ đạn. Thứ ba, chính là kính hồng ngoại”.

Ngải Dung Tiên kỳ di nói: “Bảo bối thứ nhất và thứ hai em biết, nhưng mà kính hồng ngoại có tác dụng gì? Chẳng lẽ... A! Em hiểu rồi!”.

Lăng Độ Vũ khen ngợi nói: “Em thật thông minh, kế hoạch đó gọi là ‘chạy trốn đêm tối’”.

Mặt trăng cong trên cao, trong đêm tối chiếu sáng khắp nơi.

Những động vật về đêm, bắt đầu cuộc sống của chúng.

Những âm thanh kỳ quái tràn đầy khu rừng nguyên thủy đen tối.

Một thế giới thần bí và đáng sợ khác xa so với ban ngày.

Lăng Độ Vũ và Ngải Dung Tiên mặc áo chống đạn lên, trên đầu đội mũ thép.

Bè gỗ trên con sông trong khu rừng tối đen từ từ trôi đi.

Cây cối hai bên bờ kêu lên trong gió, không lâu sau đó truyền lại tiếng động vật chạy trốn, lại thêm tiếng vượn kêu chim hót.

Ngải Dung Tiên ẩn tránh trong khoang, cầu mong sự ban ơn của thần may mắn.

Lăng Độ Vũ tập trung tinh thần, cây chống trong tay điều động hướng đi của bè gỗ, trong tầm nhìn dưới kính hồng ngoại, trời đất biến thành một màu hồng máu, quỷ dị vô cùng.

Mặt nước phản chiếu ánh sáng yếu ớt, bè gỗ rẽ nước, phá tan những ánh sáng lúc ẩn lúc hiện, ổn định tiến về phía trước, vài lần đụng phải đá và thực vật trôi nổi trên mặt nước, nhưng không có nguy hiểm gì, tuy rằng có sự giúp đỡ của kính hồng ngoại nhưng cũng không dễ dàng điều khiển như lúc ban ngày.

Ngải Dung Tiên ngồi ở cuối bè gỗ, một ngày dài như một năm. Trái tim đập nhanh, chỉ hy vọng thời gian trôi qua thật nhanh.

Bè gỗ tiến về bóng tối vô hạn.

Lăng Độ Vũ trầm khí, dụng tâm điều khiển bè gỗ.

Không biết từ lúc nào bè gỗ đã theo dòng nước mà trôi được hai giờ. Lăng Độ Vũ mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Một âm thanh từ trong khoang truyền lại.

Lăng Độ Vũ lâm nguy bất loạn, nhẹ giọng hỏi: “Việc gì vậy?”.

Ngải Dung Tiên kinh hoàng nói: “Phía sau cổ em không biết bị cái gì cắn hai cái, rất đau!”.

Lăng Độ Vũ trái tim trầm xuống, hỏi: “Có cảm giác gì?”.

Ngải Dung Tiên gần như khóc nói: “Chỗ bị cắn vừa đau lại vừa tê...”.

Lăng Độ Vũ trong lòng biết không ổn, liền tìm chỗ cong trên sông dừng bè gỗ lại, đi về phía cuối bè gỗ.

Ngải Dung Tiên nhăn mặt lại, thể hiện đang rất đau khổ. Lăng Độ Vũ nắm lấy tay trái nàng, bắt mạch trên cổ tay nàng,

Lăng Độ Vũ đặt miệng lên vết thương, dùng lực hút mạnh, cố gắng hút chất dịch độc ra. Mạch của Ngải Dung Tiên yếu nhẹ, gấp gáp rối loạn, đó là hiện tượng khi trúng độc.

Lăng Độ Vũ lôi từ trong hành trang ra hộp thuốc, lấy ra một mũi kháng sinh tổ tiêm cho nàng, vừa an ủi vừa nói: “Đừng có sợ, rất nhanh sẽ không sao”.

Ngải Dung Tiên nhắm chặt hai mắt, toàn thân lúc lạnh lúc nóng, không ngừng kêu rên, rơi vào trạng thái bán hôn mê. Lăng Độ Vũ than thầm một tiếng, kế hoạch chạy trốn trong đêm này buộc phải bỏ dỡ. Ngải Dung Tiên có lẽ là bị loại muỗi độc cắn phải.

Anh đã có biện pháp để ứng phó của mình.

Một tay để lên đan điền của Ngải Dung Tiên, một tay đặt vào mi tâm nàng, Lăng Độ Vũ bắt đầu hô hấp dài và nặng, chân khí từ hai tay anh tuôn ra tiến vào trong cơ thể

của Ngải Dung Tiên.

Đó là tinh hoa của sinh mệnh.

Ngải Dung Tiên ngừng run rẩy, cả người cũng yên tĩnh lại.

Lăng Độ Vũ bên tai nàng nói nhỏ: “Ngủ đi! Ngủ đi! Sau khi tỉnh lại mọi thứ đều tốt đẹp”. Anh không ngừng nhắc lại câu nói này, âm thanh nhẹ nhàng, không lâu sau, hai mí mắt của Ngải Dung Tiên khép lại, tiến vào giấc mộng.

Kháng độc tố và chân khí của Lăng Độ Vũ truyền vào người nàng kết hợp với nhau phát huy uy lực kháng độc, lại thêm sự thôi miên của Lăng Độ Vũ làm cho nàng dần dần hồi phục.

Lăng Độ Vũ vô cùng mệt mỏi, ngã nhẹ xuống bè gỗ. Cái cánh dùng chân khí cứu người rất tốn sức. Được một lúc anh cũng tiến vào giấc ngủ.

Khi mà Lăng Độ Vũ mở mắt ra trời đã sáng rõ.

Anh lau mồ hôi lạnh, may mà người A Nhĩ Ma không phát hiện ra bọn họ, bằng không đã bị bắt rồi, thế nhưng tình hình cũng không tốt hơn là bao nhiêu, bọn chúng phát hiện ra vật săn thảo chạy, tất nhiên sẽ giận dữ điên cuồng truy đuổi bọn họ.

Ngải Dung Tiên vẫn đang ngủ.

Lăng Độ Vũ quan sát kỹ càng cơ thịt phía sau cổ nàng, chỗ bị cắn còn một chấm đỏ, vết sưng tấy đã không còn, chắc chắn là không còn nguy hiểm gì nữa.

Ngải Dung Tiên lay động, đôi môi nhỏ lúc đóng lúc mở phát ra một âm thanh yếu ớt.

Lăng Độ Vũ thương tiếc, đặt tai lại sát miệng nàng, nghe thấy nàng đang kêu:

“Nước! Nước!” Lăng Độ Vũ nhanh chóng lấy bình nước giúp nàng uống.

Uống một lúc mấy ngụm nước, Ngải Dung Tiên tỉnh dậy, có chút hoang mang hỏi:

“Đây là chỗ nào?”.

Lăng Độ Vũ mềm giọng nói: “Em cảm giác thế nào?”.

Ngải Dung Tiên ngây người một lúc nói: “Em cảm giác rất mệt, rất yếu ớt”.

Lăng Độ Vũ nói: “Em phải cố gắng lên, nhớ rằng chúng ta vẫn chưa thoát khỏi hiểm cảnh, tôi cần sự giúp đỡ của em”. Anh cố tình kích thích ý chí của nàng.

Ngải Dung Tiên quả nhiên lấy lại tinh thần, ngồi dậy.

Lăng Độ Vũ đặt vào tay nàng hai trái Bạo Vụ đạn, lại đặt một khẩu súng lục bên cạnh nàng nói: “Em hãy nhớ, bất luận phát sinh việc gì, cũng không được đi ra khỏi ngoài khoang, nếu có địch nhân tiến vào thì em thường cho hắn một viên đạn, khi mà tôi kêu ném Bạo Vụ đạn, lập tức bấm nút mở của Bạo Vụ đạn, bây giờ tôi giúp em đeo mặt nạ phòng độc, chỉ cần thêm một giờ nữa, chúng ta vào khu vực giao nhau ngang dọc của thủy đạo, lúc đó bọn chúng sẽ không theo được”.

Ngải Dung Tiên khẩn trương gật đầu, đeo mặt nạ phòng độc lên.

Lăng Độ Vũ lại giúp nàng đeo lên mũ sắt, kẻ địch trước mắt, không thể không như vậy.

Anh cắt đứt dây buộc bè, bè gỗ thuận theo dòng nước mà trôi.

Hai bên trái phải trên lưng Lăng Độ Vũ đều đeo một khẩu súng, một giờ tiếp theo là thời khắc quan trọng nhất.

Ngải Dung Tiên yếu ớt ngồi tại một góc trong khoang, lưng dựa vào túi hành lý, nàng không dám nhắm mắt lại, nếu không nàng sẽ ngủ mất, nhất định phải giữ trạng thái tỉnh táo, lưu ý chỉ thị của Lăng Độ Vũ để sử dụng Bạo Vụ đạn.

Bè gỗ trôi được bốn mươi phút, đi được hơn ba dặm mặt sông, đến một nơi mặt nước hẹp lại, dòng nước bị hai bên bờ ép lại, lúc này mạnh lên, bè gỗ tăng tốc tiến về phía trước.

Chính vào lúc này, toàn thân Lăng Độ Vũ khẩn trương, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt xuất hiện trong lòng, Lăng Độ Vũ biết rõ việc gì sẽ xuất hiện, mỗi khi nguy hiểm đến gần, giác quan thứ sáu của anh sẽ cảm ứng được trước một bước.

Lăng Độ Vũ quay đầu lại nhìn Ngải Dung Tiên, nàng đang cúi mặt xuống trước ngực, như chuẩn bị ngủ.

Lăng Độ Vũ quát lớn: “Dung Tiên, cầm vũ khí lên”.

Ngải Dung Tiên vẫn chưa kịp phản ứng, từ trên đỉnh đầu một đám mây đen ập xuống.

Phản ứng của Lăng Độ Vũ thuộc vào bậc nhất, cây chống trong tay toàn lực chém vào đám mây đen, vừa vụn quét trúng lưới lớn. Cái chém này Lăng Độ Vũ dùng hết lực toàn thân, làm cho cái lưới lớn nghiêng sang một bên. Nhưng mà trên mặt lưới gắn đầy những móc câu, tuy rằng bị Lăng Độ Vũ đánh bật sang một bên vẫn móc vào đuôi thuyền, vướng vào một góc, bè gỗ xoay gấp một cái trên mặt sông, đâm vào một bên bờ, Lăng Độ Vũ ngã người, gần như bị ngã xuống sông.

Bè gỗ dừng lại trên mặt sông.

Cùng lúc một trận mưa tên bắn lại, kèm theo cả tiếng súng.

Lăng Độ Vũ nhảy nhanh, lộn thành một vòng, chui vào trong khoang, trên đầu và người liên tiếp trúng tên đạn, may mà đều bị mũ thép và áo chống đạn trên người đẩy ra, kẻ địch có ý muốn lấy mạng anh, cho nên nhắm bắn vào đầu và ngực anh, ngược lại cứu mạng anh. Bốn bên truyền lại tiếng nhảy xuống nước, không hỏi cũng biết bọn chúng muốn leo lên bè gỗ.

Khuôn mặt Ngải Dung Tiên thất sắc, hải nhiên nhìn Lăng Độ Vũ lặn vào trong, bàn tay nắm lấy khẩu súng lục run lên.

Lăng Độ Vũ hướng về Ngải Dung Tiên cười, tiếp đó lại lặn ra ngoài, hai tay trái phải cầm hai khẩu súng trường tự động hướng về bốn phía điên cuồng bắn.

Âm thanh thảm thiết từ bốn phía vang lên, máu thịt bay lên, máu tươi không ngừng tuôn trên mặt nước, đòn công kích vừa rồi của Lăng Độ Vũ nằm ngoài sự dự đoán của bọn chúng, làm bọn chúng trở tay không kịp.

Ngải Dung Tiên từ trong khoang nhìn ra, Lăng Độ Vũ không ngừng lặn lộn trên bè gỗ, né tránh tên và đạn của kẻ địch, tia lửa từ hai khẩu súng trường trên tay không ngừng bắn ra bốn phía.

Mặt nước phẳng lặng vang lên tiếng đạn và tên đáng sợ.

Tiếng trống vang lên, người A Nhĩ Mã bị kích thích chiến đấu, cuồng loạn công kích.

Lăng Độ Vũ đột nhiên lặn vào khoang, bắn nhanh về phía cuối thuyền, hai tên thổ dân trên người vẽ màu sắc rực rỡ ngã nhào xuống mặt nước.

Lăng Độ Vũ kéo mặt nạ phòng độc ra, quát: “Bạo Vụ đạn!”.

Ngải Dung Tiên tuy rằng hồn bay phách tán, nhưng dù sao cũng đã được huấn luyện quân đội ba tháng, nên cũng có chút bản lĩnh.

Mọi luồng khói cay từ trong khoang bốc lên, nhanh chóng tỏa ra, làm cho cả bè gỗ bị nuốt vào làn khói nồng, tiếp đó lan ra cả mặt sông và hai bên bờ.

Tiếng ho sặc sụa và kêu gào từ mỗi một góc truyền lại, cũng không biết kẻ địch có bao nhiêu tên.

Lăng Độ Vũ lại nhảy ra ngoài bè gỗ, súng trường tự động đã được thay đạn mới, lần này dễ dàng hơn, mỗi một nơi phát ra tiếng ho, đều trở thành mục tiêu sống của anh.

Mình ở trong tối kẻ địch ở ngoài sáng.

Kẻ địch trong thế yếu kém.

Ngải Dung Tiên cầm súng lục lên, nhưng mà không biết phân biệt đông tây, cũng không biết nổ súng về hướng nào, đột nhiên từ phía cuối bè vang lên tiếng ho, nàng kêu lên một tiếng, không làm chủ được bản thân hướng về phía tiếng ho bắn liên hồi, một âm thanh thảm thiết vang lên, kẻ địch ngã xuống sông, truyền lại một tiếng vang trong nước, bọt nước văng lên mặt và đầu nàng.

Lăng Độ Vũ quát lên đúng lúc: “Ném đạn!”.

Quả Bạo Vụ đạn thứ hai nổ ra.

Ngải Dung Tiên cảm thấy bè gỗ trôi ngược ra đằng sau, có người đang kéo lưới câu lồi bè gỗ ra khỏi phạm vi bị khói cay che lấp.

Đó sẽ là ngày cuối cùng của hai người bạn nàng.

Lăng Độ Vũ cũng kinh hãi, anh và Ngải Dung Tiên không giống nhau ở chỗ là anh biết phải có phản ứng thế nào.

Khẩu súng trường trên tay phải anh không ngừng bắn ra, tay trái thu lại súng trường, rút cái rìu từ hông ra, như một mũi tên nhảy về phía trước, chém về phía cái lưới câu đang móc trên bè gỗ, anh dựa vào trí nhớ hơn người, trong khói mù chặt đứt lưới câu.

Tiếng súng và tiếng kêu thảm thiết của thổ dân từ phía Ngải Dung Tiên vang lên, hiển lộ ra mặt kiên cường của nàng chiến binh.

Lăng Độ Vũ lại chặt một rìu, bè gỗ thoát khỏi sự kéo buộc của lưới câu, giữa lòng sông xoay gấp một cái, Lăng Độ Vũ dụng lực quá mạnh, ngã về một bên bè gỗ, may mà anh lâm nguy bất loạn, hai tay bám lấy một bên bè gỗ, nửa người dưới chìm trong làn nước lạnh.

Bè gỗ như chim thoát khỏi lồng, thuận theo dòng nước mạnh trôi đi.

Lăng Độ Vũ quát lớn một tiếng: “Mở khói!”.

Lần này Ngải Dung Tiên rất nhanh chóng, một quả Bạo Vụ đạn khác nổ ra, bè gỗ dưới sự che chắn của khói nồng trôi nhanh xuống dưới.

Lăng Độ Vũ ấn mạnh hai tay, nhảy về lại bè gỗ, hai khẩu súng trường lập tức hướng về hai bên bờ điên cuồng bắn.

Bè gỗ với tốc độ cao xuyên qua khói mù, nhanh chóng đi xa.

Ngải Dung Tiên quay đầu nhìn, khói mù như đám mây đen phía sau nhanh chóng thu nhỏ lại, lại qua một góc cong thì không còn thấy nữa.

Ngải Dung Tiên đi về phía đầu bè gỗ, Lăng Độ Vũ cũng quay đầu lại nhìn nàng.

Ngải Dung Tiên đứng lên đang định nhảy bổ vào lòng Lăng Độ Vũ, vừa vặn nhìn thấy một tên thổ dân, phía trên người trần truồng, toàn thân vẽ những hình đầy màu sắc rực rỡ, trên miệng ngậm một con dao sắc từ phía bên bè Lăng Độ Vũ nhảy lên trên bè.

Gần như không suy nghĩ, Ngải Dung Tiên giơ khẩu súng lên bắn trúng vào tên thổ

dân trước mặt, máu tươi văng ra, tên thổ dân ngã ngược vào lòng sông, Ngải Dung Tiên lại bắn thêm phát thứ hai, nhưng đã không còn đạn.

Lăng Độ Vũ quan sát bốn bên.

Ngải Dung Tiên trợn mắt chờ người, hai chân mềm ra, ngồi xuống bè gỗ.

Lăng Độ Vũ ngậy người nói: “Em đã cứu tôi một mạng!”.

Ngải Dung Tiên kinh hãi kêu lên một tiếng, nói: “Ngài đã bị thương”.

Lăng Độ Vũ nhìn vào y phục nhuộm máu trên vai, không để ý nói: “Chỉ là vết thương ngoài da, không đáng để tâm”.

- o O o -

5. Thương Đế Chi Mê

Bè gỗ nằm trên sông nơi giao tiếp dọc ngang của con sông, đây là nơi hội tụ các nhánh sông của sông Cương Quả, tựa như Bát Trận Đồ.

Lăng Độ Vũ dừng bè gỗ lại. Lúc này đã ly khai khỏi chỗ bị người A Nhĩ Ma tập kích ít nhất cũng phải ba mươi dặm.

Ngải Dung Tiên Nói: “Tại sao lại dừng lại?” Lúc này trước khi trời tối hẳn còn hơn ba tiếng, phải nhân lúc còn sáng đi thêm một đoạn đường nữa. Lăng Độ Vũ nhìn kim chỉ nam rồi cười khỏ nói: “Chúng ta đã lạc đường rồi”.

Ngải Dung Tiên ngạc nhiên.

Lăng Độ Vũ nói thêm: “Kim chỉ nam hình như bị một loại lực lượng tác động, mất đi hiệu quả, chúng ta chỉ có thể qua đêm nay ở quanh đây, em cũng phải cần nghỉ ngơi rồi”.

Ngải Dung Tiên gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, em vẫn cảm thấy tay chân hình như vô lực, vẫn có cảm giác hoa mắt chóng mặt”.

Bọn họ lập trại ở khu rừng ven bờ, đốt lửa trại.

Ngải Dung Tiên vui mặt vào lòng Lăng Độ Vũ, sù sụ nói: “Em thấy trong mắt ngài có sợi đỏ”.

Lăng Độ Vũ vỗ nhẹ vào lưng nàng, không nói gì, mặc dù anh có mạnh mẽ như người sắt cũng cảm thấy mệt mỏi.

Ngải Dung Tiên nhẹ nhàng nói: “Ngài vẫn còn nhớ ngày mà ngài hỏi em tại sao lại rời khỏi quân đội, lúc đó em vẫn chưa trả lời ngài... kỳ thực nguyên nhân rất đơn giản, đó là lần đầu tiên khi đánh trận em đã sợ đến ngất đi, trở thành chuyện cười của mọi người. Em muốn cùng ngài mạo hiểm là muốn chứng minh cho bản thân thấy, Em -

Ngải Dung Tiên không phải là người vô dụng như vậy. Hơn nữa em muốn ở bên ngài cho dù đó chỉ là sự ngăn ngừa tạm thời...”.

Lăng Độ Vũ đột nhiên minh bạch, chẳng trách ngày hôm đó khi xuất phát, lúc phân phối súng cho nàng, thần tình của nàng có nét cổ quái. Lăng Độ Vũ nhìn kỹ khuôn mặt đẹp của nàng, thì thấy nàng đã ngủ rồi. Lăng Độ Vũ đặt nàng nằm thẳng ở trong trại, lại đắp lên người nàng tấm chăn mỏng, nhìn mỹ nhân nằm ngủ, nhin không được hôn nhẹ lên môi nàng một lúc. Nhắc khẩu súng trường lên, đi ra khỏi trại rồi bắt đầu đả tọa.

Rất nhanh anh tiến vào cảnh giới trống rỗng, không bị quấy nhiễu. Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, một loại cảm giác kỳ dị xuất hiện, bao trùm lấy anh.

Anh lại tiếp xúc với cảm giác rộng lớn tựa đại dương của sinh mệnh như hôm đả tọa ở trong máy bay, thế nhưng lần này còn mạnh mẽ hơn gấp mười lần, trăm lần.

Anh đã có kinh nghiệm, tập trung toàn bộ tinh thần để cảm nhận một luồng lực như đại dương của sinh mệnh. Sinh mệnh đến từ bốn phía của rừng cây, đến từ mỗi một ngọn cỏ, mỗi một đóa hoa. Tất cả sinh mệnh đó đều như có linh tính truyền cho anh một loại tin tức rất khó có thể hiểu được.

Thế giới của chúng với anh không giống nhau, so với linh giác của con người càng mênh mông sâu thẳm hơn. Anh cảm nhận được tinh thể trong hư không, linh giác trong không trung cứ trải dài ra vô tận, hòa hợp với đại dương của sinh mệnh, trở thành một giọt nước trong đó đồng thời có thể cảm nhận được từng biến động nhỏ của hải dương trong sự vô biên hắc ám, một loại lực lượng to lớn của sinh mệnh, tại mọi chỗ đang từ từ bốc lên giống như đang nuốt chửng lấy anh.

Lăng Độ Vũ tâm thần chấn động, mở nhanh và to hai mắt. Rừng cây lay động bốn bề, cái lực lượng của sinh mệnh đó không mất đi, dường như ở gần đây đợi chờ anh, kêu gọi anh.

Loại việc quái dị như thế này đây là lần đầu tiên Lăng Độ Vũ gặp phải. Chẳng nhẽ việc thổ dân Châu Phi sùng bái thần của rừng cây là thật sự tồn tại, hiện tại nó đang nhìn anh, gọi anh đi về phía trước? Kim chỉ nam mất tác dụng cũng là do nó gây ra?

Anh nhớ lại người huynh đệ Tỉ Cách Mễ - Huyết Ấn vụ trưởng đã từng cùng anh đề cập đến tôn giáo của bọn họ, nói: “Rừng cây không phải do ai kiến tạo ra mà là nó tự đi đến đây”.

Trong rừng có hai vị thần lớn thiện và ác: Bối Phí Cơ và La Đề. Thiện thần Bối Phí Cơ trong rừng dạy người Tỉ Cách Mễ nhận biết đường đi, cho nên khi người Tỉ Cách Mễ đi vào rừng sâu ác thần La Đề sẽ ly khai bọn họ. Thế nhưng nếu như người Tỉ Cách Mễ tùy tiện làm càn, Bối Phí Cơ sẽ nổi cơn lôi đình, ác

thần La Đề sẽ thị uy tác ác. Đó là khi mà người Tỉ Cách Mễ tự ý phá hoại rừng cây, tàn hại dã thú mà quên rằng bản thân họ không phải là chủ của rừng sâu, chỉ là thân phận của người khách mà thôi.

Lăng Độ Vũ đứng thờ người nghĩ, chỉ là không biết cái cái linh giác của sinh mệnh này là thiện thần Bối Phí Cơ hay là ác thần La Đề. Một mùi hương hoa nồng ập vào mũi.

Lăng Độ Vũ như bị thôi miên đứng lên, đi vào rừng sâu, tìm nguồn gốc của mùi hương.

Cái loại sức mạnh của sinh mệnh đó không ngừng công kích linh giác của anh, vượt qua bất kỳ một loại ngôn ngữ và kinh nghiệm nào.

Một niềm vui mạnh mẽ vọt lên trong tim.

Lăng Độ Vũ mang tâm tình của kẻ tiến về phía “Thánh”, hướng về nơi xuất phát của mùi hương.

Tất cả thực vật trong rừng không gió mà tự lay động, giống như linh thể của sinh mệnh, cổ vũ hân hoan.

Lăng Độ Vũ đi xuyên qua hàng cây rừng, giữa rừng đột nhiên hiện ra một khoảng đất trống, mọc đầy màu tím hồng. Loại cỏ cao đến đầu gối, giữa đám cỏ tím hồng, một đóa hoa trắng to đang từ từ nhô cao.

Bông hoa nở ra ba cánh, trừ thân cây ra không có một lá cây nào.

Hương hoa càng nồng.

Lăng Độ Vũ có cảm giác của Túy Trám Đồ

Mọi thứ nhìn vào thật là không chân thật, giống như sự vật trong chuyện cổ tích phát sinh trong thế giới hiện thực.

Cùng lúc với thân hoa trắng trong suốt như tuyết mọc dài đến sáu thước cao, thân cây cũng nghiêng về phía Lăng Độ Vũ, hướng về phía anh cung kính hoan nghênh.

Một loạt âm thanh “phách phách phá phá” từ trung tâm của cây hoa trắng vang lên, trong lúc Lăng Độ Vũ mở to đôi mắt nhìn, khó mà tin được từ đó mọc ra một quả màu đỏ tươi, hoa cả mắt người.

Quả đỏ đó lại nổ ra, chảy ra một loại dịch đỏ đến phát sáng, từng giọt, từng giọt một chảy xuống mặt đất.

Chất dịch đó chỉ một lát là chảy hết, quả đỏ rơi xuống, hoa trắng thu nhỏ lại như một nắm tay, từ từ thấp lại, thân cây chậm chậm thu lại vào lòng đất, không còn thấy gì nữa.

Lá cây ngừng lay động.

Rừng sâu hồi phục về bình lặng, sức mạnh của sinh mệnh đó biến mất, mọi thứ đều hồi phục về về bình thường và “hiện thực”.

Âm thanh của Ngải Dung Tiên từ phía sau truyền đến: “Ngài đang làm gì vậy?”

Nàng đã bỏ qua kỳ cảnh của đại tự nhiên.

Lăng Độ Vũ quay đầu lại, Ngải Dung Tiên thần sắc hoảng loạn, đi lại phía anh.

Nàng đột nhiên kinh ngạc hỏi: “Đây là loại cỏ gì? Màu sắc thật là kỳ quái”. vừa nói vừa cúi người xuống sờ vào đám cỏ.

Lăng Độ Vũ kéo nàng lên, kinh hãi nói: “Đừng có động vào, có kịch độc”.

Ngải Dung Tiên sợ hãi rút nhanh tay về, không nhìn được tò mò quan sát kỹ, hoảng nhiên nói: “ A! Hai bên lá cây mọc đầy gai, nhất định là chất dịch độc ở đó, đây là cỏ gì, tại sao em chưa từng nghe nói qua vậy? Ái! Nhìn xem, chúng đang khô héo”.

Đám cỏ tím hồng đang dần dần héo úa chuyển sắc vàng, đám cỏ lớn tuyệt đẹp trong phút chốc đã mất đi sinh mệnh và màu sắc.

Lăng Độ Vũ thần tình chấn động nói: “Huyết Ấn nói không sai, đám cỏ hồng này là hộ vệ của “Thượng Đế Chi Môi”, khi hoàn thành nhiệm vụ lập tức héo tàn ngay.

Ngải Dung Tiên tò mò hỏi: “Hộ vệ cái gì? Thượng Đế Chi Môi là cái gì? Huyết Ấn là ai?”.

Lăng Độ Vũ đáp không hết được vấn đề của nàng, nói: “Hãy về trại trước đã, được không?”.

Ngải Dung Tiên cau gợn nói: “Không! Ngài hãy trả lời vấn đề của em trước đã”.

Lăng Độ Vũ không biết làm sao hơn đáp: “Huyết Ấn là một người bạn Tỉ Cách Mễ của tôi. Thượng Đế Chi Môi là một loại thực vật”. Rồi chỉ vào nơi đất mà Thượng Đế Chi Môi đã biến mất: “Những nơi mà nó mọc đều có một vùng cỏ mang kịch độc để làm hộ vệ cho nó”.

Ngải Dung Tiên vừa thích thú vừa thất vọng nói: “Thật là đáng tiếc! Em đến chậm một bước, em cũng ngửi thấy mùi hương hoa, đến sớm một chút thì tốt rồi”.

Ngừng một chút lại hỏi: “Cái tên Thượng Đế Chi Môi tại sao lại kỳ quái như vậy?”.

Lăng Độ Vũ nói: “Nó sinh ra quả màu đỏ, có thể làm cho con người lên thiên đường, gặp mặt thượng đế, bởi vì chỉ cần uống một giọt chất dịch của quả, cho dù con người và súc vật có mạnh mẽ như thế nào cũng lập tức hôn mê cho đến lúc chết, cho nên sau khi chết có được lên thiên đàng gặp thượng đế không thì chỉ có trời biết. Hơn nữa quá trình chết rất là thông thả chậm chạp, đều là thời gian hơn mười ngày, tìm mới ngừng đập, kỷ lục cao nhất là bốn mươi tám ngày, cho nên cũng không có ai dám thử dùng. Cho đến loại cỏ độc kia càng kinh người hơn, chất độc đó còn hơn cả độc rắn, người nào bị dính vào sẽ chết ngay lập tức”.

Ngải Dung Tiên nói: “Nếu tất cả đều là kịch độc, tại sao lại còn đi thử?”.

Lăng Độ Vũ kéo bàn tay ngọc của Ngải Dung Tiên tiến về hướng trại vừa nói: “Đó là liên quan đến một truyền thuyết cổ xưa, hơn ba nghìn năm về trước có một vị vu sư được gọi là sứ giả của mặt trời, sau khi đã phục dùng Thượng Đế Chi Môi đã gặp được chân Thần kiến tạo ra trời đất, trước mặt của người trong tộc vào lúc ban ngày mà bay lên, trở thành thiện thần Bối Phí Cơ của người Tỉ Cách Mễ. Về sau đó không ngừng có người phục dùng chất dịch của Thượng Đế Chi Môi, tiếc rằng đều ôm hận mà chết, chỉ có một trường hợp ngoại lệ”.

Lúc này hai người đã về bên đồng lửa trại rồi ngồi xuống.

Ngải Dung Tiên vội vàng hỏi tiếp: “Ngài nói tiếp cho em nghe”.

Lăng Độ Vũ nói: “Bốn năm trước khi đang làm việc trong rừng sâu với một chính phủ du kích, trong một lần kỳ duyên xảo hợp tôi đã cứu được một nhân vật vĩ đại của người Tỉ Cách Mễ - Huyết Ấn vu trưởng, cả hai kết thành sinh tử chi giao, anh ấy đã nói cho tôi mọi điều liên quan đến Thượng Đế Chi Môi”.

Cành cây trong đồng lửa bị đốt cháy phát ra tiếng lách tách, dần dần đuối đi về tối tăm, ánh sáng màu hồng làm cho không gian xung quanh nhuộm một màu hồng máu, cảnh sắc thật là quỷ dị.

Quá khứ như dần hiện ra trên khuôn mặt của Lăng Độ Vũ, anh tiếp tục nói:

“Thượng Đế Chi Môi rất là khó gặp được, rất nhiều người Tỉ Cách Mễ cả đời sống ở trong rừng mà vẫn chưa gặp bao giờ”.

Ngải Dung Tiên than nhỏ nói: “Ngài thật là may mắn”. Lăng Độ Vũ gật đầu đồng ý nói: “Đại khái hơn tám mươi năm về trước có một người Tỉ Cách Mễ sau khi nghiên cứu lịch sử tại trường đại học Ngưu Đốn ở Anh Quốc trở về bộ tộc, hùng tâm bình bưng, muốn tổ chức lại bộ tộc, thành lập xã hội hiện đại hóa làm cho người trong tộc càng có cuộc sống tốt đẹp hơn. Có thể tưởng tượng lúc đó người và bộ tộc không hòa hợp thế nào, do đó người linh cơ nhất động, muốn người trong tộc phục tùng dưới sự lãnh đạo của người thì trước tiên phải trở thành vu vương của họ. Người này thiên tư trác tuyệt, thông qua nhiều cuộc khảo nghiệm gian khổ để trở thành vu trưởng. Đó là một trong bốn người được xưng tụng là tứ đại vu vương vĩ đại nhất của Châu Phi - Hồng Thụ vu thần. Sau khi nắm giữ được lực lượng vu thuật của người Tỉ Cách Mễ, ý nghĩ của người lại biến hóa và chuyển ngược một trăm tám mươi độ. Người lại cho rằng bộ tộc của người không cần cuộc sống hiện đại hóa, người cảm nhận được truyền thống sinh hoạt nguyên thủy của người Tỉ Cách Mễ mới thật sự là sống trong lòng của tự nhiên, càng tiếp cận hơn với cảnh giới chân thiện mỹ. Đó là một người đại trí đại tuệ, người đã đem cảnh giới của vu thuật tiến sâu vào sự tu luyện của tâm linh, tìm tòi ý nghĩa thực sự của sinh mệnh, hai mươi năm trước, cũng là lúc người tám mươi hai tuổi, người đã phục dùng chất dịch của Thượng Đế Chi Môi”.

Ngải Dung Tiên: “Rồi như thế nào?”.

Lăng Độ Vũ nhắm hai mắt lại, trên mặt xuất hiện thần tình như trước, thông thả nói: “Người và tất cả những người dùng Thượng Đế Chi Môi giống nhau, toàn thân mất cảm giác, tiến vào trạng thái hôn mê, người trong bộ tộc đặt người lên một đài tế, bốn bề đặt đầy hoa tươi, mỗi đêm đều nhảy múa một cách bí ai quanh người. Cho đến đêm ngày thứ ba, khi mà mọi người đều cho rằng người không thể thoát khỏi cái chết thì người bỗng đứng dậy, hai mắt phát ra thần quang nhiếp người, đi vào một cấm địa mà từ trước đến nay không có người Tỉ Cách Mễ nào dám đặt chân vào - Hắc Yêu Lâm - cũng là mục đích của chúng ta lần này”.

Ngải Dung Tiên không nhịn nổi “A!” lên một tiếng thất thanh.

Lăng Độ Vũ đột nhiên nghiêm túc nói: “Khi đó Huyết Ấn mới mười sáu tuổi, vẫn chưa trở thành vụ trưởng, tận mắt chứng kiến mọi việc phát sinh, khi đó mọi người trong Tộc đều sợ đến quỳ xuống đất, không ai dám ngăn cản Hồng Thụ tiến vào khu vực cấm địa đáng sợ đó. Bảy ngày sau Hồng Thụ lại đi trở lại. Bắt đầu từ hôm đó, người không ngừng tiến vào trạng thái hôn mê, nhưng lại có được một lực lượng kỳ dị, đó là có thể biết được sự vật phát sinh cách ngàn dặm, sau đó cho người trong tộc những chỉ dẫn.

Người không bao giờ nói cho người trong tộc bất kỳ việc gì xảy ra sau khi người uống Thượng Đế Chi Môi, mỗi khi có ai hỏi người, người đều nói: ‘Không cần biết chân tướng, điều đó làm cho con người không có đêm nào ngủ ngon.’ lại nói: ‘Người đang đợi một người, chỉ cần người đó đến, thì người sẽ ly khai thế giới này, đến một nơi rất là xa xăm.’

Tiếp đó lại sống trong bộ tộc thêm ba năm, sau đó người ly khai bộ tộc sống trong một sơn động trên ngọn núi được gọi là ‘Nơi mặt trời lặn’ bên cạnh Hắc Yêu Lâm. Nếu như có người Tỉ Cách Mễ tìm người thì đánh vào một cái trống da để bên cửa động đợi người tiếp kiến. Thế nhưng hơn mười năm nay người chỉ xuất hiện có ba lần, mỗi một lần đều như sắp có việc lớn phát sinh, gần như người có thể đoán biết được quá khứ vị lai. Huyết Ấn nói cho tôi biết những điều này thì Hồng Thụ đã chín sáu tuổi, không biết hiện tại người còn không”.

Ngải Dung Tiên kinh ngạc gần như không khép miệng lại được, trong khu rừng hoang dã này, rất nhiều sự việc kỳ lạ mà xã hội văn minh không thể tưởng tượng được bây giờ không ngừng xảy ra.

Ngải Dung Tiên lại muốn hỏi, đột nhiên phát hiện Lăng Độ Vũ thần tình quái dị, nàng vẫn chưa kịp nói ra lời, Lăng Độ Vũ cả người bật lên nhảy vào trong trại tiếp đó lại nhanh như gió nhảy ra, trên tay là tấm chăn mỏng phủ lên đồng lửa, tất cả lại chìm vào không gian đen tối.

Ngải Dung Tiên đang định lên tiếng, Lăng Độ Vũ thấp giọng nói: “Nghe!”.

Ngải Dung Tiên nghiêng tai nghe ngóng, phía xa khu rừng là tiếng quay của máy móc vang đến.

Máy bay trực thăng.

Âm thanh trên không lúc xa lúc gần, quay liệng một hồi mới dần dần bay xa.

Lăng Độ Vũ nhắc tấm chăn mỏng lên, một mùi khét ập vào mũi nàng, đồng lửa trở thành một đồng than nóng hồng.

Lăng Độ Vũ lấy một chậu nước lại, dập tắt than lửa. Hai người ẩn mình vào trong trại, tâm sự nặng nề.

Ngải Dung Tiên thấp giọng hỏi: “Bọn chúng đã phát hiện ra ta?”.

Lăng Độ Vũ đáp: “Chắc là đã phát hiện ra, bằng không tại sao lại bay liệng trên không trung lâu vậy, rõ ràng là chúng thông báo cho cấp trên, quyết định bước hành động tiếp theo và xác định mục tiêu. Chúng ta đang ở trong tình trạng nguy hiểm cực độ, kẻ địch có thể từ trên không xuống bất cứ lúc nào”. Ngải Dung Tiên run giọng nói: “Vậy phải làm thế nào?”.

Lăng Độ Vũ nói: “Biện pháp duy nhất là phải lập tức tháo chạy”.

Ngải Dung Tiên bỏ vào lòng Lăng Độ Vũ sợ hãi nói: “Em sợ lắm!” Lần trước chạy trốn lúc đêm tối bị muỗi độc thích làm cho nàng do dự run sợ.

Bỗng nhiên không trung vang lên hai tiếng sấm tiếp đó gió thổi cây rừng, mưa rơi kêu “la la”.

Lăng Độ Vũ vui mừng nói: “Thật là trời giúp ta, chúng ta không cần đi, không có ai có thể trong thời tiết này nhảy dù được”.

Ngải Dung Tiên nghe bảo không phải nhân lúc trời tối chạy trốn toàn thân nhẹ ra, thở một hơi dài sung sướng.

Tiếng sấm ù ù, mưa lớn thị uy.

Lăng Độ Vũ lôi máy tính ra, trên màn hình tinh thể lỏng hiện ra một bức bản đồ các con sông của Châu Phi.

Ngải Dung Tiên kinh ngạc nói: “Đây không phải là con sông Cương Quả sao? Tại sao ngài lại có tư liệu một cách tường tận như vậy?”.

Lăng Độ Vũ đáp: “Tổ chức ‘Kháng Bạo Liên Minh’ của chúng tôi tập trung các tinh anh của mọi phương diện, hy vọng có thể kiến lập một thế giới dân chủ hòa bình lý tưởng. Trong đó có một vị tiến sĩ phiêu bạt, vị đó đã dùng thời gian ba mươi năm, tiến hành thăm dò, tìm tòi các vùng đất của Châu Phi, tư liệu trên máy là do vị đó cung cấp”.

Sau đó chỉ vào một nhánh sông uốn khúc trong bản đồ trên màn hình nói: “Ngày mai chúng ta thuận theo con sông này khoảng hơn mười dặm, sẽ gặp một nhánh sông lớn hơn hội hợp, tiếp đó lại đi thêm ba mươi dặm về phía Đông Bắc thì sẽ đến được bên ngoài Hắc Yêu Lâm, lúc đó sẽ bỏ bè gỗ tiến vào đất liền”.

Ngải Dung Tiên nghe rồi ngáp dài.

Nàng muốn đi ngủ rồi.

Mưa lớn trước khi trời sáng thì tạnh.

Lăng Độ Vũ và Ngải Dung Tiên đợi đến mười giờ sáng, để cho dòng nước dần dần hòa hoãn mới lên bè gỗ, thuận theo dòng nước mà đi, tiếp tục tiến sâu vào trung tâm khu rừng nguyên thủy rộng lớn này, nơi địa thế thấp nhất - Hắc Yêu Lâm - khu cấm địa của người Tỉ Cách Mễ.

Mưa lớn làm cho nước sông chảy xiết hơn so với mọi ngày, bè gỗ rất nhanh thì hoàn thành mười dặm thủy trình, sau trưa thì có thể tiến vào con sông mục tiêu của Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ đặc biệt muốn Ngải Dung Tiên mang theo tất cả những thứ cần thiết trên người, bởi vì tung tích của họ đã bị phát hiện, kẻ địch có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Chỉ còn lại bốn quả bạo vũ đạn, đối phó với thổ dân còn tạm được, nếu phải đối phó với với đội đặc công của thiếu tướng Mã Phi thì không khác bọ ngựa cắn xe, cho nên nếu có tung tích của kẻ địch, thì biện pháp đào sinh duy nhất của bọn họ là dựa vào kiến thức về rừng sâu của anh.

Bọn họ chuẩn bị bỏ bè gỗ để lên bờ bất cứ lúc nào.

Dòng sông này rộng hẹp gần như nhau, nơi rộng nhất cũng phải hơn mười yard, nơi hẹp thì cũng đến bảy, tám yard, lòng sông sâu rộng.

Lăng, Ngải hai người ngồi một đầu, một cuối trên bè gỗ, chỉ khi nào bè gỗ nghiêng sang một bên mới vận dụng cây sào, điều chỉnh hướng đi.

Lăng Độ Vũ tập trung hết tinh thần, bởi vì ở đây là nơi giao tiếp của mấy nhánh sông, trong đó theo tin tức cho biết có một nhánh sông trực tiếp thông đến một thác nước lớn, nếu sai lầm đi vào thì phải trả giá bằng mạng sống, bảo anh làm sao không cẩn thận được.

Trong khu rừng bắt đầu xuất hiện sự sống, bên bờ có một bầy thú đang uống nước, tắm rửa.

Bè gỗ làm kinh động một bầy chim.

Tâm tình hai người sáng ra, địa điểm đến càng lúc càng gần.

Trong thời khắc đẹp đẽ này, Lăng Độ Vũ lộ ra dáng vẻ nghe ngóng, tiếp đó biến sắc.

Ngải Dung Tiên cũng nghe thấy tiếng động cơ cano từ phía sau truyền đến, thanh âm mạnh mẽ tăng lên với tốc độ lớn đang đến gần.

Phía sau vang lên tiếng súng máy gấp gáp.

Bốn phía xung quanh bè gỗ bắn lên vô số cột nước, bọt nước văng lên xung quanh làm cho người ta không thể thấy gì cả.

Hỏa lực của kẻ địch mạnh hơn bản thân gấp trăm lần, đợt bắn này tuyệt đối mang tính chất cảnh cáo, bằng không toàn thân hai người đã đầy lỗ đạn.

Một cỗ cano kiểu mới xuất hiện phía sau bè gỗ ba mươi yard.

Phía đầu cano đứng đầy hơn hai mươi binh sĩ da trắng mặc võ trang. Cano chia làm ba tầng, tầng trên cùng là một rada loại lớn không ngừng chuyển động, còn có một khẩu pháo bắn lựu đạn, loại vũ khí này được gọi là “Bộ binh ban hỏa pháo”, nòng súng rộng bốn mươi milimet, không những có thể bắn thẳng mà còn có thể rót theo hình bán nguyệt để có thể tiêu diệt loại hình giáp nhẹ, tốc độ bắn cực nhanh. Có thể phóng xạ

“sát thương phá giáp đạn”, “sát thương phá phiến đạn”, “yên vụ đạn”, “thôi lệ độc khí đạn” và các loại lựu đạn khác, xạ trình đạt tới năm trăm mét. Chỉ cần điều này, Lăng Ngải hai người ngoài việc giơ tay đầu hàng thì không còn biện pháp nào khác.

Hơn nữa phía địch hơn hai mươi người, mỗi người trên tay cầm đều là loại súng máy trung phong hiện đại nhất, càng tức hơn là trên mặt bọn chúng đều mang mặt nạ chống độc chính là để đối phó với pháp bảo của bọn họ - bạo vụ đạn. Kẻ địch đến một cách có chuẩn bị.

Thắng bại không cần nói cũng biết.

Bây giờ có thể lợi dụng được đó chính là kẻ địch không phải muốn họ chết mà là muốn bắt sống họ.

Còn nữa, đó chính là kiến thức của anh - Lăng Độ Vũ đối với con sông.

Giọng nói bằng tiếng Anh của một người đàn ông từ máy tăng âm truyền lại: “Lăng tiên sinh, tôi là Liên Nã thượng giáo, các người đã không còn cơ hội rồi, nhanh chóng vứt vũ khí trên tay xuống bằng giết không tha”.

Lăng Độ Vũ nằm phục xuống bè gỗ, hướng khuôn mặt tuyệt vọng về phía Ngải Dung Tiên nói: “Chúng ta đã không kịp đeo mặt nạ chống độc, tôi đập chân thì em phát động Bạo Vụ đạn, ném về phía sau bè gỗ, nhớ kỹ, ngừng hô hấp ném về phía sau”.

Liên Nã thượng giáo giận dữ quát: “Tôi cho các người thời gian ba giây, một, hai...”.

Lăng Độ Vũ giơ súng lên cao quá đầu từ từ đứng dậy.

Liên Nã thượng giáo cười dữ tợn, trong lòng cảm thấy khoái trá, hẳn để cho Lăng Độ Vũ chạy thoát, mấy ngày gần đây thấy tức giận vô cùng, lúc này trong lòng đang tính làm sao trừng trị đối phương.

Liên Nã thượng giáo quát lớn: “Vứt vũ khí xuống dưới sông!”.

Lăng Độ Vũ rung tay một cái, người bạn trung thực đã mấy ngày nay không rời thân của anh vang lên một tiếng chìm vào lòng sông.

Vẫn chưa đủ, Liên Nã thượng giáo nói: “Còn khẩu súng của cô gái nữa”.

Dưới kính viễn vọng của kẻ địch, hai người có cử chỉ gì đều bị lộ, đừng mong có thể qua mặt được chúng.

Lăng Độ Vũ chậm chậm tiến về phía Ngải Dung Tiên, anh không dám có bất kỳ hành động gấp gáp nào sợ rằng có thể gây hiểu lầm từ phía hơn hai mươi nòng súng trường tự động đang ngắm chuẩn về phía anh.

Lăng Độ Vũ cầm lấy miệng súng của Ngải Dung Tiên vung tay một cái ném xuống dòng sông.

Không có hai vũ khí này, càng giống như khóa thân ngoài trời băng tuyết làm cho người ta phải khó chịu. Lúc này khoảng cách của bè gỗ và cano xa thêm một chút.

Không phải là cano giảm tốc độ mà là tốc độ thủy lưu tăng lên, bè gỗ hoàn toàn dựa vào sức của thủy lưu mà đi, lập tức theo đó mà tăng tốc, lúc này địch nhân đang tập trung toàn bộ lên hai người, vẫn chưa phát hiện ra sự biến hóa của thủy lưu.

Liên Nã thượng giáo lại càng đắc ý, âm hiểm nói: “Cởi hết quần áo ra, vị tiểu thư kia cũng vậy, ta không cho phép bất kỳ sợi vải nào lưu lại trên người các ngươi”. Chiêu này thật là thâm độc, một mặt có thể làm nhục hai người, mặt khác cũng làm cho địch thủ không có cơ hội phản kháng, Lăng Độ Vũ đã từng gây cho bọn hắn nhiều bất ngờ lớn rồi, hắn không muốn thêm lần nữa.

Lúc này bè gỗ đã đến một điểm phân chia của thủy lưu, hai đường thủy đạo một phải một trái ở phía trước bè gỗ ba mươi yard.

Ngải Dung Tiên nghe thấy mệnh lệnh phải cử y phục, kẻ địch phía sau bè gỗ cười lớn làm nàng hoảng sợ nhìn về phía Lăng Độ Vũ chờ đợi, vừa vặn thấy anh giơ chân phải lên đang định đạp xuống.

Hai người bọn nàng hợp tác đã quen, nàng phát động Bạo Vụ đạn ném ra đằng sau.

Trong sát na khói đen bốc lên phía sau bè gỗ, che lấp cả không gian mặt sông.

Lăng Độ Vũ chống mạnh cây sào vào ven bờ, bè gỗ nghiêng sang một bên, chuyển vào bên góc cong của con sông bên trái.

Tiếng súng như cuồng phong bạo vũ vang lên, bay vèo trên đầu hai người, may mà bè gỗ đã chuyển vào khúc quanh tránh được hỏa lực của kẻ địch.

Cano tiến về con sông khác.

Thủy lưu càng mạnh, bè gỗ di chuyển với tốc độ cao.

Được một lúc Cano cách đó mấy trăm yard lại xuất hiện, địch nhân quay đầu lại truy đuổi, đang nhanh chóng tiếp cận họ.

Lăng Độ Vũ đang chuẩn bị Bạo Vụ đạn

Bùng một tiếng lớn, bên cạnh bè gỗ dội lên một cột nước cao hơn mười yard, hai thanh gỗ bên ngoài cùng biến thành những mảnh vụn, bè gỗ nghiêng chéo sáu mươi độ, thiếu chút nữa là lật ngược lại, cả đuôi bè chìm xuống.

Ngải Dung Tiên kinh hãi kêu lên một tiếng, lăn ra bên thành bè gỗ, Lăng Độ Vũ nhảy về phía trước, tóm chặt lấy y phục của nàng kéo mạnh lại.

Bè gỗ sau tình trạng nguy hiểm muôn phần đã hồi phục thẳng bằng, tiếp tục tiến về phía trước, dây nylon trên bè gỗ bắt đầu lỏng ra, nước sông từ khe hở các thanh gỗ vọt lên.

Quả lựu đạn đầu tiên của địch nhân gần như đã lấy mạng bọn họ.

Lăng Độ Vũ ném ra quả Bạo Vụ đạn thứ hai, bằng không kẻ địch mà thấy rõ ràng thì chỉ cần súng máy trên tay cũng đủ làm cho bọn họ táng thân dưới sông.

Hà lưu lại đến một điểm giao nhau khác trên sông. Đó là điểm giao cắt của nhánh sông Cương Quả.

Một tấm bảng sắt to đập vào mắt họ, nằm trên bờ ngay giữa nơi giao nhau của con sông.

Trên đó vẽ một cái đầu lâu màu đỏ, có vài hàng chữ màu đỏ viết bằng nhiều loại ngôn ngữ: “Nguy hiểm, thác nước phía trước” ngoài ra còn một mũi tên lớn màu xanh, chỉ rõ con sông bên phải là an toàn, dưới cùng mới viết “Chính phủ địa phương lập”.

Hai người họ đi trên sông Cương Quả lâu như vậy lần đầu tiên mới thấy có người viết tiêu ký, có thể thấy điểm đen bất ngờ, chính phủ địa phương lập bia để cảnh cáo.

Lăng Độ Vũ cắn chặt răng, mặc cho bè gỗ tiến về phía con sông nguy hiểm bên trái, đồng thời bạo khai quả Bạo Vụ đạn thứ ba.

Anh không muốn kẻ địch nhìn thấy tiêu ký trên tấm biển cảnh cáo.

Khói mù che lấp cả điểm giao cắt. Thủy lưu nhanh như ngựa chạy. Tốc độ của bè gỗ so với cano cũng không kém.

Cano xuyên qua lớp khói mù, tăng tốc tiến về phía thác nước đuổi theo bè gỗ.

Bè gỗ nhanh chóng tiến vào phạm vi súng trường của bọn chúng. Liên Nã thượng giáo đã ra mệnh lệnh bắn thương tay chân bọn họ, không đến lúc bắt buộc thì hắn vẫn muốn bắt sống bọn họ, như vậy so với giết chết bọn họ càng thú vị hơn nhiều.

Lăng Độ Vũ nhảy về phía đuôi bè, lấy từ phía cuối bè túi hành lý, nhanh chóng lôi ra một cái dù, bằng thủ pháp nhanh nhất buộc chặt vào lưng, hét lên: “Ôm lấy tôi!”.

Ngải Dung Tiên ôm chặt lấy anh.

Quả Bạo Vụ đạn cuối cùng nổ ra. Bốn phía đều là khói đen giơ tay cũng không nhìn thấy gì cả.

Âm thanh ầm ầm của thác nước từ phía trước truyền đến.

Tiếng súng trường vang lên, che lấp đi âm thanh của thác nước.

Thủy lưu chảy mạnh về phía ngoài, bè gỗ theo dòng nước chảy văng ra khoảng không bên ngoài thác nước, từ trên độ cao vài chục yard rơi xuống.

Lăng Độ Vũ toàn lực nhảy lên, đồng thời mở dù, từ từ rơi xuống.

Khói đen che lấp phần phía trên của thác nước, thác nước hoàn toàn biến mất trong khói đen.

“Oành bùng! Oành bùng!”.

Chiếc cano như một quả hỏa tiễn trên không, bắn ra khỏi bờ thác nước hơn ba mươi yard, chiếc cano rơi xuống đám loạn thạch phía dưới thác.

Bè gỗ lúc này mới rơi xuống chân thác, giống như một món đồ chơi vỡ tan ra, hóa thành một đồng gỗ vụn tiếp tục chảy về phía dưới.

Từ phía cano vang lên tiếng kêu xé tim xé phổi điên cuồng hòa với tiếng kêu khóc, Liên Nã thượng giáo vẫn còn cầm máy tăng âm, cho nên tiếng kêu thảm trước khi chết của hắn vang lên to nhất.

Mọi thứ đều đã quá muộn.

Cano rơi xuống dòng nước, lập tức phát nổ, một luồng sáng trắng mạnh mẽ dội vào mắt, tiếp đó là một loạt các vụ nổ, cano trong ngọn lửa biến thành những mảnh vụn văng lên cao.

Vụ nổ kịch liệt tạo lên không khí cấp lưu, thổi cho Lăng Ngải hai người và chiếc dù bay về phía khu rừng bên cạnh sông.

Hai người nhất tề rên rỉ, chịu đựng luồng khí lưu nóng ập vào người một cách thống khổ.

- o O o -

6. Tỉ Cách Mẽ Nhân

Chiếc dù nhanh chóng rơi xuống, rơi vào khu rừng rậm, một loạt những cành cây gãy vụn tạo nên những âm thanh hỗn loạn.

Chiếc dù mắc vào một cành cây lớn chìa ra, làm cho hai người bị lơ lửng trên không. Bọn họ rất may mắn, nếu như trực tiếp rơi xuống đất thì khó mà thoát khỏi cái họa gãy xương.

Hai người cảm thấy nhẹ nhõm, phải mất một lúc mới trèo xuống được.

Kiếp hậu trừ sinh, hai người dựa vào thân cây, chỉ biết thở dốc.

Lăng Độ Vũ nói: “Em ôm tôi chắc như vậy, vậy tính là tôi dựa vào em hay em dựa vào tôi?”.

Ngải Dung Tiên trợn mắt nhìn anh: “Ngài chiếm phần tiện nghi vẫn chưa đủ hay sao? Miệng lưỡi cũng muốn chiếm phần hơn”.

Lăng Độ Vũ than dài một tiếng nói: “Tiểu đệ khổ cực như vậy, chiếm một chút tiện nghi chắc cũng được. Ê! Khi nào em mới chính thức hủy bỏ cái hiệp định quỷ quái kia, yêu cầu tôi xâm phạm em vậy?”.

Ngải Dung Tiên vừa bằng lòng lại như không bằng lòng đáp: “Ngài đừng mong có một ngày như vậy, thế nhưng nếu ngài muốn làm cái việc gì thì em sẽ không có phản kháng, nếu có hý sinh em mà làm cho ngài phải lãnh cái danh phá bỏ hiệp ước thì em sẽ sẵn sàng làm vậy”. Trong mắt đầy vẻ tươi cười.

Hai người trong cái chết mà tìm sự sống, cần thiết những điều như vậy để điều tiết lại.

Lăng Độ Vũ thở ra dễ chịu nói: “Đây là khu rừng ven sông, chỉ cần đi xuyên qua khu vực này sẽ đến được khu vực núi bên cạnh Hắc Yêu Lâm, cũng là khu vực sinh sống của người Tỉ Cách Mễ”.

Ngải Dung Tiên nói: “Hành trang đồ ăn của chúng ta đã mất cùng với bè gỗ, không biết những ngày sau sẽ sống như thế nào?”.

Lăng Độ Vũ nói: “Nguyên liệu trong rừng rất là phong phú, có thể lấy hoài mà không hết, hơn nữa những đồ quan trọng như quân đao, súng lục, bình nước, lều trại đều trên lưng chúng ta, có gì phải lo lắng”.

Ngải Dung Tiên nói: “Vậy chúng ta mau lên đường, nhân lúc trời sáng mau chóng ly khai cái địa phương quỷ quái này”.

Lăng Độ Vũ cười nói: “Em nói thật là dễ dàng, cái địa phương quỷ quái này nếu không phải đi hai ba ngày thì không thể nào mà đi hết!”.

Ngải Dung Tiên kêu to: “Trời ạ!”.

Sau hơn hai giờ, Ngải Dung Tiên hoàn toàn có thể hiểu được hàm ý lời nói của Lăng Độ Vũ, tuy rằng do Lăng Độ Vũ phụ trách chặt cây mở đường nhưng trong rừng cây rậm rạp này việc len qua các bụi cây leo cũng làm cho nàng cảm thấy mệt mỏi vô cùng, nàng yêu cầu dừng lại một lúc.

Hơn hai tiếng đồng hồ này mới chỉ tiến được hơn nửa dặm.

Khu rừng rậm bao trùm bầu trời mặt đất làm cho con người không thể thấy mặt trời, không biết mình đang ở đâu. Cành lá mọc um tùm khắp nơi, ánh mặt trời xuyên qua các lỗ nhỏ chiếu xuống mặt đất giống như những giọt mưa vàng, tựa như tiên cảnh trong những câu chuyện thần thoại.

Những con chim đùa bỡn trong những tán lá, trong rừng tràn đầy sự sống, màu sắc bảo vệ trên thân của rắn, côn trùng và động vật làm cho bọn chúng hòa hợp với thiên nhiên thành một thể, nếu không bị kinh động mà phải di chuyển thì không thể nào nhận biết được sự tồn tại của chúng, mỗi bước đi của Lăng Độ Vũ đều rất cẩn trọng, đây là nơi có đầy những cái bẫy chết người.

Sau khi dừng lại, Lăng Độ Vũ chọn một chỗ có địa thế cao, chỗ này tương đối sáng sủa, sau khi dọn dẹp thì lập trại nghỉ ngơi.

Anh vót một đồng cành gỗ to, cắm đầy chúng xung quanh làm thành một cái hàng rào tạm thời để ngăn chặn sự xâm nhập của những loài thú lớn.

Ngải Dung Tiên cảm kích trong lòng, nếu như không phải Lăng Độ Vũ hiểu biết tinh tế về rừng sâu sợ rằng bọn họ không thể sống quá một ngày.

Hai người chen chúc trong cái trại rộng bảy tám thước, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Một âm thanh sắc nhọn đập vào màng tai làm cho Ngải Dung Tiên sợ đến nỗi đang từ trong giấc mơ lập tức tỉnh dậy.

Nàng nhanh chóng ngồi dậy, trước mắt là một khoảng tăm tối, toàn thân đau nhức.

Một bàn tay đặt nhẹ lên lưng của nàng.

Nỗi sợ hãi của Ngải Dung Tiên biến mất hơn nửa, thay vào đó là cảm giác an toàn và ấm áp.

Nàng ngả vào lòng Lăng Độ Vũ nói: “Đó là âm thanh gì vậy?”.

Lăng Độ Vũ vừa vỗ về lên tấm lưng căng tràn sức sống của nàng, vừa nhẹ nhàng nói: “Đó là cú mèo đi săn chuột rừng, chuột rừng trước khi chết kêu lên thảm thiết”.

Trong đầu Ngải Dung Tiên hiện lên một bức tranh, trong khu rừng tối không thể

thấy ngón tay này, cú mèo như một máy bay oanh tạc từ trên cao lao xuống, hai bàn chân sắc nhọn đuổi thẳng ra chộp lấy con chuột rừng đang chạy khấn cấp trên mặt đất.

Ngải Dung Tiên nói: “Lúc này em mơ thấy Thượng Đế Chi Môi không ngừng chảy ra chất dịch màu đỏ máu, chất dịch này biến thành một đại dương, em không ngừng bị chìm nổi trong đại dương đỏ máu đó, chất dịch đó biến thành máu tươi, em sợ đến nổi tỉnh dậy”.

Lăng Độ Vũ im lặng không nói, sự thật là vài ngày nay lúc nào có thời gian rồi là anh đều nghĩ về các vấn đề liên quan đến Thượng Đế Chi Môi.

Ngải Dung Tiên ngửa mặt lên, hướng về phía Lăng Độ Vũ, trong bóng tối nàng không nhìn thấy gì cảm, chỉ có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ và chậm của Lăng Độ Vũ thổi trên mặt nàng, làm cho nàng cảm thấy dễ chịu.

Ngải Dung Tiên hỏi: “Thượng Đế Chi Môi có phải là thực vật có linh tính?”.

Lăng Độ Vũ sao nhãng nói: “Em đã từng nghe qua mối quan hệ của thực vật và máy trắc nghiệm nói dối chưa?”.

Ngải Dung Tiên đáp: “Chưa ạ!”. Nàng rất là vui mừng, Lăng Độ Vũ nói với nàng những vấn đề thần bí càng lúc càng nhiều, điều đó cho thấy Lăng Độ Vũ cũng đang trong tình cảnh khốn cùng, đành phải nói ra.

Lăng Độ Vũ chìm vào suy nghĩ, hô hấp có lúc gấp gáp và không tự nhiên, được một lúc mới nói: “Năm một chín sáu sáu, một chuyên gia của Mỹ nổi tiếng về máy trắc nghiệm nói dối là Bách Sĩ Đạt, một hôm trong phòng làm việc cảm thấy vô vị, đem máy trắc nghiệm nói dối của mình chiếu vào một chậu thực vật trên bàn làm việc, đó là một loại thực vật lá to hoa nhỏ, thực vật nhiệt đới đó gọi là cây Rồng”. Nguyên lý của máy trắc nghiệm nói dối là có thể đo được luồng điện lưu mạnh yếu bên trong sinh vật, người bị trắc nghiệm sẽ bị hỏi một loạt vấn đề, trong đó có một số vấn đề không thể nói dối được, ví dụ như “Bạn tên là gì?” “Bạn có phải là đàn ông không?”... để làm tiêu chuẩn, khi người đó đối với một số vấn đề khác có phản ứng mãnh liệt, số liệu điện lưu của máy trắc nghiệm sẽ hiển thị ra, từ đó có thể đoán biết là nói dối hay không...

“Thông thường con người đối với sợ hãi và an nguy của bản thân, điện lưu cảm ứng rất mạnh. Cho nên khi Bách Sĩ Đạt đem máy trắc nghiệm nói dối áp dụng lên bốn cây Rồng, liền đem một nhánh lá cây nhúng vào cốc cafe của mình, xem có phản ứng gì không”.

Ngải Dung Tiên hỏi tiếp: “Có phản ứng gì?”.

Lăng Độ Vũ đáp: “Phản ứng gì cũng không có, Bách Sĩ Đạt không còn cách gì, cho nên trong lòng liền nghĩ: ‘Hay là đem một trong những lá cây đốt vậy!’. Ý nghĩa này vừa mới nảy ra thì máy trắc nghiệm nói dối hiển ra một luồng điện lưu phản ứng mạnh mẽ của cây này, Bách Sĩ Đạt kinh ngạc vô cùng, chẳng lẽ thực vật có thể đọc được ý nghĩ, tâm ý của mình?” Ngải Dung Tiên nói: “Người đó còn có tiếp tục thử nghiệm không?”.

Lăng Độ Vũ cười nói: “Tất nhiên là có, lúc này muốn không cũng không được, vì đó thật sự đốt đi một lá cây, điều làm cho người ngạc nhiên là - máy trắc nghiệm nói dối hiển thị loại thực vật đó không có chút phản ứng gì. Đây vẫn là một câu đố từ trước đến nay, chẳng lẽ những ý tưởng vô hình so với những hành động thực tế càng tác động hơn đến phản ứng của thực vật? Về sau Bách Sĩ Đạt nghĩ ra một biện pháp, có ý nghĩ trong đầu muốn đốt lá cây, lần này cũng làm cho người ta ngạc nhiên, cây Rồng với ý nghĩa lần trước của mình thì phản ứng mãnh liệt, lần này một chút phản ứng cũng không có.

Bách Sĩ Đạt nghĩ đến một lý luận đáng sợ, đó là thực vật này có thể phân biệt được ý nghĩ của mình là thật hay giả, cho nên không sợ hãi”.

Trong bóng tối, hơi thở của hai người trầm trọng.

Trước đến nay vẫn bị con người coi nhẹ, cho rằng so với vật chết thì thực vật chỉ hơn là ở khả năng sinh trưởng, thực vật không có tư tưởng, chẳng lẽ lại có linh giác vượt qua tầm hiểu biết của con người?

Lăng Độ Vũ những ngày gần đây, không thời khắc nào không cảm thấy có những tiếp xúc với chúng hơn hẳn mọi ngày, làm cho anh không tự chủ được nghĩ đến lịch sử và thí nghiệm về mối giao tiếp của con người và thực vật.

Ngải Dung Tiên nói: “Các nhà thực vật học khác thế nào?”.

Lăng Độ Vũ nghiêm túc nói: “Tiếp theo đó các nhà thực vật học trên thế giới đều tiến hành thí nghiệm tương tự trong phòng thí nghiệm của họ, thử đo linh giác của thực vật. Nổi tiếng và quyền uy nhất là một loạt thí nghiệm tại trường đại học Khang Nữu Nhĩ về phương diện này”.

Ngải Dung Tiên thở gấp, nàng đã nghĩ ra đáp án.

Lăng Độ Vũ quả nhiên nói: “Thí nghiệm kết thúc, bọn họ tuyên bố không tìm thấy bất kỳ hiện tượng nào như Bách Sĩ Đạt nói, cho nên một là Bách Sĩ Đạt nói dối, hai là đơn thuần gặp may mắn”.

Ngải Dung Tiên nói: “Em cũng nghĩ là như vậy, bằng không những sách vở liên quan đến thực vật đã sửa đổi từ sáu mươi năm trước, em biết chắc là như vậy”.

Lăng Độ Vũ than, nói: “Các nhà thực vật học chính thống đều thấy nhẹ người, bởi vì họ không phải lật lại cách nhìn thâm căn để cố với thực vật, lại có thể tiếp tục với cách nhìn cũ: ‘thực vật chỉ là thực vật, một loại không có tư tưởng, không thể hành động, chỉ có thể hấp thụ không khí, ánh sáng, nước, khoáng chất trong đất để sinh trưởng với hình thức sinh mệnh thấp kém’. Bọn họ không thể biết được phòng thí nghiệm chỉ là chỗ con người hành động và xuất phát hư tưởng, chỉ có thể đứng ở góc độ của con người thăm dò cái sinh mệnh của thực vật, cái mà vượt qua sức tưởng tượng của con người thì hỏi làm sao mà không thất bại? Trước đến nay tôi luôn phản đối ngữ điệu và niềm tin mù quáng của những nhà khoa học chính thống, quyền uy đó. Bọn họ cứ cho rằng phương pháp khám phá bí mật của vũ trụ giống như trò chơi xếp hình. Trái một mảnh, phải một mảnh, chia thành những mảnh nhỏ rồi lại tập hợp chúng lại với nhau thì có thể làm xuất hiện bộ mặt thật của vũ trụ; cuối cùng vùi đầu trong một cái khuôn nhỏ, bác bỏ những sự vật vượt qua sự hiểu biết lý tính của họ. Đáng tiếc là công cụ của họ chỉ giống như một cái thước đo dài ba thước, làm sao có thể đo được sự lớn nhỏ của vũ trụ?”.

Ngải Dung Tiên nói: “Các phòng thí nghiệm không tìm được bí mật của thực vật, nhưng vẫn có người vẫn tiếp tục nghiên cứu phải không?”.

Lăng Độ Vũ cười nói: “Tất nhiên là có, cho nên đã phát hiện nhiều hiện tượng làm cho con người phải kinh dị”.

Ngải Dung Tiên nói: “Mau nói cho em biết!” Lòng hiếu kỳ mãnh liệt của nàng đã bị khơi dậy. Chỉ cần bạn chịu nghĩ một cách tinh tế, cái thế giới này có việc nào là không huyền bí thâm sâu?

Giống như bóng tối phía trước, lại liên quan đến vấn đề ánh sáng, nếu giả thuyết rằng không có hằng tinh, hư không là một bóng tối không bờ bến, liệu đó có phải là bản chất của vũ trụ? Bóng tối thật ra là cái gì? Có phải là hiện tượng sinh ra do kết cấu con mắt của nhân loại? “Sự thật” là cái gì?

Lăng Độ Vũ nói: “Thực vật có một loại năng lượng đặc biệt dùng để tự bảo hộ bản thân, nên biết thực vật bị cố định trong một không gian nhất định do đó không biết chạy trốn sự xâm hại của động vật và côn trùng, cho nên chúng có thể sản sinh ra một loại vật chất hóa học bên trong làm cho cành lá đắng chát, có khi lại mang chất độc. Loại độc tố hóa học này chỉ trong khi bị động vật, côn trùng xâm phạm quá nhiều mới tiết ra, đuổi chạy những kẻ xâm phạm, từ đó có một nhà thực vật học tên gọi là Hà Vân lợi dụng đặc tính này tiến hành một loạt các cuộc thực nghiệm dùng cảm và giàu chất tưởng tượng”.

Lăng Độ Vũ chợt cười thành tiếng, bằng một ngữ điệu nhẹ nhàng nói: “Nông dân hai nước Anh và Pháp lưu hành một câu nói đó là: ‘Nữ nhân và cây Hồ Đào đều có điểm giống nhau là phải bị đánh một trận’, câu nói này rất có lý”. Ngải Dung Tiên động dậy trong lòng anh, Lăng Độ Vũ tiếp tục nói: “Phương pháp của Hà Vân là đánh đau thực vật, vì đó dùng roi đánh vào thân cây tiếp đó tra xem sự tăng trưởng của thành phần hóa học tiết ra. Kết quả làm cho vị đó thật sự kinh ngạc, cái thân cây bị đánh trong một tiếng đồng hồ thì chất tiết ra tăng lên, so với bình thường tăng lên hai trăm năm mươi sáu phần trăm, sau đó cần hai tư đến một trăm giờ mới khôi phục hàm lượng bình thường, cho thấy cây cối có năng lực tạo những phản ứng cấp tốc”.

Ngải Dung Tiên than: “Thật là kỳ diệu!”.

Lăng Độ Vũ trong lòng đầy cảm xúc nói: “Điều kỳ diệu không chỉ ở chỗ này, càng làm cho người ta kinh ngạc hơn đó là khi Hà Vân đánh vào cây mục tiêu thì những cây Hồ Đào quanh đó cũng đồng loạt tăng cao

hàm lượng tiết ra đến bốn mươi phần trăm”.

Ngải Dung Tiên ngăn người, chẳng lẽ những cây khác chưa bị đánh cũng có thể

nghe được tiếng kêu thảm của đồng loại, do đó tiến vào vào trạng thái cảnh giới?

Vậy Thượng Đế Chi Môi là vật kỳ quái gì?

Sáng ngày thứ hai, hai người tiếp tục cuộc hành trình gian khổ trong rừng sâu, hôm nay đã có kinh nghiệm của ngày hôm qua, cho nên tiến nhanh thêm một chút. Đến lúc hoàng hôn thì dừng trại, bọn họ đã đi được ba dặm.

Giữa đường nghe thấy âm thanh của máy bay trực thăng vài lần, cái chết của Liên Nã thượng giáo và cano bị hủy làm cho thiếu tướng Mã Phi rối loạn, đồng thời tăng cường việc tìm bắt bọn họ. Đây giống như đặng trước có hổ dữ phía sau có sài lang, Hắc Yêu Lâm vốn là một vùng đất hung dữ có tiếng, thiếu tướng Mã Phi lại như hổ dữ gầm rình mồi, nếu như không phải ý chí của Lăng Độ Vũ mạnh mẽ như sắt thép thì có lẽ đã phải “đánh trống rút lui”, hà huống sự sống chết của Cao Ứng Sơn còn chưa rõ, chỉ nghĩ đến cũng làm cho người ta thấy nản lòng.

Lăng Độ Vũ hái một số vật thể giống như sơn thảo được “Anh Tinh” của của Trung Quốc, là loại rễ cây tiết ra chất tinh đường, có lượng protein phong phú, không khó ăn một chút nào, hai người ăn rất là ngon miệng, ngoài ra Lăng Độ Vũ còn tìm được hơn mười củ mài, chuẩn bị nướng chín để làm lương khô cho những ngày sau.

Ngải Dung Tiên vừa ăn vừa nói: “Giả thiết cho rằng mỗi một gốc cây, một một ngọn cỏ xung quanh trại đều là những con quái vật có thể đọc được tư tưởng của chúng ta, chúng ta thử nghĩ xem, bọn chúng không có gì là không biết, vậy con người còn được gọi là sinh vật cao cấp nữa không, còn có cái gì để mà tự hào nữa?”.

Ngải Dung Tiên nói những lời này không phải không có lý, nói một cách khác, hiểu biết của con người với thực vật giống như một sợi lông. Giống như người ngoài hành tinh đến trái đất, cho dù có bị con người giải phẫu, nhưng nếu không nắm bắt được tư tưởng của bọn họ, thì cũng chẳng có ý nghĩa gì? Do đó chúng ta có hiểu biết rõ ràng về mỗi một tổ chức tế bào của thực vật đi nữa thì cũng không biết được nửa điểm thật sự về

“chúng”.

Ngược lại chúng đối với chúng ta lại rõ như lòng bàn tay. Từ góc độ của con người mà nói, đây thật là một việc đáng sợ.

Lăng Độ Vũ bùi ngùi nói: “Hiểu biết của chúng ta với thực vật chỉ là mặt ngoài, giống như cái cây to ngoài trại kia, bề ngoài như bị cố định tại một chỗ, nhưng hàng ngàn cành cây, hàng vạn lá cây của nó, nếu như mỗi cành mỗi lá đều có những linh giác hơn hẳn các giác quan của con người, thì cái cây đó giống như một cái máy phát đi và thăm dò, bằng hình thức của bọn chúng mà cảm nhận cái thế giới này hàng trăm nghìn năm nay.

Ngải Dung Tiên nói: “Em đã từng đọc báo và được biết, thực vật có thể từ rễ, cành lá tiết ra một loại vật chất làm cho vùng đất đó biến thành lãnh thổ mà các loại thực vật khác không thể sinh trưởng được, cho nên nếu như buông thả thuận theo tự nhiên, không có con người can thiệp thì thực vật trong khi rừng nguyên thủy cũng được phân bố theo trình tự rành mạch, giống như có sự sắp xếp tinh tế nhất”.

Lăng Độ Vũ lạnh nhạt nói: “Kiểu lý giải này đặc biệt cho thấy điểm yếu lớn nhất của chúng ta khi nghiên cứu các hình thức sinh mệnh khác: đó là chúng ta chỉ đứng từ góc độ của con người mà suy xét ‘chúng’. Ví dụ như hình thức chiếm đất này, đối với chúng ta là điều tất nhiên bởi vì trong thế giới của con người đây là việc phát sinh mỗi ngày, cho nên cũng như vậy chúng ta cho rằng thực vật cũng chiếm đất, trên thực tế có thể thực vật không có ý định chiếm đất mà là chỉ muốn thông qua hành vi ấy để đạt được một mục đích nào đó mà con người không thể tưởng tượng được”.

Ngải Dung Tiên gật đầu đồng ý, giới hạn của bản thân con người trở thành chướng ngại khi nghiên cứu các hình thức sinh mệnh khác, giống như con trùng mùa hạ không biết đến băng tuyết của mùa đông như thế nào; con ếch dưới đáy giếng dưới cái nhìn của nó cho rằng trời chỉ là một miếng nhỏ.

Lăng Độ Vũ phát sinh cảm xúc, hôm đó trước khi nhìn thấy Thượng Đế Chi Môi, anh đã từng hòa hợp với linh giác của thực vật, có thể cảm nhận, lãnh hội được thế giới kỳ dị và đẹp đẽ của thực vật, từ cảm nhận mà nói: “Thật ra con người có thể tồn tại trên trái đất, công lao của thực vật không thể không kể đến, chúng không chỉ điều tiết không khí, nước mưa, còn đem khí cacbon chuyển hóa thành nhu phẩm để duy trì sinh mệnh - không khí quý báu, giúp đỡ cho sự tồn tại của đại khí quyển, tạo ra điều kiện để các sinh mệnh khác tồn tại”. Ngừng một chút rồi nói: “Chúng ta trước nay đều tự hào vì có thể tự do di chuyển, tự phong là hình thức sinh mệnh cao cấp hơn với thực vật, thật ra ngược lại đây có thể là khuyết điểm lớn nhất, không bằng sự dung hòa của thực vật với mặt đất rộng lớn, kết hợp thành một thể, hưởng thụ sinh mệnh mà so với con người còn cao cấp hơn không biết bao nhiêu lần, tri cảm không có giới hạn, tuy rằng thực vật không thể di chuyển, nhưng thế giới tinh thần của chúng so với nhân loại còn rộng lớn mênh mông hơn gấp nghìn lần, vạn lần, hoặc là trăm nghìn lần.

Cuối cùng anh cũng nói ra cách nhìn mới nhất của anh đối với thực vật.

Vậy “Con Người” cuối cùng là gì.

Hai người ban ngày đã phải tiêu hao lượng lớn sức lực, mệt mỏi vô cùng mà thiếp đi. Đến Lăng Độ Vũ cũng không chịu được phải chớp mắt một lúc.

Sáng hôm sau, hai người lại tiếp tục lên đường.

Sau khi được hai tiếng đồng hồ, hai người gặp phải một tổ ong lớn của loại ong giết người rộng ba thước, cao ba tầng.

Hàng nghìn con ong giết người bay lượn xung quanh phạm vi tổ ong, tiếng kêu vu vu, làm cho người nghe sợ hãi vô cùng.

Ngải Dung Tiên sợ đến nỗi gần ngất đi, Lăng Độ Vũ phải đỡ nàng rồi đi vòng qua từ xa.

Lăng Độ Vũ muốn giúp nàng điều tiết lại tinh thần chưa ổn định, cố ý gợi nàng nói chuyện: “Ong và kiến đều giống nhau, cả tộc hợp lại mới là một cá thể đơn nhất hoàn chỉnh, hợp thành một tâm linh, không có bất kỳ một con ong hay kiến nào có thể đơn độc tồn tại”.

Ngải Dung Tiên trầm ngâm một hồi, nói: “Một đại bình nguyên rộng lớn, mỗi một rừng cây bất kỳ nào đó có thể giống ong hay kiến, chỉ đại biểu cho một tâm linh đơn nhất, em nghĩ khả năng này là rất cao”.

Đến lượt Lăng Độ Vũ trầm ngâm, anh nhớ lại cái đại dương của sinh mệnh đó, một ý niệm kinh người nảy ra trong óc anh, làm anh thất thanh nói: “Tôi nghĩ không chỉ có vậy, có thể là hàng nghìn vạn các loại thực vật khác nhau trên toàn cầu hợp lại với nhau mới đại biểu cho một tâm linh đơn nhất”.

Ngải Dung Tiên khuôn mặt lộ nét kinh ngạc, dưới sự thôi thúc của Lăng Độ Vũ mới miễn cưỡng tiếp tục di chuyển trong khu rừng rậm.

Sau buổi trưa hôm đó, cuối cùng hai người mới xuyên qua dải rừng ven bờ sông Cương Quả này.

Bên ngoài khu rừng là một con suối nhỏ, nước chảy róc rách, rộng rãi hình thành những cái ao nhỏ nối tiếp nhau, hơn mười loại chim thú đang tụ tập uống nước và tắm tấp.

Ngải Dung Tiên kêu lên một tiếng kinh ngạc, chỉ về phía thượng du của con suối hơn trăm mét.

Một con mãnh hổ màu sắc loang lổ, nằm phủ phục bên bờ suối, thè ra cái lưỡi dài hồng hồng, tấp từng ngụm từng ngụm nước lớn vào miệng. Xa hơn một chút phía trên là một bầy hươu tụ tập, chúng ở cạnh nhau mà không có việc gì, làm cho Ngải Dung Tiên kêu kỳ lạ không ngớt.

Khuôn mặt của Lăng Độ Vũ không có gì là kinh ngạc, nhẹ nhàng nói: “Trong thế giới tự nhiên này động vật tự lấy cái mà mình cần, theo đó mà sống. Giờ chưa phải là lúc lão hổ ăn tối”.

Ngải Dung Tiên tặng cho Lăng Độ Vũ một nụ cười yêu kiều gợi cảm, ngọt ngào nói:

“Lăng tiên sinh, để em cho các hạ một nhiệm vụ đặc biệt, làm người giám hộ em một lát”. Vừa nói vừa đem hành lý, bình nước mang trên người ném xuống đất, tiếp đó nói rộng áo cởi thắt lưng.

Lăng Độ Vũ nhìn đến không chớp mắt, hoàn toàn quên mất nhiệm vụ bảo vệ của mình, cái kỳ cảnh trước mắt này cũng không thua kém bất kỳ cảnh tượng nào khác của tự nhiên.

Ngải Dung Tiên cứ thế trước mặt cởi hết những gì trói buộc trên người, lộ ra vẻ hoàn mỹ vô khuyết, cơ thể đen phát sáng đến kiêu người, dưới ánh mặt trời vẻ đẹp của nàng không có gì có thể so sánh được, cơ thể không có một chút mỡ thừa nào, đầy đặn và tràn đầy sức sống thanh xuân, làm cho người khác không dám nhìn thẳng, lại không muốn nhìn qua chỗ khác.

Ngải Dung Tiên hướng về phía anh cười một cái rồi nhảy vào dòng nước suối trong suốt.

Lăng Độ Vũ hai mắt sáng lên, vì mỹ nhân tắm gội mà làm người canh gác, nhưng mà phần lớn thời gian canh gác đều tự canh tự nhìn, hưởng thụ sự kích thích cao độ của thị giác.

Anh cảm nhận một cách sâu sắc sự rung động của nguyên thủy, trong lòng than một tiếng, loại động lực nguyên thủy này thật là to lớn, chẳng trách những người tu đạo đều lợi dụng nó chế tạo ra lỗ đen.

Mỗi cái chân lông của Ngải Dung Tiên đều đẹp đẽ vô cùng.

Nàng là người vô cùng thích sạch sẽ, mấy ngày gần đây phải đi lại trong khu rừng rậm nóng bức, Lăng Độ Vũ lại bắt nàng phải mặc một lớp y phục dày để chống lại sự xâm hại của trùng, kiến, thật không phải cuộc sống con người.

Nước là một diệu vật đáng yêu. Người có bảy mươi phần trăm là do phân tử nước tạo thành, bảy mươi phần trăm diện tích trên trái đất cũng là nước.

Nước là nguồn gốc của mọi sinh mệnh

Là mẹ đẻ của sinh mệnh.

Thời khắc này, Ngải Dung Tiên trở về vòng tay của mẹ.

Chỉ có rời xa mẹ thật là lâu mới có thể cảm nhận được giây phút quý báu này.

Lăng Độ Vũ kêu lên một tiếng thất thanh, thì ra Lăng Độ Vũ vẫn mặc nguyên cả quần áo, cả người nhảy xuống nước.

Ngải Dung Tiên nghĩ trong lòng, dù cho có hưng phấn đến mấy, vẫn có thể cởi y phục ra, đâu có cần gấp gáp như vậy.

Nàng vừa thò đầu từ dưới nước lên, chuẩn bị đón tiếp người đàn ông chiếm cứ trái tim nàng, Lăng Độ Vũ thấp giọng quát: “Ẩn vào trong nước, bám sát ven bờ”. Rồi bản thân anh cũng ẩn mình vào ven bờ.

Ngải Dung Tiên rất linh cơ, lập tức thu mình vào trong nước, dán mình dưới thực vật ven bờ suối.

Ngửa đầu nhìn lên không trung, một vật to lớn từ phía trên rừng bay ngang qua.

Thanh âm xa dần, hai người từ dưới nước thò đầu lên.

Ngải Dung Tiên nói: “Chúng đã phát hiện ra ta chưa?”.

Lăng Độ Vũ nhìn về phía chân trời đằng xa, nói: “Chắc là chưa bị phát hiện, chúng ta cần phải cẩn thận hơn”.

Đến khi Ngải Dung Tiên không còn hứng thú tắm nữa thì bọn họ lập trại nghỉ ngơi ở gần đó.

Đêm đó bọn họ không dám nổi lửa, Lăng Độ Vũ lãnh trách nhiệm canh gác.

Đã mấy lần có động vật tìm tới bên ngoài trại, cũng may là không có gì nguy hiểm.

Ngày thứ hai trời vẫn chưa sáng, Lăng Độ Vũ lại thôi thúc Ngải Dung Tiên lên đường, hi vọng có thể sớm đến nơi ở của người Tỉ Cách Mễ, chỗ của người bạn anh -

Huyết Án vu trưởng, đó cũng là con đường mà đến Hắc Yêu Lâm nhất định phải đi qua.

Người Tỉ Cách Mễ hiện nay đã thành một tộc hiếm thấy và đáng trân trọng ở Châu Phi, đa phần mà nói đều là thân thể gầy nhỏ, đàn ông bình quân cao hơn năm thước, nhưng sức lực hơn người, thân thể nhỏ bé

nhưng lại chứa đựng sức sống và sự dẻo dai kinh người, làm cho bọn họ có thể tiếp tục sinh sống theo truyền thống nguyên thủy ở trong rừng sâu nguyên thủy Châu Phi mà những người da đen khác không muốn bước vào.

So với những người da đen khác, da của họ không phải đen mà là màu nâu sẫm.

Tóc so với những người da đen khác cũng có phân biệt, không xoăn nhiều như vậy.

Lăng, Ngải hai người đi một mạch ba giờ đường, rừng cây bắt đầu rậm rạp lên, địa thế cao thấp khác nhau, đằng xa là núi cao, cảnh sắc kỳ dị.

Hai người tiến vào trong một sơn cốc.

Lăng Độ Vũ thần sắc tự nhiên, hướng về Ngải Dung Tiên nói: “Chúng ta đang bị giám sát”.

Ngải Dung Tiên thần tình khó coi, nói: “Có phải là bộ tộc săn đầu người?”.

Lăng Độ Vũ cười nói: “Không! Đó là bạn của tôi”. Nói xong giơ bàn tay nắm lại, đặt bên cạnh miệng thổi, phát ra một tiếng huýt dài sắc nhọn.

Cây cối bốn bề lay động, hiện ra hơn mười chiến sĩ Tỉ Cách Mẽ.

Bọn họ để trần trên người và dưới chân, chỉ quấn quanh hông một sợi vải, trên khuôn mặt màu nâu sẫm vẽ những hoa văn đơn giản, vóc dáng nhỏ bé, động tác rất nhanh nhẹn.

Bọn họ có người mang trường cung, cũng có người mang súng, dưới áp lực của văn minh hiện đại, bọn họ không thể không hiện đại hóa vũ khí của mình.

Lăng Độ Vũ giơ cao hai tay, bàn tay lúc nắm lúc mở, miệng thì nói thổ ngữ Tỉ Cách Mẽ. Nó có một chút giống ngôn ngữ Ban Đồ, Ngải Dung Tiên nghe hiểu một ít.

Người Tỉ Cách Mẽ vây lấy bọn họ, hoàn toàn không biểu lộ tình cảm gì cả làm cho Ngải Dung Tiên trong lòng sợ hãi.

Lăng Độ Vũ đột nhiên duỗi thẳng hai tay cùng với một người tương đối có tuổi Tỉ Cách Mẽ trong đám dùng lực kéo lại. Tiếp đó cùng với những người xung quanh dùng lực kéo. Những người chiến sĩ Tỉ Cách Mẽ xung quanh phát ra tiếng chào đón nhiệt liệt.

Lăng Độ Vũ chỉ về Ngải Dung Tiên nói với bọn họ: “Đây là bạn của tôi”. Lúc này anh nói tiếng Ban Đồ, Ngải Dung Tiên nghe hiểu.

Người chiến sĩ kéo tay với Lăng Độ Vũ đầu tiên nói: “Bạn của ngài cũng là bạn của chúng tôi, xin đi theo tôi”.

Hai người dưới sự xúm xít của hơn mười người Tỉ Cách Mẽ tiến vào sơn cốc.

Đi được một lúc thì trước mắt bừng sáng.

Trong rừng xuất hiện một khoảng trống lớn mấy trăm yard, ngôi lều to lớn ở giữa do cỏ và đất sét tạo thành, còn lại là những lều nhỏ hình tròn dài nhọn do cành cây và lá chuối khô đắp thành có trật tự phân tán ở bốn phía.

Bốn phía có hàng rào gỗ vây quanh, phòng chống sự xâm hại của dã thú.

Trước cổng làng đứng đầy người, có nam có nữ, phía trên thân đều để trần.

Một người hơn bốn mươi tuổi, thể hình to lớn khỏe mạnh từ đám đông bước ra, ôm chặt lấy Lăng Độ Vũ hướng về những người Tỉ Cách Mẽ xung quanh nói: “Đây là người mà ta đã đề cập với các người, người bạn vĩ đại của người Tỉ Cách Mẽ - Lăng Độ Vũ”.

Cũng là ân nhân cứu mạng ta và là người huynh đệ tốt, đêm nay sẽ nổi lửa trại đón mừng anh”.

Âm thanh của hơn hai trăm người Tỉ Cách Mẽ xung quanh hoan nghênh chấn động, đi đến chào hỏi, không khí thật là vui vẻ.

Lăng Độ Vũ lại gần Ngải Dung Tiên nói: “Tôi cần phải vào miếu đường - nơi ở của vu trưởng, đó là cấm địa của phụ nữ, Huyết Ấn vu trưởng đã sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho em, đợi chút nữa tôi mới có thể tìm em được”. Ngải Dung Tiên không biết làm gì hơn là đồng ý, tiếp đó có người dắt nàng đi. Lăng Độ Vũ và Huyết Ấn vu trưởng đi thẳng về phía căn lầu đất sét lớn ở trung tâm, bên trong đã có hơn mười người già tuổi ngoài bảy mươi, đều là những vị trưởng lão tôn kính của người Tỉ Cách Mễ, tầng lớp lãnh đạo, quyết sách quyền lực nhất. Có người bưng vào một thùng rượu lớn, mọi người bắt đầu uống rượu. Mỗi lần uống xong còn lại chút rượu thì đổ nghiêng xuống đất, biểu thị cảm tạ thần của đại địa đã cho bọn họ sinh mệnh và lương thực. Huyết Ấn đi vào vấn đề chính hỏi:

“Người huynh đệ tốt, tôi biết anh có rất nhiều việc quan trọng cần làm, không biết lần này đến đây là vì cái gì?”.

Chúng trưởng lão lộ vẻ chú ý.

Lăng Độ Vũ thản nhiên nói: “Tôi cần tiến vào Hắc Yêu Lâm!”.

Huyết Ấn và chúng trưởng lão nhất tề ngạc nhiên.

Không khí trầm mặc đến khó chịu, trong mắt vài vị trưởng lão phát ra cái nhìn của kẻ thù.

Huyết Ấn thần sắc ngưng trọng nói: “Người bạn tốt của ta! Anh cũng biết rằng đó là cấm địa mà không thể dùng ngón tay chỉ vào, cho dù có là người Tỉ Cách Mễ - đứa con của rừng rậm tiến vào, thần cũng sẽ không vui”. Đối với người Tỉ Cách Mễ mà nói, dùng ngón tay chỉ ngón tay vào Hắc Yêu Lâm cũng mang họa vào thân.

Lăng Độ Vũ sửa lại sắc mặt nói: “Tôi vì chính nghĩa của nhân loại mà tiến vào rừng, thần nhất định chiếu cố cho người lành”.

Cách Khắc trưởng lão phía sau Huyết Ấn nói: “Hắc Yêu Lâm là nơi ác quỷ cư ngụ, chọc giận ác quỷ, tai họa sẽ giáng xuống rừng sâu”.

Đại bộ phận các trưởng lão nhất tề biểu thị đồng ý.

Lăng Độ Vũ đã có chủ tâm, từ tốn nói: “Tôi với thân phận là bạn của người Tỉ Cách Mễ phát ngôn, cần cầu gặp ‘nhà tiên tri đang ngủ’ Hồng Thụ vĩ đại”.

Mọi người xì xào.

Một vị trưởng lão khác trầm giọng nói: “Hồng Thụ vĩ đại không tiếp người ngoài”.

Huyết Ấn khuôn mặt khó coi nói: “Người anh em tốt, Hồng Thụ vĩ đại gần mười năm nay chưa gặp bất cứ người nào”.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên nói: “Hồng Thụ vĩ đại đang chờ một người, làm sao biết người không phải đang đợi tôi?”.

Huyết Ấn và chúng trưởng lão thần tình không tự nhiên, một vị trưởng lão nói:

“Anh bạn, anh có vẻ tự phụ quá rồi”.

Lăng Độ Vũ ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, hào hùng nói: “Hay là để chúng ta thỉnh thị thần của rừng sâu xem chỉ thị của ngài. Nếu như thần không muốn tôi yết kiến Hồng Thụ vĩ đại, tôi bảo đảm rằng sẽ không bao giờ đề cập đến yêu cầu này nữa, vĩnh viễn không tiến nữa bước vào Hắc Yêu Lâm”.

Huyết Ấn sau một lúc trầm ngâm, vỗ tay liền ba cái, lập tức có người mang một túi nhỏ bằng da dê lên.

Huyết Ấn quỳ xuống đất hướng về túi da cung kính bái, trong miệng thì bô bô hát thánh ca. Huyết Ấn hôn mặt đất, hai tay từ từ mở túi da.

Túi ra mở ra, bên trong có những lá bài bằng ngà voi hình chữ nhật, điêu khắc đầy hoa văn, đặt trong một một cái lọ gốm.

Đây là công cụ thông tin của người Tỉ Cách Mễ với thần, pháp bảo chí tôn bói toán.

Chúng trường lão quỳ lạy trên đất.

Bốn miếng bài phân biệt đại biểu “lão nam”, “lão nữ”, “ấu nam”, “ấu nữ”.

Lão nam tượng trưng cho giàu có và lực lượng.

Lão nữ tượng trưng cho tình yêu của người mẹ và tình yêu.

Ấu nam đại biểu cho sự sinh trưởng và sức khỏe.

Ấu nữ đại diện cho khoái lạc và hạnh phúc.

Mỗi miếng bài phân bố thành mặt và lưng. Mặt đại biểu cho chính, lưng đại biểu cho phụ, mặt hướng lên trên thể hiện sự chiếu cố của thần, lưng hướng lên trên đại biểu cho sự rời bỏ của thần.

Huyết Ấn cẩn thận lôi những lá bài ra rồi cung kính hát, tiếp đó lại đặt về chỗ cũ dùng lực lắc bình gồm lên xuống, bên trong bình vang ra âm thanh của những lá bài va đập vào nhau.

Lăng Độ Vũ trong lòng đã có chủ ý, nhắm hai mắt lại, anh có một bản lĩnh đặc biệt mà những kẻ đánh bạc đều mơ ước có được, đó là dựa vào lực lượng siêu tự nhiên của tinh thần, ảnh hưởng đến chuyển động của bàn quay và điểm số lần ra sau cùng của con xúc xắc, cho nên anh mới to gan đề ra quyết định yêu cầu bói toán, thế nhưng điều đó rất tốn hao tâm lực, chỉ có thể chợt làm được, bốn lá bài bên trong bình gồm như những dị vật có linh tính kêu lên.

Bầu không khí trở lên nghiêm trang.

Lăng Độ Vũ tập trung tinh thần thành một điểm, chuẩn bị hướng về những lá bài bói thì một việc kỳ lạ kinh người phát sinh không đúng lúc.

Tinh thần của anh bị một loại lực lượng tinh thần to lớn khác làm chuyển hướng, không thể tập trung tinh thần để ảnh hưởng lên những lá bài bằng ngón voi kia.

Cái đại dương sinh mệnh chứa đầy linh tính kia đột nhiên xuất hiện, có thể nó trước giờ vẫn ở một tầng lớp nào đó cao hơn với sự cảm nhận bình thường, khi mà Lăng Độ Vũ tiến vào cảnh giới tinh thần cao độ thì lập tức tiếp xúc được với nó.

Lăng Độ Vũ kinh hãi trong lòng, chống cự lùi ra, anh nhất định phải ảnh hưởng đến kết quả bói toán bằng không kế hoạch của anh sẽ bị thất bại, bởi vì anh đã từng thề rằng: “Nếu như bói toán không có lợi với thỉnh cầu của anh thì anh sẽ không bao giờ tiến vào Hắc Yêu Lâm”. Nhưng mà cái đại dương sinh mệnh đó có một sức hút to lớn làm cho linh giác của Lăng Độ Vũ chìm ngấm bên trong, giống như rõ ràng biết là đang nằm mơ nhưng không thể nào thức dậy được.

Lần này Lăng Độ Vũ rất rõ ràng trong cái cảnh giới tinh thần vô hình của đại dương sinh mệnh còn ẩn chứa linh giác của một người khác nữa, đang truyền đạt những tin tức đặc biệt cho anh, giống như đang gọi anh, lại giống như đang chỉ dẫn cho anh con đường phải đi.

Anh cảm nhận được một không gian kỳ lạ, nó gần như xa tận chân trời, lại giống như gần ngay trước mắt, anh quên tất cả mọi thứ, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới tinh thần kỳ lạ.

Anh thật sự cảm nhận được một thanh âm đang kêu anh, gọi tên anh.

Lăng Độ Vũ kêu to một tiếng, tỉnh lại, mở to hai mắt, Huyết Ấn vừa nắm lấy vai anh vừa gọi tên anh.

Huyết Ấn nói: “Anh làm sao rồi?”.

Lăng Độ Vũ nhìn quanh bốn phía, ánh mắt kinh ngạc của các vị trường lão tập trung lên người anh.

Lăng Độ Vũ lắc đầu nói: “Tôi không sao”. Chợt nhớ lại là đang bói toán, vội vàng hỏi: “Chỉ thị của thần như thế nào?”.

Huyết Ấn trầm ngâm một lúc, nói: “Anh tự xem đi!”.

Lăng Độ Vũ nhìn vào bốn lá bài bên trong bình gồm, mỗi lá bài đều là mặt hướng lên trên.

Đó là điềm tốt lành hân hỷ.

Tim Lăng Độ Vũ đập nhanh, tại sao lại như vậy? Bản thân anh không làm ảnh hưởng đến kết quả lá bài. Vậy là do ai làm, thật sự là sự may mắn hay là chỉ ý của thần?

Anh ngẩng đầu lên tiếp xúc với ánh mắt của Huyết Ấn.

Huyết Ấn nói: “Sáng sớm ngày mai, tôi dắt anh đi gặp Hồng Thụ vĩ đại” Trên mảnh đất rộng rãi giữa trung tâm làng nổi lên một đồng lửa to ngút trời. Bốn phía gần xa cắm đầy những bó đuốc, mọi người đang nướng thịt.

Ánh lửa soi sáng một góc trời, ngọn lửa bập bùng không định, hơn hai trăm nam nữ lão ấu vây thành một vòng tròn lớn, sưởi ấm trong ánh lửa hồng bất định.

Đẹp một cách thần bí, kỳ dị.

Huyết Ấn đeo trên người nhiều các loại đồ trang sức, phối hợp với màu sắc bôi trên người, theo nhịp trống nhảy múa một cách mạnh mẽ, cứng cáp, tiết tấu tươi đẹp rực rỡ.

Huyết Ấn bất chợt nhảy lên trên không, Người Tỉ Cách Mễ xung quanh không ngừng giậm chân xuống đất, ca hát.

Trên người, trên cổ, cổ tay, mắt cá chân của Huyết Ấn đều đeo những cái chuông nhỏ, động tác lúc nhanh lúc chậm, lúc nặng lúc nhẹ, tiếng chuông theo đó mà biến hóa, tạo thành một tiết tấu kỳ dị.

Lăng, Ngải hai người tuy không giống như những người Tỉ Cách Mễ khác đang nhảy múa điên cuồng bên ngoài, nhưng cũng bị thu hút tinh thần bởi điệu múa mang đầy chất tôn giáo nguyên thủy. Mạch máu trong người họ cũng theo cái động tác lên xuống của Huyết Ấn mà chảy rần rật.

Huyết Ấn như say như si, tập trung toàn bộ tinh thần vào sự cuồng hỉ của tôn giáo.

Ánh lửa làm cho cả thôn rời xa cái thế giới đơn điệu, bình thường hàng ngày, làm cho bọn họ tiến vào nơi có ý nghĩa hơn, càng gần hơn với “thế giới của thần”.

Ngải Dung Tiên có cảm giác ham muốn động thân để nhảy múa, nàng đưa mắt nhìn trộm Lăng Độ Vũ ngồi bên cạnh, lúc đang tập trung tinh thần chăm chú nhìn theo động tác của Huyết Ấn tựa hồ như đó là sự vật đẹp đẽ nhất trên mặt đất này.

Ngải Dung Tiên véo một cái thật đau lên đùi Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ khò sở quay mặt lại.

Ngải Dung Tiên chu cái miệng nhỏ nhắn, nói: “Có gì hay mà xem chứ?”

Lăng Độ Vũ chỉ vào người Tỉ Cách Mễ đang đánh trống một cách điên cuồng, rồi lại chỉ vào tai mình, biểu thị không nghe thấy gì.

Ngải Dung Tiên đưa miệng đến sát bên tai của anh, to giọng nói: “Xem cái gì?”

Lăng Độ Vũ đáp: “Em là người thành phố, cái gì cũng không hiểu”.

Ngải Dung Tiên cau giận nói: “Có gì mà không hiểu!”.

Lăng Độ Vũ nói: “Mục đích cuối cùng của âm nhạc và vũ đạo đó là có thể làm con người bộc lộ tình cảm sâu thẳm trong tim, làm cho con người chính thức cảm nhận được

‘kinh nghiệm của con người’, ở phương diện này không có ai làm tốt hơn...”. rồi chỉ vào Huyết Ấn đang nhảy múa quay cuồng, tiếp tục nói: “...so với bọn họ, điều đó làm cho bọn họ và thần của mặt đất kết hợp, còn hơn chúng ta mặc những bộ lễ phục mà ngồi bị động trong những nhà hát nghiêm trang, nghe cái được gọi là âm nhạc vĩ đại”.

Ngải Dung Tiên im lặng.

Lăng Độ Vũ kéo Ngải Dung Tiên đứng dậy.

Ngải Dung Tiên ngạc nhiên nói: “Làm cái gì vậy?”.

Lăng Độ Vũ đáp: “Hiệp ước là thuộc về thế giới văn minh, chỗ này là nơi nguyên thủy vô cùng, tôi nghĩ em cũng sẽ không phản đối phá bỏ then cái văn minh đó chứ?”.

Khuôn mặt đẹp của Ngải Dung Tiên thoáng qua nét hồng, bước nhanh theo Lăng Độ Vũ đi đến nơi mà ánh lửa không chiếu đến được.

Đó là một thế giới khác.

- o O o -

7. Thượng Đế Chi Mê.

Sáng ngày thứ hai, Huyết Ấn và Lăng Độ Vũ cùng bốn chiến sĩ Tỉ Cách Mễ khởi hành tiến về ngọn núi ẩn cư của Hồng Thụ, đó là nơi được những người Tỉ Cách Mễ gọi là “ngọn núi mặt trời lặn”.

Ngải Dung Tiên bị cấm không cho đi theo, nàng tuy rằng không đồng ý lắm nhưng cũng không biết làm sao hơn.

Một hàng sáu người tiến về phía trước.

Đến buổi chiều, tiến vào “ngọn núi mặt trời lặn”. Một vùng tối ám bao trùm lấy khu rừng, cách đây hơn mười dặm về phía đông bắc, kéo dài hơn năm mươi dặm đó chính là mục đích mà lần này Lăng Độ Vũ phải trải qua trăm ngàn gian khổ để đến -

Hắc Yêu Lâm.

Địa thế núi không phải cao chót vót, cho nên tuy rằng không có đường mòn nhưng cũng không phải là khó đi, sau hai giờ, mọi người đến trước một sơn động lưng núi.

Hai bên động vẽ đầy những bức bích họa, bên phải đặt một cái trống da tê lớn, bên trong động là người đã từng uống Thượng Đế Chi Môi mà không chết, vu thần vĩ đại của Tỉ Cách Mễ - Hồng Thụ.

Huyết Ấn và bốn chiến sĩ Tỉ Cách Mễ hướng vào trong động quỳ lạy.

Lăng Độ Vũ có một cảm giác kỳ quái, giống như là trong động có một vật gì đó rất quen thuộc nhưng lại không thể nói ra được đó là gì. Lần này cầu kiến Hồng Thụ, mục đích duy nhất là dò hỏi bí quyết vào rừng của người hiểu rõ nhất về Hắc Yêu Lâm.

Anh cũng muốn sống sót mang lô vũ khí ra khỏi rừng Hắc Yêu Lâm. Thế giới tự nhiên có rất nhiều lực lượng mà nhân loại không thể tưởng tượng được, đặc biệt là khu rừng nguyên thủy nhất thế giới này.

Huyết Ấn lúc này đứng dậy, khuôn mặt cung kính, cẩn thận đi đến bên cạnh chiếc trống, giơ tay phải lên, vỗ liên ba cái lên mặt trống.

Đing! Đing! Đing! Âm thanh truyền đi khắp ngọn núi. Hồi âm từ bốn phía vọng lại, vang lên khắp núi.

Trong động cũng vọng lại tiếng âm thanh trầm thấp. Đây là một cái động rất sâu.

Âm thanh như đang kêu gọi những tinh linh cư ngụ trong Hắc Yêu Lâm.

Huyết Ấn và những người chiến sĩ Tỉ Cách Mễ phủ phục dưới đất, Lăng Độ Vũ thậm chí còn nhìn thấy có hai người trong họ đang run lên cầm cập.

Tâm tình của anh cũng trở nên khẩn trương.

Hơn mười năm nay Hồng Thụ cũng không gặp người trong tộc, lần này liệu có vì một người ngoài như anh mà phá lệ? Anh liệu có phải là người mà Hồng Thụ đã đợi nhiều năm nay?

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Trong động vẫn không có động tĩnh gì. Tiếng gió vang lên.

Mặt trời dần dần di chuyển về phía tây, đằng xa Hắc Yêu Lâm đang trầm mình dưới ánh mặt trời, trông quý dị vô cùng.

Thời gian không ngừng trôi qua, cõi lòng của Lăng Độ Vũ cứ trầm xuống.

Mặt trời đã lặn xuống mặt đất, chỉ sót lại chút rán chiều.

Sắc trời chuyển tối, nó cũng tựa như trái tim của Lăng Độ Vũ vậy, xem ra anh chỉ còn có thể dựa vào sức của bản thân để mà tiến vào Hắc Yêu Lâm.

Huyết Ấn đứng thẳng dậy, nhìn người bạn của mình một cách thương hại, trầm giọng nói: “Người anh em, chúng ta đi thôi”.

Lăng Độ Vũ gật gật đầu, những chiến sĩ Tỉ Cách Mễ khác lần lượt đứng dậy, chuẩn bị quay về.

Cũng tại lúc này, trong huyết động vọng ra một hơi thở trầm nặng.

Lăng Độ Vũ vui mừng khôn xiết, hầu như không dám tin vào tai mình, nhưng khi nhìn thấy thần tình của những người khác thì biết là thánh giác của mình không có vấn đề.

Dị nhân Hồng Thụ đã không hỏi đến việc thế sự hơn mười năm nay cuối cùng cũng đã có phản ứng.

Huyết Ấn và những người khác lại quỳ xuống đất.

Trong động lại truyền ra hơi thở thứ hai.

Lăng Độ Vũ không tự chủ được tiến vào huyết động, bên trong là một vùng tối đen.

Huyết Ấn và những người khác không dám tiến vào.

Trong bóng tối mà dù có giơ tay cũng không nhìn thấy ngón, Lăng Độ Vũ phát hiện một điểm sáng nhỏ yếu phát sáng ở phía đằng xa bên trái. Lăng Độ Vũ tuy rằng có mang đèn điện, nhưng không dám lấy ra chiếu sáng, cũng không dám đeo kính hồng ngoại, sợ xúc phạm đến điều cấm kỵ của Hồng Thụ.

Anh cẩn thận nghiêm túc, tại chỗ giao nhau dọc ngang trong động tìm nguồn gốc của ánh sáng.

Ánh sáng càng lúc càng rõ, có thể thấy lờ mờ tình hình trong động. Càng đi sâu vào trong động thì càng thấy rộng rãi hơn, huyết động kéo dài xuống dưới, càng đi xuống dưới càng cảm thấy ẩm ướt. Anh thật khó có thể tưởng tượng loài người có thể sinh sống nhiều năm ở đây.

Khi anh di chuyển vào một ngách nhỏ khác thì trước mắt sáng ra, một cái chén nhỏ chứa mỡ dê đang cháy sáng treo trên vách động.

Dưới đèn là một vị lão nhân Tỉ Cách Mễ đang ngồi khoanh gối, râu tóc rũ dài xuống trước ngực, tết lại với nhau.

Ngoại hình vị lão nhân đó xem ra rất già, nhưng mà mái tóc thì lại đen đến phát sáng, sắc mặt hồng nhuận, không thấy một vết nhăn, ngoại hình so với niên kỷ hoàn toàn không hợp. Càng giống như một người thanh niên hai mươi tuổi hóa trang thành hình dạng của người già.

Đây chẳng lẽ là Hồng Thụ, một lão nhân sống gần trăm tuổi?

Lão nhân vẫn nhắm mắt, bất động như một bức tượng.

Lăng Độ Vũ từ từ ngồi xuống trước mặt người, nhẫn nại chờ đợi.

Anh nhớ lại thời niên thiếu, dưới địa thất của căn miếu theo cao tăng mật tông học nghệ.

Hồng Thụ đột nhiên mở hai mắt, hai luồng đạo quang chiếu thẳng vào tâm khảm Lăng Độ Vũ.

Hồng Thụ lại nhắm hai mắt lại.

Trong đầu óc của Lăng Độ Vũ là một khoảng trống lặng, anh chưa từng gặp ánh mắt nào thâm thúy hơn, sáng hơn, sắc bén hơn ánh mắt của vị lão nhân trước mặt. Cho dù có là vị cao tăng đạo hành cao nhất của Tây Tạng cũng còn thua xa.

Hồng Thụ lại mở mắt.

Lần này người lại ngẩng đầu nhìn lên trần động lồi lõm không bằng phẳng, tâm thần như đang bay đến một nơi rất xa, rất xa.

Lăng Độ Vũ không phải là không muốn nói mà là cổ họng như bị một vật gì đó chặn mất, nói không ra lời.

“Người đã đến rồi!” Âm thanh trầm thấp nhu hòa, rõ ràng trong trẻo, nói bằng ngôn ngữ Ban Cố của Châu Phi.

Lăng Độ Vũ lặng người gật đầu, trước mặt vị lão nhân đầy thần bí này anh đã quên mất mục đích đến đây.

Hồng Thụ thu lại ánh mắt đang hướng trên trần động chuyển hướng về Lăng Độ Vũ, khuôn mặt không chút biến động, điềm nhiên nói: “Người thanh niên, người vì điều gì mà đến đây!”

Lăng Độ Vũ bỗng nhiên nhớ lại mục đích đến đây của mình, hỏi: “Tôi muốn thỉnh giáo về Hắc Yêu Lâm”.

Hồng Thụ từ từ khép hai mắt lại.

Lăng Độ Vũ có một ý nghĩ, đó là tiết tấu quen thuộc thường ngày của anh, đem thời gian phân cắt thành từng phút giây, nhưng có vẻ hoàn toàn không phù hợp với lão nhân trước mắt.

Lão nhân này thuộc về một tiết tấu và tần suất khác.

Hồng Thụ nhắm mắt lại, nói: “Hắc Yêu Lâm là tài sản riêng của ‘thần’, nếu như không có chỉ ý của thần, không có một ai có thể tiến sâu vào trong mà có thể đi ra được”.

Lăng Độ Vũ khí dồn lên não, đây lại là một cách nói mê tín, tức giận nói: “Vậy thì ngài dựa vào cái gì mà có thể sống sót đi ra, có phải bởi vì ngài là nô lệ của thần?” Âm thanh của anh to hẳn lên, trong động vang lên tiếng vọng xa dần.

Hồng Thụ mặc nhiên im lặng, được một lúc mới nói: “Ngược lại với điều đó, ta là kẻ địch của hắc, cũng là kẻ thù nhân loại duy nhất của hắc”.

Lăng Độ Vũ ngạc nhiên, không ngờ lại có thể nghe được câu nói này.

Ngải Dung Tiên ở trong làng của người Tỉ Cách Mễ, buồn tẻ vô cùng, không có Lăng Độ Vũ bên cạnh, thế giới rực rỡ màu sắc tươi đẹp này như mất tất cả sắc màu, mọi thứ đều trở lên ảm đạm.

Mặt trời lặn phía tây núi. Mọi người có nói hướng mà Lăng Độ Vũ xuất phát sáng nay chính là nơi mặt trời lặn. Lúc này mặt trời đã lặn xuống phía tây, không biết bọn họ đã đến nơi chưa.

Nàng từ từ đi ra bên ngoài làng, những chiến sĩ Tỉ Cách Mễ ra ngoài săn bắn đang vác những thu hoạch quay về làng, thỏ rừng lợn rừng rất là phong phú. Những đứa trẻ và phụ nữ hái quả rừng cũng đang lục tục trở về.

Đây là lúc trời đã tối nên bọn họ quay về.

Ngải Dung Tiên vẫn tiếp tục đi thẳng ra bên ngoài làng, nàng sờ khẩu súng ngắn trong người, tâm thần cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, nàng chỉ muốn đến bên con suối gần đó để ngồi còn hơn ở trong làng để mà phiền muộn, bị những người Tỉ Cách Mễ vây quanh quan sát giống như con vật lạ kỳ.

Trên đầu đột nhiên truyền lại âm thanh xoành xoạch.

Ngải Dung Tiên kinh hãi nhìn lên, hơn mười chiếc trực thăng chiến đấu lướt qua trên không khu rừng, bay về phía làng của người Tỉ Cách Mễ đằng xa, từ trực thăng bắn ra những đạo khói trắng làm cho cả làng chìm trong làn khói trắng.

Trực thăng đảo lượn phía trên làng với thanh thế kinh người, những cánh quạt tạo ra những cơn gió mạnh làm cho những căn lều nghiêng ngã, nhiều đồ vật bị cuốn lên lưng chừng trời, tình thế rất hỗn loạn.

Trong luồng khói trắng, nhìn thấy lơ mơ những người Tỉ Cách Mễ không ngừng ngã xuống, trực thăng phun ra những luồng khí làm cho con người hôn mê.

Ngải Dung Tiên kinh hãi, kẻ địch với thực lực áp đảo, chỉ trong chốc lát đã khống chế được cả làng.

Một cổ trực thăng bay về hướng của nàng, mục đích là tìm những con cá lọt lưới, lúc này Ngải Dung Tiên chỉ nghĩ đến một việc duy nhất: Phải chạy trốn thôi.

o O o

Hồng Thụ lại mở đôi mắt như có luồng điện lướt qua, chiếu thẳng vào đôi mắt đang hoang mang của Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ tự phụ tài trí, lúc này cũng không đoán biết được bước hành động tiếp theo, câu nói tiếp theo của lão nhân đầy dị lực này.

Hồng Thụ nhìn lên trần động, thâm trầm nói: “Bộ mặt thật của sinh mệnh là một điều rất đáng kinh sợ, nhân loại trước nay vẫn thờ bái thần, nhưng có ai biết được bộ mặt thật của thần!”.

Lăng Độ Vũ hỏi: “Chỉ ý của thần là gì?” Tại sao cần phải hiểu chỉ ý của thần mới có thể sống sót đi ra khỏi Hắc Yêu Lâm, vấn đề này đối với anh rất quan trọng.

Hồng Thụ đáp: “Mọi việc từ nó mà đến, cũng từ nó mà đi”.

Hồng Thụ trả lời rất nhanh, Lăng Độ Vũ hoàn toàn không nắm bắt được, đáp án này với việc sống sót và ly khai rừng Hắc Yêu Lâm có liên quan gì đến nhau? Chẳng nhẽ lần gặp mặt Hồng Thụ này không thu được kết quả gì?

Hồng Thụ nói: “Người thanh niên, ta biết mỗi một ý nghĩa trong tim ngươi, ta biết ngươi muốn tìm đồ vật bị mất ở Hắc Yêu Lâm, từ lúc ngươi bắt đầu đặt chân trên thảo nguyên thì ta đã biết rồi”.

Lăng Độ Vũ kinh hãi và ngạc nhiên nhìn Hồng Thụ, đón lấy ánh mắt thâm trầm tinh linh của lão nhân này.

Tâm thần anh rung động.

Anh lại tiếp xúc với cái lực lượng sinh mệnh đó.

Lần thứ nhất trong khoảng mấy bay trên thảo nguyên, khi mà anh qua đêm đầu tiên bên cạnh ven khu rừng sâu nguyên thủy.

Lần thứ hai là ở trong rừng sâu.

Lần thứ ba là khi thấy loại thực vật kỳ dị - Thượng Đế Chi Môi.

Lần thứ tư khi mà Huyết Ấn dựa vào bói toán xem anh có thể được gặp Hồng Thụ không.

Đây là lần thứ năm.

Lại so với những lần khác mãnh liệt hơn. Bởi vì hiện tại anh đang trực tiếp tiếp xúc với nguồn gốc của linh giác đó, thông qua con người sâu thẳm vô tận của Hồng Thụ, tiếp xúc đến cái sinh mệnh sâu rộng đó.

Cái cảm giác đó đến nhanh mà mất cũng nhanh.

Hồng Thụ nhắm hai mắt lại.

Lăng Độ Vũ phủ phục trên đất, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh.

Âm thanh của Hồng Thụ vang lên, tự nói: “Khi mà vũ trụ của chúng ta xuất hiện, một luồng sức mạnh to lớn vô cùng cũng đồng thời sinh ra. Nó không biết bản thân đến từ đâu, cũng không biết nên đi về đâu? Nó nhận biết được phạm vi vô cùng vô tận, có thể kéo dài sâu thẳm trong vũ trụ vô tận, cũng có thể quán thông đến các không gian khác lạ khác, vũ trụ khác”.

Lăng Độ Vũ nghe thấy giọng hồi yếu ớt của mình: “Điều này có liên quan gì đến Hắc Yêu Lâm”.

Hồng Thụ trầm ngâm một lúc mới nói: “Hắc Yêu Lâm là vùng đất riêng của nó, cấm địa của loài người”.

Lăng Độ Vũ nghi hoặc không hiểu, nếu thật sự có “thần”, sự tồn tại của “Thượng Đế” này, chẳng nhẽ nó cũng giống như con người, lấy đất làm giới, chiếm cứ đất đai?

Nhưng bởi vì cần tiến vào Hắc Yêu Lâm anh không thể không nghe Hồng Thụ nói tiếp.

Hồng Thụ nói: “Nó dựa vào tốc độ vượt qua tốc độ ánh sáng gấp trăm ngàn lần du hành, tìm kiếm những ‘lực lượng’ và ‘sinh mệnh’ giống nó”.

Lăng Độ Vũ nhớ lại “Đạo Đức Kinh” của Lão Tử Trung Quốc có viết: “Có vật tự nó sanh nó. Vật ấy có trước Trời Đất yên lặng trống không; đứng riêng một mình mà chẳng hề nghiêng chếch; lưu hành khắp nơi mà chẳng hề mỏi mòn...”. Đó không phải là viết về cái mà Hồng Thụ gọi là “Nó” sao?

Hồng Thụ tiếp tục nói: “Trong trăm nghìn năm xa xưa về trước, nó chán ngấy những cuộc du hành vĩnh viễn không có điểm kết này. Cho nên nó đã chọn lấy một tinh thể bình thường trong hư không làm nơi ‘trú chân’ cho nó”.

Lăng Độ Vũ hỏi: “Chẳng lẽ nó ngụ trong Hắc Yếu Lâm?” Nếu thật sự là như vậy thì anh thật không mong gì tìm lại được số vũ khí, nhưng Hồng Thụ là kẻ thù của nó lại có thể sống sót mà đi ra, hơn nữa đến bây giờ không xảy ra điều gì, lại còn có thêm một loại sức mạnh kỳ dị? Việc này thật vượt ngoài sức tưởng tượng, Hồng Thụ tại sao lại có thể nói rõ ràng như vậy?

Thực sự có quá nhiều nghi điểm.

Hồng Thụ lần đầu tiên lộ ra nét cười, như là cười sự vô tri của Lăng Độ Vũ.

Hồng Thụ nói: “Người nói như vậy, bởi vì người vẫn xem nó là một ‘người’. Thực ra nó chỉ là một sinh mệnh có linh giác nhưng lại vô hình, nó trọn được một tinh thể làm nơi cư trú, nó không giống như chúng ta làm nhà cư trú mà sức mạnh của nó hòa hợp với mỗi một hạt đất, mỗi một phân tử của tinh thể. Các tinh thể đó cũng hấp thụ lấy sức mạnh và sinh mệnh của nó, cuối cùng cũng không phân biệt được”.

Lăng Độ Vũ nói: “Tinh thể đó có phải là trái đất của chúng ta?”.

Hồng Thụ gật đầu nói: “Chính vậy! Do đó trái đất sản sinh ra nhưng biến hóa kinh thiên động địa, sản sinh ra sinh mệnh. Sinh mệnh rộng lớn của nó, từng chút, từ từ dẫn dắt các hình thức sinh mệnh khác, do đó trái đất trở thành nơi không giống với các nơi khác trong hư không, đó là ‘nơi sinh mệnh tồn tại’”.

Lăng Độ Vũ yếu ớt hỏi “Vậy có phải nó kiến tạo ra chúng ta?”.

Hồng Thụ lần đầu tiên lộ ra biểu hiện rất con người, điềm nhiên nói: “Hai từ ‘kiến tạo’ này không tồn tại trong ý nghĩ của nó. Khi mà nó du hành một mình trong vũ trụ, nó là một chỉnh thể hoàn chỉnh, nhưng khi nó và vật chất của trái đất, phân tử cấu thành của trái đất kết hợp lại, sản sinh ra biến hóa đến nó cũng không thể dự đoán được; từ cái sinh mệnh vô hình vốn có của nó hóa thành sinh mệnh hữu hình; từ cái chỉnh thể đơn nhất của sinh mệnh hóa thành nhiều loại hình thức sinh mệnh. Đó là sự kết hợp của vô hình và hữu hình, linh hồn và thể xác. Đó cũng là cơ bản của mỗi một loại sinh mệnh trên trái đất”.

Lăng Độ Vũ nghĩ đến “Thánh Kinh” có nói: Có một vị thần không có hình dáng, không có bắt đầu không có kết thúc, dựa theo ngài đã kiến tạo ra linh hồn của nhân loại, dùng đất sét để tạo ra thể xác của nhân loại.

Lăng Độ Vũ nói: “Bất luận là nó có ý hay không có ý kiến tạo ra chúng ta nhưng chúng ta cũng từ nó mà xuất hiện, tại sao ngài lại trở thành kẻ địch của nó?” Thật ra anh muốn nói người làm sao có đủ tư cách để làm kẻ địch của nó, thế nhưng như thể hình như có chút bất kính.

Hồng Thụ bùi ngùi nói: “Bản chất của nó vô cùng đặc thù đó là không ngừng theo đuổi sự biến hóa và phát triển, nó thông qua ‘ban cho sinh mệnh’ làm ra sinh mệnh trên trái đất, mỗi một sự biến hóa và phát triển sinh mệnh đều là sự biến hóa và phát triển của nó, đều làm cho nó thích thú. Khi mà bộ phận hữu hình chết đi, bộ phận vô hình quay trở về ‘thân thể’ nó, trở thành một bộ phận của nó. Thông qua sự biến hóa sống chết này nó không ngừng sinh biến hóa”.

Lăng Độ Vũ rất muốn phủ định cách nói của Hồng Thụ, nhưng lại không tìm thấy cái gì có thể bác bỏ luận điểm của Hồng Thụ.

Trước tiên nói về bản chất theo đuổi biến hóa của nó, thực ra là có mối nối cũ, cũng chính là bản chất của nhân loại, phản ánh bản chất của nhân loại và nó có tính giống nhau.

“Thánh Kinh” có nói: Người sau khi chết linh hồn trở về với cha trời. Có phải là nói về điều đó. Tử vong có là đại biểu cho sinh mệnh của sinh vật như một giọt nước nhỏ, trở về với “đại dương sinh mệnh rộng lớn”

của nó?

Lăng Độ Vũ hỏi thêm: “Vậy tại sao ngài lại trở thành kẻ địch của nó?” Anh đối với vấn đề này rất quan tâm, bởi vì tiến vào Hắc Yêu Lâm là mục đích hàng đầu của anh.

Hồng Thụ chuyển đổi nói: “Trước khi hình thức sinh mệnh cao trí năng của con người xuất hiện, trên trái đất tồn tại một loại sinh mệnh khác mạnh mẽ hơn. Chúng thông qua mặt trăng học được cách hấp thụ năng lượng của vũ trụ, đạt đến cảnh giới bất tử chi thân, trở thành một sinh mệnh độc lập, làm cho nó không thể thông qua cái chết lấy lại cái năng lượng mà nó ‘ban cho’ chúng, tạo thành tổn thất không thể bù đắp được.

Cho nên nó triển khai phản kích, chôn chúng dưới lòng đất sâu, ngăn chặn chúng hấp thụ năng lượng mặt trăng, đưa chúng vào chỗ chết”.

Lăng Độ Vũ không thể chống đỡ được, thở dốc mạnh mẽ.

Hồng Thụ nói chính là “Nguyệt Ma”, sinh vật thượng cổ tà dị được chôn vùi dưới lòng đất sâu thẳm, Tất Đán được ghi lại trên “Thánh Kinh”.

Tương truyền Tất Đán phạm phải cái lỗi “đẹp ngang” với thượng đế, do đó bị đánh xuống địa ngục.

Tất Đán thực sự là một tên phản đồ, không chịu khống chế trong sự tuần hoàn của sinh và tử, muốn thoát ra ngoài, độc lập và tự do, hưởng thụ hình thức sinh mệnh của mình.

Nguyệt Ma hóa ra chỉ là một con trùng thất bại đáng thương.

Còn con người?

Con người so với Tất Đán không bằng, suốt ngày trầm mê???

Phật Tổ thường nói mọi người đều có Phật tính, “Phật” có nghĩa là sự giác ngộ.

Phật tính đến từ nguồn đại dương sinh mệnh đó.

Giọt nước tuy bé, nhưng lại có toàn bộ đặc tính của nước.

Đó gọi là Phật tính, cái sinh mệnh vô hình, linh hồn của con người, trở thành cái vốn để siêu thoát sinh tử của con người.

Lăng Độ Vũ hốt nhiên nghĩ đến một vấn đề, há to miệng, kinh hãi nói: “Ngài...”.

chỉ vào Hồng Thụ, không nói thành tiếng.

Trong mắt Hồng Thụ nhoáng lên tia sáng kỳ dị nói: “Người cuối cùng cũng nghĩ ra được đáp án. Ta cũng lĩnh ngộ được bất tử chi đạo, nhưng không giống như Nguyệt Ma đi hấp thụ năng lượng mặt trăng, mà là thông qua thực vật hấp thụ lấy năng lượng, tinh hoa của vũ trụ, cho nên ta cũng giống như ma quỷ, trở thành kẻ địch của nó. Đó đều nhờ Thượng Đế Chi Môi ban cho”.

Quá nhiều vấn đề xuất hiện trong lòng Lăng Độ Vũ, làm cho tư tưởng anh hỗn loạn, không thể nói ra lời. Trong lòng anh kêu lớn, tất cả mọi thứ đều không phải là sự thật.

Trong mắt Hồng Thụ phát ra cái nhìn thương hại.

Một lúc sau, Lăng Độ Vũ thấp giọng nói: “Tại sao ngài lại biết tất cả những điều này?”.

Đây là vấn đề cốt lõi nhất, nếu như Hồng Thụ trả lời không hợp lý, Lăng Độ Vũ có thể phủ định tất cả những điều đó là hoang tưởng giàu chất tưởng tượng của Hồng Thụ.

Hồng Thụ nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Không ai có thể dễ chịu khi chấp nhận cái sự thật này, cũng như không có ai chịu chấp nhận sự tồn tại của vận mệnh, khi mà một ngày chưa thể siêu thoát sinh tử, một ngày chưa thể rời bỏ sự thao túng của vận mệnh”.

Đây không phải là đáp án.

Lăng Độ Vũ nói: “Làm sao ngài biết được?”.

Hồng Thụ nói: “Người không hiểu được, nhưng rất nhanh người sẽ có cơ hội để hiểu. Lời chỉ nói đến đây là hết, người đi đi!”.

Lăng Độ Vũ nhanh chóng đứng dậy, nói: “Tôi không tin tất cả những gì ngài nói”.

Hồng Thụ nói: “Điều đó không ảnh hưởng chút nào đến sự thật. Con người không thể thông qua lời nói của người khác mà học biết được chân lý. Chân lý là do kinh nghiệm thực tiễn mà có”.

Lăng Độ Vũ không biết vì cái gì mà trong ngực bùng lên một ngọn lửa nóng, không biết là do ngữ khí giáo huấn của Hồng Thụ làm cho anh cảm thấy hổ nhục hay là do những lời nói của Hồng Thụ làm cho anh thấy tang thương kích động.

Nếu như những gì mà Hồng Thụ tiết lộ là sự thật thì những sự vật mà con người ca tụng còn có ý nghĩa gì? Anh trăm khổ ngàn khổ, vào sinh ra tử tìm lại số vũ khí, chiến đấu kịch liệt với bạo chính ở các nơi, vì đâu mà vậy?

Điều đó giống như có người cho bạn một khoản tiền lớn, bạn lập nghiệp làm giàu, lấy vợ sinh con, đột nhiên vị ân nhân đó lấy đi tài sản mà bạn khổ công kinh doanh còn lấy luôn đi vợ con bạn, để làm cho tài sản của vị đó càng thêm nhiều hơn. Bạn sẽ cảm thấy ra sao?

Những điều này không phải là thật!

Anh không hoài nghi Hồng Thụ nói dối, đang lừa anh. Sự thành khẩn của vị lão nhân này không thể nghi ngờ, hơn nữa cũng không có động cơ để nói dối anh. Đây nhất định là do Hồng Thụ sau khi dùng Thượng Đế Chi Môi đã nảy sinh ra hoang tưởng đáng sợ, lại thêm thiên kiến sẵn có của người, cho nên mới nghĩ ra những điều hoang miêu lừa dối này mà bản thân cũng không biết.

Lăng Độ Vũ trầm giọng nói: “Xem ra Thượng Đế Chi Môi có thể làm cho ngài dò xét được linh giác của thực vật, thậm chí làm cho ngài nắm bắt được bí mật về tuổi thanh xuân, nhưng cũng làm cho thần kinh ngài bị vùi trong thác loạn”.

Hồng Thụ không tức giận, nhẹ nhẹ cười nói: “Tại sao người không đích thân thử nghiệm mùi vị Thượng Đế Chi Môi”.

Lăng Độ Vũ gần như quát lên: “Không! Không bao giờ! Tôi nhất định sẽ không thử cái thứ quỷ quái đó!” Anh cũng không biết tại sao lại kích động như vậy.

Hồng Thụ lại nhắm mắt lại, than dài một tiếng nặng nề.

Thái độ của Hồng Thụ làm cho Lăng Độ Vũ thấy phản cảm, Lăng Độ Vũ hai tay nắm chặt thành quyền, bước lớn về phía Hồng Thụ, hét lên hết sức nói: “Cứ cho những gì ngài nói là thật, làm sao biết trở về với nó không phải là một sự an bài tốt hơn, làm sao biết đó không phải là một loại ân điển khác?” Đây là kết luận hay nhất mà anh có thể suy đối với những gì mà Hồng Thụ nói. Đây như đánh thẳng vào điểm yếu của Hồng Thụ.

Hồng Thụ mở to hai mắt, bên trong chứa đựng bi ai và vô vọng nặng nề, nhìn vào bàn tay nắm chặt trước mặt, khuôn mặt trương đỏ lên của Lăng Độ Vũ, từ từ nói: “Người nói rất đúng, làm sao chúng ta có thể biết được?”.

Lăng Độ Vũ giống như bị người khác đâm một cái đau trước ngực, thất thiểu lùi về phía sau cho đến khi lưng đụng vào vách động mới ngồi sụp xuống.

Đúng vậy, chúng ta làm sao có thể biết sau khi quay về với thượng đế sẽ ra sao?

Ý niệm này không bao giờ được chứng minh một cách chính xác.

Giống như bạn nói bạn tin vào vận mệnh, nhưng bạn có dám đem thân mình ra để thử không?

Hay như những giáo đồ tin tưởng nhất rằng sau khi chết sẽ lên thiên đường, vẫn vì những cái chết của người thân, bạn bè mà khóc, vẫn vì cái chết mà cảm thấy sợ hãi?

Lăng Độ Vũ hiểu rất rõ tư tưởng của Hồng Thụ.

Anh quả quyết đứng dậy, cao giọng nói: “Tôi không tin! Tôi không tin! Nếu như ngài là kẻ địch của nó, tại sao nó lại không giết ngài giống như đâm chết một con kiến?”

Ngài tại sao lại biết được chỉ ý của nó?”.

Thanh âm trong động của anh làm vang lên một loạt hồi âm như tiếng sấm.

Hồi âm dần dần biến mất.

Thần tình của Hồng Thụ như giếng nước không có gợn sóng, trầm ngâm nói: “Khi nào đến lúc, người sẽ hiểu”.

Lăng Độ Vũ phần nộ nói: “Tôi tuyệt đối không bao giờ dùng chất dịch của Thượng Đế Chi Môi, tôi không muốn thần kinh thác loạn, tôi chỉ muốn biết phương pháp tiến vào Hắc Yêu Lâm”. Anh nói lại việc anh muốn biết nhất.

Hồng Thụ là người duy nhất sống sót đi ra được.

Trong mắt Hồng Thụ phát ra ánh sáng chói lọi thần tốc, râu tóc không gió mà tự lay động, toàn thân giống như bốc lên một nguồn điện năng to lớn.

Lăng Độ Vũ kinh hãi lo âu, hình dạng lúc này của Hồng Thụ thật đáng sợ.

Anh lại cảm nhận được đại dương sinh mệnh kia.

Hồng Thụ nhắm hai mắt lại.

Cái cảm giác đó biến mất nhanh chóng.

Hồng Thụ nói: “Người đi đi!”.

Cảm giác bị khinh thị nổi lên trong lòng mạnh mẽ, Lăng Độ Vũ hứ một tiếng, quyết đoán đi ra.

Ánh sáng mặt trời bên ngoài cửa động.

Bất tri bất giác anh đã ở trong động cả buổi tối. Đối với Hắc Yêu Lâm vẫn một điều không biết.

o o o

Mã Phi thiếu tướng và đám tay chân đứng ở giữa làng người Tỉ Cách Mẽ.

Bốn phía là những binh lính đặc kích bận rộn làm việc, bố trí các biện pháp quân sự, trực thăng bay liệng gần xa, tìm kiếm kẻ địch lọt lưới.

Đây là bộ đội đặc biệt tinh nhuệ nhất của Nam Phi, tổng binh lực đạt tới hai nghìn người, lần này y muốn nắm chắc. Y tuyệt đối không thể để cho lô vũ khí đó rơi vào tay Lăng Độ Vũ, đó là sự phá hoại lớn với quốc gia của y.

Nạp Mễ Bỉ Á nếu như được lô vũ khí này, với vị trí ưu việt cạnh Nam Phi, vô luận là về thanh thế hay thực lực đều có thể cho người da đen ở Nam Phi sự viện trợ mạnh mẽ.

Tổng thống Nam Phi ra mệnh lệnh, không tiếc thứ gì để ngăn chặn tình hình này xuất hiện.

Một tên thiếu giáo bước đến trước mặt Mã Phi, giậm chân chào, cung kính báo cáo:

“Thiếu tướng! Bắt được năm trăm sáu mươi người Tỉ Cách Mẽ. Lăng Độ Vũ cùng với Huyết Ấn vụ trưởng và bốn người Tỉ Cách Mẽ trong làng sáng hôm qua đã rời khỏi đây tiến về Hắc Yêu Lâm rồi. Còn cô gái da màu đồng hành với Lăng Độ Vũ, trước khi chúng ta tấn công lúc hoàng hôn ngày hôm qua có người thấy cô gái ấy rời khỏi làng, xem ra vẫn còn quanh đây”.

Khuôn mặt Mã Phi thiếu tướng không có biểu tình gì.

Một tên thượng giáo bên cạnh y hiến kế nói: “Bọn người Lăng Độ Vũ như cá trong lưới, chỉ cần chúng ta phân ra một bộ phận binh lực thì có thể bắt giữ được”.

Mã Phi thiếu tướng cười lạnh vài tiếng nói: “Giết Lăng Độ Vũ dễ như trở bàn tay, lấy lại vũ khí mới là việc khó khăn. Lô vũ khí đó một ngày chưa lấy được, chúng ta một ngày không thể ngồi yên được, phải không Kiệt Khắc thượng giáo?”.

Kiệt Khắc thượng giáo là chỉ huy trực tiếp của cánh bộ đội đặc biệt này, với người đứng đầu đặc vụ này trước nay không hợp, nghe vậy tuy rằng dạ liên tục nhưng thần sắc không vui.

Một tên thủ hạ khác của Kiệt Khắc thượng giáo - An Thần thiếu giáo tiếp tục nói:

“Máy bay vận chuyển vũ khí có phải là đã phát nổ? Dưới tình hình đấy, vũ khí chắc chắn sẽ bị hủy thành tro bụi”.

Mã Phi thiếu tướng nói: “Đó là sự suy đoán ban đầu của chúng tôi. Nhưng dựa vào hai nguyên nhân chúng tôi đã phủ định khả năng đó. Đầu tiên nếu như máy bay trên cao vận chuyển trở lên phát nổ, các mảnh vỡ vụn sẽ rơi ra trên một khu vực rộng lớn, thế nhưng sau sự việc đó đội ngũ tìm kiếm của chúng tôi lại không tìm thấy bất kỳ mảnh vỡ nào”.

Kiệt Khắc thượng giáo và những người khác đều yên lặng lắng nghe, bộ đội đặc chủng bọn họ vừa mới tiếp nhận nhiệm vụ này, đối với nguồn cơn của sự tình vẫn chưa rõ ràng.

Mã Phi thiếu tướng nói: “Khi ấy có một đoàn khảo sát rừng rậm đến từ Cương Quả đang tiến hành thám sát gần đó, bọn họ không nghe thấy bất kỳ âm thanh phát nổ nào trên không, cho nên khả năng máy bay phát nổ trên không hầu như là không thể”.

Mọi người nghi vấn trùng trùng.

Phó quan Hạ Gia Văn của Mã Phi bổ sung: “Chúng tôi đã tìm kiếm hết sức kỹ càng, trừ Hắc Yêu Lâm, hình như có một loại từ lực kỳ quái làm cho máy dò tìm kim loại trên trục thẳng của chúng ta mất đi tác dụng bình thường, không thể tiến hành dò tìm”.

An Thần thượng giáo kỳ lạ nói: “Tại sao không trực tiếp cho người vào tìm kiếm?”.

Hạ Gia Văn giải thích nói: “Hắc Yêu Lâm là vùng trũng thấp nhất của Cương Quả, cũng là khu rừng nguyên thủy dày đặc, cho dù có là người Tỉ Cách Mễ cũng không dám tiến vào trong, khu vực rừng rậm lại rộng lớn, xung quanh rộng hơn năm mươi dặm, chúng tôi tốn hơn nửa ngày trời, bị thương vài người mới tiến được hơn một trăm yard, hơn nữa tất cả các máy thông tin ngoài trăm yard đều mất đi tác dụng, cho nên đành phải từ bỏ kế hoạch đó”.

Kiệt Khắc thượng giáo kiêu ngạo nói: “Thủ hạ của tôi đều là bộ đội tinh nhuệ nhất, đã từng trải qua những cuộc huấn luyện trong rừng sâu, hay chúng ta có thể thử lại một lần nữa”.

Mã Phi thiếu tướng không vui hứ một tiếng, y đối với thái độ này của Kiệt Khắc rất không vui, quả quyết nói: “Thượng giáo! Đó biểu hiện anh không biết gì về Hắc Yêu Lâm. Hắc Yêu Lâm có một loại từ lực kỳ quái làm cho tất cả máy móc chỉ phương hướng mất đi tác dụng, cho nên người người tiến vào trong rừng nhất định lạc đường. Dưới tình hình như vậy, có thể sống sót ra ngoài đã điều may mắn lắm rồi, còn nói gì đến việc tìm kiếm một chiếc máy bay”.

Mọi người đều yên lặng, bọn chúng bắt đầu hiểu tại sao việc này làm người nắm quyền lớn ở Nam Phi, có vật lực và nhân lực to lớn như Mã Phi thiếu tướng cũng phải bó tay không có biện pháp gì, phải đặt hy vọng lên người Lăng Độ Vũ.

Hạ Gia Văn nói: “Thùng chứa lô vũ khí có đặt thiết bị tự động hủy diệt, nếu không phải là người biết mật mã khai mở thì không thể lấy vũ khí ra được, bọn phản nghịch cũng rất cẩn thận, chỉ có người lãnh đạo cao nhất có biệt hiệu là ‘Cao Sơn Ưng’ mới biết mật mã khai mở. Thế nhưng chúng tôi đã tặng cho hắn một phần quà lớn, làm cho hắn phải nằm trên giường bệnh tranh giành bên bờ cái chết”.

Bọn chúng cười lên điên cuồng dữ tợn, những kẻ đối đầu với bọn chúng, làm sao mà có thể để cho y có kết cục tốt đẹp được?

Hạ Gia Văn cười lạnh nói: “Thế nhưng chúng ta vẫn chậm một bước, ‘Cao Sơn Ưng’ trước khi ngộ nạn có lẽ đã nói cho Lăng Độ Vũ mật mã, người này phúc lớn mệnh lớn, có thể ba lần bốn lượt thoát khỏi thủ đoạn của chúng tôi...”.

Mã Phi thiếu tướng chặn ngang nói: “Nhưng từ giờ phút này, may mắn sẽ không còn đến với hãn nữa. Nhưng tuyệt đối không nên coi thường hãn, người này ở Châu Phi rất có biện pháp, trước kia người Mã Á tộc dốc hết toàn lực truy sát hãn mà vẫn không làm gì được hãn. Do đó lần này chúng ta cứ để cho hãn tìm thấy lộ vũ khí trước rồi cướp lại từ tay hãn. Với thực lực của chúng ta, cho dù hãn có mọc thêm hai cánh cũng khó mà thoát khỏi lòng bàn tay của ta”.

Hạ Gia Văn nói thêm một câu, nịnh nọt nói: “Hơn nữa chúng ta còn có hơn năm trăm người anh em tốt của hãn”.

Tiếng cười phụ họa của mọi người vang lên.

Khuôn mặt Mã Phi thiếu tướng không có biểu hiện gì, trong tim y còn có một kế hoạch khác, một âm mưu âm hiểm độc ác hơn.

o O o

Ngải Dung Tiên chạy tận mạng trong khu rừng rậm, gân cốt mệt nhoài, lực lượng duy nhất hỗ trợ nàng đó là nàng cần gấp Lăng Độ Vũ.

Nàng vẫn nhớ Lăng Độ Vũ từng nói, chỗ mà Hồng Thụ ẩn cư được gọi là “ngọn núi mặt trời lặn” cho nên nàng đang thực mạng chạy về phía Tây.

Nàng nhất định phải gặp Lăng Độ Vũ.

Ở cùng với anh, cho dù chết cũng thấy hạnh phúc.

Nàng chưa từng yêu một người nào đến như vậy.

Ý niệm này còn chưa dứt, dưới chân không biết đá phải cái gì, lập tức ngã nhào xuống, ngã rồi thì không còn sức lực để đứng dậy.

Toàn thân đau đớn làm cho nàng muốn khóc thành tiếng.

Bên tai đột nhiên truyền lại tiếng người và tiếng bước chân, lẫn cả tiếng kêu của quân khuyển.

Nàng sợ đến nỗi toàn thân tê liệt, cứng rần đứng dậy, vừa đi vừa ngã tiến về phía trước, trong lòng đầy tuyệt vọng và sợ hãi, nàng không dám tượng tượng tình hình khi rơi vào tay kẻ địch.

Tất cả giống như cơn ác mộng.

Tung tích của kẻ địch lúc xa lúc gần, lần sau gần hơn so với lần trước.

Ngải Dung Tiên bất chấp tất cả chạy trong rừng, sau khi xuyên qua một bụi cây, trước mặt xuất hiện một con suối, nàng đang do dự có nên uống chút nước không thì một âm thanh thô bạo từ phía sau vang lên: “Tiểu thư, đừng có động đấy!”.

Ngải Dung Tiên toàn thân đóng băng, huyết dịch ngưng kết lại. Làn nỗ lực tháo chạy như nước chảy biển đông.

Người đàn ông sau lưng nói: “Bây giờ thì chuyển thân lại”.

Ngải Dung Tiên chậm chậm chuyển thân.

Một tên lính Nam Phi, cầm một khẩu súng trường, mũi súng chỉ vào mặt nàng.

Sự việc xảy đến, nàng ngược lại càng bình tĩnh hơn.

Đôi mắt bại hoại của tên lính lướt trên thân hình đẹp đẽ của nàng, quát nói: “Đặt tay lên đầu!”.

Ngải Dung Tiên chuẩn bị giơ hai tay lên, đột nhiên phát hiện sắc diện tên binh lính đó trở lên cổ quái, mở to miệng kêu lên “Ặc! Ặc!”. Nàng vẫn chưa biết rõ rằng đang xảy ra chuyện gì, tên binh lính đó đã đổ người về phía trước, trên lưng xuất hiện một vũng máu.

Một người đàn ông da trắng khỏe mạnh, mái tóc vàng để ngắn trong tay cầm một khẩu súng lục có lắp giảm thanh từ gốc cây phía sau tên lính đi ra.

Ngải Dung Tiên kinh hãi không biết làm gì.

Người đàn ông nói: “Không cần kinh sợ! Tôi tên là Tây Sâm, là bạn của Lăng Độ Vũ”.

- o O o -

8. Dũng Sấm Yêu Lâm

Lăng Độ Vũ đi ra ngoài động, bên ngoài một vùng nắng nóng.

Mặt trời ló lên khỏi đường chân trời.

Huyết Ấn và bốn người chiến sĩ Tỉ Cách Mễ ngơ ngác nhìn anh, bọn họ đã đợi ở đây cả đêm rồi.

Lăng Độ Vũ tự biết sắc mặt của mình rất khó coi.

Trong lòng anh một cội hỗn loạn, cho nên cũng không phát hiện sắc mặt bọn năm người Huyết Ấn cũng khó coi như anh.

Huyết Ấn nói: “Người anh em, Hồng Thụ trưởng lão nói như thế nào?”.

Lăng Độ Vũ hoang mang lắc đầu.

Huyết Ấn cũng chuyển lời: “Kẻ địch của chúng ta đến rồi”.

Lăng Độ Vũ thản nhiên nói: “Kẻ địch?”.

Huyết Ấn trầm giọng nói: “Lúc hoàng hôn hôm qua, một đội ngũ hơn mười chiếc máy bay trực thăng hợp thành từ hướng trời phía nam nhằm về hướng làng chúng tôi bay đến”. Tiếp đó chỉ tay về phía ngôi làng đằng xa, nói tiếp: “Sau đó ném xuống khói đặc, đến tận sáng nay vẫn nhìn thấy trực thăng tuần tiễu ở đó, lúc này mới bắt đầu ngừng hoạt động”.

Lăng Độ Vũ trong lòng nặng xuống, rất là buồn bã, anh không ngờ Mã Phi thiếu tướng lại xuất động lớn như vậy, thử hỏi bản thân còn cơ hội gì? Anh chết cũng không tiếc, chỉ là làm liên lụy đến những người Tỉ Cách Mễ vốn không tranh chấp với đời, hỏi làm sao anh có thể an lòng?

Còn Ngải Dung Tiên! Vận mệnh của nàng rốt cuộc ra sao?

Đây là thời khắc tối nhất của sinh mệnh.

Huyết Ấn nói: “Chúng ta phải làm gì mới tốt?” Trước thực lực mạnh mẽ và vũ khí hiện đại của kẻ địch, những chiến sĩ thiện chiến Tỉ Cách Mễ cũng cảm thấy hữu tâm vô lực, hướng chi người trong tộc còn nằm trong tay của địch.

Lăng Độ Vũ cố gắng lấy lại tinh thần, trong lòng nghĩ nhanh. Lần này Mã Phi không tiếc nhân lực vật lực, muốn nắm chắc phần thắng, bản thân thì mỏng manh, không khác gì bọ ngựa chặn xe. Với thủ đoạn tàn bạo của Mã Phi thiếu tướng thì những người Tỉ Cách Mễ nhất định đã tiết lộ hành tung của bọn họ, bây giờ bọn họ đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm.

Lăng Độ Vũ nhìn về Huyết Ấn, lúc này đang đợi câu trả lời của anh.

Lăng Độ Vũ cứng cổ nói: “Đến Hắc Yêu Lâm”.

Anh còn có sự lựa chọn sao?

Sáu người đi nhanh trong khu rừng nguyên thủy, nhằm hướng Hắc Yêu Lâm tiến tới.

Càng tiến về hướng Hắc Yêu Lâm, địa thế càng thấp, cảm giác ẩm ướt càng nặng.

Những cây cao trên năm sáu mươi thước, cành lá và cây leo quấn lấy nhau che đi phần lớn ánh mặt trời.

Huyết Ấn nói: “Đây là dải đất ven Hắc Yêu Lâm, tiếp tục đi thêm hai giờ, có thể đến được Hắc Yêu Lâm, đó là địa cốc đặc biệt thấp trũng, rất dễ nhận biết”.

Lăng Độ Vũ ngẩng đầu nhìn sắc trời nói: “Lúc đó là hoàng hôn rồi”.

Trên mặt Huyết Ân xuất hiện thần tình sợ hãi, buồn rầu nói: “Trong Hắc Yêu Lâm, ban ngày và ban đêm không có gì phân biệt. Người anh em! Anh cần phải nghĩ kỹ”.

Lăng Độ Vũ đang lúc định trả lời đột nhiên lộ ra thần thái nghe ngóng.

Huyết Ân và những người khác lớn lên ở rừng sâu, thính giác nhanh nhạy, lập tức nhận thấy âm thanh lạ từ phía đằng sau bên trái truyền lại.

Đó là tiếng thở dốc và tiếng bước chân.

Định nhân đã đuổi đến nơi.

Lăng Độ Vũ lấy khẩu súng lục trong lòng ra, giơ một cánh tay lên, mọi người tản ra bốn phía.

Huyết Ân và mọi người khác giơ súng lên, lặng lẽ đợi chờ sự xuất hiện của kẻ địch.

Lăng Độ Vũ thần tình nghi hoặc, anh nghe ra chỉ có hai người. Anh nhìn về phía Huyết Ân, người này cũng đang làm ra vẻ mặt nghi ngờ không hiểu.

Kẻ địch từ phía rừng cây đi lại, một nam một nữ.

Lăng Độ Vũ thất thanh kêu lên: “Dung Tiên!”.

Thần tình của nữ nhân đó chấn động, chạy về phía Lăng Độ Vũ hiện ra, vùi đầu vào lòng anh, thất thanh khóc lên.

Lăng Độ Vũ hai mắt nhìn vào người đàn ông kia, nói: “Tây Sâm! Tại sao anh lại ở đây?”.

Tây Sâm cười khổ nói: “Từ sau khi thất thủ bị bắt, tôi bị giam cầm lại, hai ngày trước Mã Phi đem tôi đến đây bắt tôi giúp chúng tìm lại lô vũ khí, tôi nhân lúc chúng tấn công làng của người Tỉ Cách Mễ thì chạy trốn, giữa đường thì gặp vị tiểu thư này, cho nên cùng nhau đi tìm anh”.

Lăng Độ Vũ hai mắt phát ra cái nhìn lạnh lẽ: “Như vậy thật à?” Anh cảm thấy nghi ngờ, với thủ đoạn của Mã Phi như vậy làm sao anh ta có thể dễ dàng chạy trốn?

Tây Sâm thần sắc phần nộ, kéo mạnh y phục trước ngực ra, vết thương dày đặc phía trước ngực, trông thật đáng sợ.

Tây Sâm nói: “Đây là kiệt tác của bọn chúng, tôi không phải muốn chứng minh cái gì mà chỉ là không muốn bị người khác hoài nghi, làm cho người thân thì đau đớn, kẻ địch thích thú”.

Ngải Dung Tiên trong lòng Lăng Độ Vũ ngừng mặt nhìn anh: “Đừng nghi ngờ anh ấy, vì cứu em mà anh ấy đã giết người của bọn chúng”. Tiếp đó nói lại quá trình.

Lăng Độ Vũ tiêu tan nghi ngờ, nói xin lỗi: “Tây Sâm! Xin lỗi, tôi không thể không cẩn thận”. Nói rồi giơ tay lên, bọn Huyết Ân năm người từ chỗ ẩn thân đi ra.

Tây Sâm hiểu rõ nói: “Tôi hiểu điều này! Bây giờ định làm gì?”.

Lăng Độ Vũ nói: “Bây giờ kế duy nhất của chúng ta là tiến vào Hắc Yêu Lâm tìm lại chiếc máy bay đó”. Anh không dám nghĩ đến nhân viên trên máy bay đó, không có ai ở chỗ đó mà có thể sống lâu được. Vừa nói, vừa cùng mọi người tiếp tục lên đường.

Ngải Dung Tiên bám sát Lăng Độ Vũ, giống như sợ anh đột nhiên bay mất.

Tây Sâm nói: “Anh có nắm chắc không?”.

Lăng Độ Vũ đáp: “Chỉ biết cố gắng hết sức thôi!”.

Tây Sâm tựa hồ không hài lòng với câu trả lời của anh, truy vấn: “Tôi biết căn cứ địa và máy bay có hệ thống liên lạc cách xa rất tốt, chắc có thể biết chính xác địa điểm máy bay rơi”.

Lăng Độ Vũ nói: “Đúng vậy! Nhưng từ độ cao đó rơi xuống, dù cho có biết điểm rơi và phương hướng bay lẫn tốc độ thì cũng chỉ là đại khái, trừ phi chúng ta có tư liệu về khí lưu lúc đó thì có thể dự đoán chuẩn xác hơn.

Tây Sâm gật đầu đồng ý, cuộc nói chuyện kết thúc.

Tâm tình của mọi người trầm trọng, lặng lẽ tiến về phía trước.

Hai giờ sau, mọi người đến được bên cạnh Hắc Yêu Lâm.

Một sườn dốc cao chót vót chạy dài xuống dưới, phía dưới bốn trăm yard là khu rừng rộng lớn đen thẫm, đó cũng là cấm địa của loài người - Hắc Yêu Lâm.

Khu rừng này là một ma ngục chìm thấp dưới đất.

Sườn dốc là đá nham thạch cứng rắn cho nên không một tác cỏ nào thể mọc được, so với khu rừng đen phía dưới đối lập rõ ràng. Hình thành biên giới của Hắc Yêu Lâm và khu rừng nguyên thủy bên ngoài, sự phân biệt càng rõ ràng càng biểu hiện sự đáng sợ và thần mật của Hắc Yêu Lâm.

Ngải Dung Tiên kinh ngạc kêu lên: “Đó nhất định là một miệng núi lửa khổng lồ”.

Lăng Độ Vũ cũng nghĩ như vậy, đồng thời anh cũng nhớ lại lời nói của Hồng Thụ -

đây là vùng đất riêng của thần, cấm địa của nhân loại. Anh lắc mạnh đầu như đuổi đi cái ý nghĩ hoang đường vô vị kia đi.

Mặt trời lặn phía tây núi, làm cho Hắc Yêu Lâm như chìm trong một màu hồng máu, quỷ dị vô cùng.

Ánh mắt của mọi người nhìn vào Lăng Độ Vũ đợi chỉ thị của anh.

Thật ra Lăng Độ Vũ cũng đang chờ cả người, bó tay không có kế sách gì. Đến anh cũng không tin rằng có thể tìm thấy chiếc máy bay ở cái chỗ quỷ quái đó, huống chi lô vũ khí trên máy có phải đã hóa thành tro bụi hay không vẫn là một điều chưa biết.

Lăng Độ Vũ trong lòng tính toán phương hướng, chỉ về một góc phía trái của Hắc Yêu Lâm nói: “Tôi sẽ đi vào từ chỗ đó, còn mọi người thì đợi ở đây”.

Ngải Dung Tiên thất thanh nói: “Không! Ngài không thể để em ở lại đây”.

Lăng Độ Vũ nghiêm túc nói: “Dung Tiên, nghe tôi nói, em nhất định phải ở lại đây.

Sau khi vào rừng tôi chỉ có thể tự lo cho mình, em vào rừng thì đối với chúng ta đều không có lợi gì cả”.

Ngải Dung Tiên nghe ngữ khí kiên quyết của Lăng Độ Vũ biết rằng không thể lay động được anh, oan ức cúi đầu xuống, vành mắt cũng đỏ lên.

Tây Sâm nói: “Anh Lăng! Anh không từ chối tôi theo anh vào rừng chứ, thêm một người tiếp ứng thì tốt hơn”.

Lăng Độ Vũ nhìn Tây Sâm, do dự một lúc rồi đáp: “Vây cũng được!”.

Lăng Độ Vũ kéo Huyết Ấn ra một bên nói: “Nếu như ngày mai trước lúc hoàng hôn anh vẫn chưa thấy tôi ra khỏi rừng, anh đem tin tức về cái chết của tôi trực tiếp nói cho Mã Phi thiếu tướng, bọn họ sẽ không dám làm gì các bạn, bằng không đó sẽ là cơn sóng gió của quốc tế. Nhưng anh nhất định phải lệnh cho bốn chiến sĩ của anh bảo vệ Dung Tiên ẩn nấp, bọn họ sẽ là lá hoàng bài trong tay anh, làm cho Mã Phi sợ bọn họ tiết lộ hành vi độc ác của hắn mà ném chuột sợ vỡ đờ”.

Huyết Ấn nói: “Tôi hiểu! Tôi cũng muốn cùng anh tiến vào rừng, những người trong tộc càng cần tôi hơn”.

Lăng Độ Vũ gật đầu tỏ ý hiểu, tiếp đó thấp giọng nói một số lời, Huyết Ấn không ngừng gật đầu.

Hai người ôm chặt nhau một lát mới trở lại chỗ mọi người.

Lăng Độ Vũ và Tây Sâm chào mọi người, rồi từ sườn dốc đi xuống, được một lúc, bọn người Huyết Ấn biến thành những điểm đen trên cao, hai người chìm vào trong khu rừng. Lăng Độ Vũ dùng đèn điện chiếu sáng, lấy ra kim chỉ nam, dẫn đầu mà bước đi.

Khu ven rừng này với khu rừng nguyên thủy ngoài kia không có sự khác biệt lớn gì, nhưng càng đi vào trong thì cây rừng càng dày đặc, ánh sáng bị lớp thực vật dày đặc ngăn chặn, có thể chiếu xuống cũng không là bao nhiêu. Hà hướng sắc trời đã tối lại, bên trong khu rừng càng tối tựa như giờ tay không thấy ngón.

Hai người vừa đi vừa chặt nhưng bụi cây, giữa rừng cây rộng lớn họ mở ra một con đường, lúc này gân cốt đã mệt mỏi mà họ mới tiến sâu vào được năm mươi yard, hai người dựa vào một gốc cây ngồi xuống.

Tiếng gió vu vu, làm cho những cành lá vang lên xào xạc.

Lăng Độ Vũ từ trong túi hành trang lôi ra hai chiếc mặt nạ phòng độc. Đưa một cái cho Tây Sâm, một cái thì tự đeo lên mặt.

Tây Sâm nói: “Anh có phát hiện ra hai hiện tượng kỳ quái không?”

Lăng Độ Vũ lấy kính hồng ngoại đeo lên mắt, rừng cây dưới ánh hồng ngoại hiện rõ ra trước mắt.

Tây Sâm nói tiếp: “Chỗ này tuy rằng cây rừng dày đặc nhưng lại không nghe thấy một chút nào tiếng chim trùng muông thú. Ngoài thực vật ra, tuyệt không có bất kỳ dấu vết của loại sinh vật nào khác, đây là điều kỳ quái thứ nhất”.

Lăng Độ Vũ cũng nghĩ đến vấn đề này, nhưng anh có thêm những lời của Hồng Thụ để tham khảo, vì vậy kết luận so với của Tây Sâm càng kinh người.

Tây Sâm nói: “Ngoài ra, thông thường càng tiến vào nơi trũng thấp càng phải ẩm ướt, chỗ này thì lại ngược lại, khô ráo vô cùng, đây là điều kỳ quái thứ hai”.

Lăng Độ Vũ nói: “Vậy anh có kết luận gì chưa?”

Tây Sâm nói: “Hắc Yêu Lâm này nhất định có một sức mạnh tự nhiên vô cùng kỳ diệu, một loại sức mạnh vượt qua sự hiểu biết của nhân loại, mới có thể sản sinh ra những hiện tượng kỳ dị không thể giải thích này”.

Lăng Độ Vũ nói: “Điều này không phải nghi ngờ, bằng không kim chỉ nam của tôi cũng không mất đi tác dụng hoàn toàn”.

Lăng Độ Vũ tắt đèn điện đi, hai người hoàn toàn bị nuốt vào trong bóng tối. Anh có thể nhìn thấy Tây Sâm, nhưng Tây Sâm lại không thể thấy anh.

Tây Sâm không lấy làm kỳ lạ, nói: “Cho nên trừ phi anh biết đích xác vị trí rơi của máy bay bằng không chúng ta nên rút lui sớm”.

Lăng Độ Vũ nói: “Tây Sâm, anh khiếp sợ rồi?” giọng điệu không một chút khách khí.

Tây Sâm nghe thấy ngữ khí bất diệu, nhưng lại không thể thấy gì trong bóng tối sâu thẳm này, chỉ biết nói: “Anh nói vậy có ý gì?”

Lăng Độ Vũ nói: “Tôi chỉ muốn hỏi anh, không biết tên thợ hóa trang nào giúp anh tạo ra những vết thương trên ngực”.

Tây Sâm trầm mặc một lúc mới nói: “Anh căn cứ vào đâu mà nói như vậy?”

Lăng Độ Vũ quát lên: “Đừng động đậy, súng của tôi đang chỉ vào anh, tôi không do dự khi xử quyết tên phản đồ như anh”.

Tây Sâm chút lo lắng, bỏ bàn tay trái đang di chuyển về phía sau lưng ra, nói:

“Người sẽ không động thủ, bạn gái và người bạn già của người hiện giờ đã bị thủ hạ của Mã Phi theo sau ta bắt giữ rồi, nếu người dám giết ta, bọn chúng nhất định không lưu tình”.

Lăng Độ Vũ nói: “Người trong mắt bọn chúng quan trọng như vậy sao?” Giọng điệu chứa đầy sự khinh bỉ mãnh liệt.

Tây Sâm cười lên một tràng lạnh lùng, một bộ mặt không có gì là sợ hãi, đắc ý cười nói: “Ta là thượng cấp của chúng, chúng dám không coi trọng ta sao?”.

Lăng Độ Vũ kinh hãi chấn động, kêu lên: “Cái gì? Ta hiểu rồi, ngươi là gián điệp của Nam Phi trà trộn vào tổ chức của bọn ta”.

Tây Sâm cười điên cuồng, tựa hồ không để khẩu súng lục của Lăng Độ Vũ vào trong mắt.

Lăng Độ Vũ giận dữ quát: “Câm miệng!”.

Tây Sâm ngừng cười.

Lăng Độ Vũ lo lắng nói: “Ồ! Ta quên không nói cho ngươi biết, lúc này trước khi vào rừng ta đã nói cho Huyết Ấn sự hoài nghi của ta đối với ngươi, cho nên bây giờ bọn họ nhất định ẩn ở một nơi rất kín đáo an toàn, bọn tay chân của ngươi nhất định sẽ không thể tìm thấy bọn họ”.

Tây Sâm nói: “Ta cũng quên không nói cho ngươi biết, trên cơ thể và trong tóc của bạn gái ngươi, ta đã đặt ít nhất là bốn máy theo dõi tung tích loại nhỏ, cho nên đối với bọn chúng mà nói, trên cái thế giới này tuyệt đối không có chỗ nào là kín đáo bí mật cả”.

Lăng Độ Vũ tức giận mắng chửi liên hồi, hận đến nỗi không thể đục một cái lỗ giữa mi tâm hắn, hai người đều có sự tính toán dự liệu, không phân thắng bại.

Tây Sâm nói: “Tôi lại muốn hỏi Lăng tiên sinh, ngài từ đâu mà có thể thấy kẻ hở của tôi?”.

Lăng Độ Vũ lấy lại vẻ bình tĩnh nói: “Ta có thể nói cho ngươi biết, nhưng cần đổi lấy một vật”.

Tây Sâm trầm giọng nói: “Ngươi nói xem”.

Lăng Độ Vũ nói: “Tại sao bọn ngươi biết ta cần đến Hắc Yêu Lâm?” Đây là một vấn đề tương đối quan trọng, bởi vì địa điểm máy bay mất tích, chỉ có Cao Sơn Ưng và giới hạn một số người của cứ địa biết, Tây Sâm và Mã Phi dựa vào đâu mà tìm được đến đây.

Tây Sâm sáng khoái nói: “Nói cho ngươi cũng không sao, đạo lý rất đơn giản, bởi vì một trong những người lái máy bay vận chuyển vũ khí là người của bọn ta. Giữa đường đã không chế những người khác, rồi chuyển hướng bay về trung phi, đưa vũ khí cho bằng hữu của bọn ta xử lý, họ vẫn giữ liên lạc với bọn ta cho đến chỗ này thì bị mất”.

Lăng Độ Vũ hoảng nhiên hiểu ra, tổ chức của họ đã dùng nhầm người chẳng trách các bước đi đều thất bại. Tiếc rằng người tính không bằng trời tính, máy bay thần bí mất tích, xem ra bọn họ cần phải cảm ơn việc ngoài ý muốn này mới đúng.

Tây Sâm nói: “Giờ đến lượt các hạ rồi”.

Lăng Độ Vũ lạnh nhạt nói: “Đạo lý rất đơn giản, hơn nửa tháng trước lúc ta gặp ngươi, kiểu tóc của ngươi dài ngắn như vậy, hôm nay lúc gặp lại ngươi, kiểu tóc của ngươi vẫn như thế, xem ra ngươi rất coi trọng bề ngoài cho nên thường có người giúp ngươi sửa tóc. Hơn nữa người thợ cắt tóc cho ngươi rất chuyên nghiệp, thử hỏi đây có phải là sự đãi ngộ đối với phạm nhân?”.

Tây Sâm kinh ngạc, tiếp đó cười lên điên dại.

Thế gió mạnh thêm, cây rung cỏ động.

Tây Sâm cười điên cuồng không ngừng.

Lăng Độ Vũ cảm thấy có điều gì đó không đúng, quát: “Câm miệng!”.

Anh lại cảm giác được sự nguy hiểm đang đến gần.

Lăng Độ Vũ quát lớn nói: “Ta bắn đây!”.

Tây Sâm ngừng cười, âm hiểm nói: “Lăng Độ Vũ tiên sinh, đã quá muộn rồi, ngài không phải là đối thủ của ta”.

Lăng Độ Vũ đột nhiên cảm thấy có điều khác lạ, nhưng thật sự là đã quá muộn.

Một âm thanh mạnh mẽ từ phía con đường mà họ đã đi vào vang lên nói: “Lăng tiên sinh, không nên có bất kỳ cử động nào, bỏ súng xuống”.

Lăng Độ Vũ từ từ nghiêng đầu, từ phía con đường đến ba tên bộ đội đặc chủng vũ trang, trên lưng mang những bình dưỡng khí, đang đeo mặt nạ chống độc có cung cấp dưỡng khí, trên mắt còn mang kính nhìn trong đêm, những khẩu súng trường tự động trên tay chĩa về phía anh.

Tây Sâm lúc này cười lên là che đậy sự tiếp cận của bọn chúng, người này nhất định có mang theo máy theo dõi tung tích cho nên ba tên này mới thần không hay quỷ không biết tiếp cận bọn họ. Lúc này y dẫn dụ anh nói chuyện, nhất định trên người y có gắn máy nghe trộm do đó mọi câu nói đều bị bọn viện binh bám theo này nghe thấy cho nên mới tìm đến cứu y.

Vì vậy y mới có vẻ không sợ gì cả, Lăng Độ Vũ không thể không khâm phục sự cẩn mật chu đáo của y.

Lăng Độ Vũ ử rử ném súng xuống.

Lần thứ hai bại trong tay Tây Sâm, lần này còn đỡ hơn, không như lần trước bị bắt sống mà không biết gì cả.

Tây Sâm đeo lên người bình dưỡng khí và kính hồng ngoại do một tên thủ hạ đưa cho, tiến lại phía Lăng Độ Vũ đang bị khám người nói: “Anh bạn, tôi cho anh thời gian ba phút, nói cho tôi biết điểm rơi của máy bay, nếu tôi tìm được vũ khí tôi đảm bảo sẽ phóng những người bạn của anh, bằng không sẽ xử quyết anh ngay tại đây, bạn gái của anh cũng phải ngồi tù cả đời, thế nào?” Y khôn khéo uy hiếp, không gì không dùng.

Dưới thế công lăng lệ của Tây Sâm, Lăng Độ Vũ chìm trong vực thăm tuyệt vọng, anh hoàn toàn không có cơ hội phản kích, anh thậm chí hoàn toàn không biết địa điểm của lô vũ khí, cũng không biết số vũ khí đó liệu có còn tồn tại không, bảo anh phải làm gì mới được.

Tây Sâm gạt mặt nạ của anh ra, thô bạo nhét mũi súng vào miệng Lăng Độ Vũ, tàn khốc nói: “Tôi đếm mười tiếng: một, hai, ba...”.

Một tên quân sĩ bẻ ngược hai tay Lăng Độ Vũ ra đằng sau, ngăn chặn anh phản kháng trước khi chết.

“Bốn, năm, sáu...”.

Lăng Độ Vũ nghĩ đến Ngải Dung Tiên, nghĩ đến Trác Sở Viên.

Đột nhiên trong óc anh khuôn mặt của Hồng Thụ hiện ra rõ ràng, Hồng Thụ giống như đang mỉm cười, giống như đang thở dài...

Không thể nào đuổi được.

Hồng Thụ chiếm cứ mỗi một sợi thần kinh của anh.

Trong đời anh chưa từng bao giờ “nghĩ” về một người nào mãnh liệt như vậy.

“Bảy, tám...”.

Một mùi hương kỳ dị truyền vào trong mũi.

Mùi hương của Thượng Đế Chi Môi.

Chỉ có một mình anh ngửi thấy, mọi người đều đang dùng bình dưỡng khí.

“Chín...”.

Lăng Độ Vũ kêu lên “Ư! Ư!”.

Tây Sâm rút mũi súng ra khỏi miệng anh.

Lăng Độ Vũ thở dốc mạnh mẽ.

Mùi hương của Thượng Đế Chi Môi càng nồng, từ bên trái truyền đến.

Tây Sâm máu lạnh vô tình nói: “Nói đi!”.

Lăng Độ Vũ dùng tay chỉ về phương hướng mùi thơm truyền lại, nói: “Ở đằng đó, không đến phạm vi một trăm bước”.

Tây Sâm ngạc nhiên, y là người vô cùng cẩn thận, nói: “Tại sao người có thể biết?”.

Lăng Độ Vũ bịa đặt nói: “Lúc này ở bên ngoài rừng tôi đã từng dùng máy thăm dò tần suất sóng âm đặc biệt thám thính qua thì biết nó đằng đó”.

Tây Sâm giờ mũi súng lên, tức giận nói: “Người nói lung tung, bọn ta cũng đã từng dùng các loại máy thăm dò khác nhau, một chút phản ứng cũng không có, dựa vào đâu mà chỉ một mình người mới có công hiệu?”.

Lăng Độ Vũ đối mặt với mũi súng, cứng rắn nói: “Cao Sơn Ứng đã đặc biệt lắp đặt trên thùng hàng một loại máy phát tần suất cao âm đặc biệt, không biết sóng âm đó tuyệt đối không có cách gì nghe được”.

Tây Sâm âm hiểm nói: “Công cụ tiếp thu đó người để đâu?”.

Lăng Độ Vũ bắt đầu đi đành phải lật bài, mở y phục phía trước ngực, xoa nhẹ một cái, gỡ mảnh da nhân tạo dán trước ngực ra, đưa cho Tây Sâm nói: “Chính là cái thứ nhất bên phải”. Thực ra đó chỉ là máy dò kim loại.

Lăng Độ Vũ bổ sung thêm: “Đáng tiếc là ở cái chỗ quỷ quái này máy móc nào cũng mất đi tác dụng, bằng không có thể làm thử cho người xem”.

Tây Sâm cầm lấy cái máy dò kim loại đó, bán tín bán nghi.

Mùi hương của Thượng Đế Chi Môi tràn ngập không gian.

Tại sao lại khéo như vậy?

Anh lẽ mớ cảm nhận được đó là kiệt tác của Hồng Thụ.

Lần thứ nhất cũng là kiệt tác của người, không ngừng làm anh nghĩ về các vấn đề của sinh mệnh.

Bọn họ vào rừng đã lâu như vậy mà vẫn chưa gặp phải điều hung hiểm gì, đó có phải cũng là sự che chở của người?

Lăng Độ Vũ nói: “Người chỉ cần tiến lên trăm bước thì có thể thấy lời nói của ta là thật”. Anh sợ Thượng Đế Chi Môi tàn đi trước khi bọn chúng đến, trong lòng gấp gáp như có lửa đốt.

Tây Sâm là người thế nào, nói: “Người hình như còn nóng lòng hơn ta”.

Lăng Độ Vũ kinh hãi, nhưng trên mặt không biến động thanh sắc nói: “Ta chết cũng không tiếc, chỉ hy vọng người tôn trọng lời hứa, phóng thích người con gái vô tội đó”.

Tây Sâm trầm ngâm một lát, nói: “Được, người đi trước mở đường”.

Lăng Độ Vũ trong lòng vui mừng, cầm lấy quân đao, chém trái phật phải, tiến về nơi mùi hương truyền lại.

Bọn bốn người Tây Sâm bám sát phía sau, bọn chúng đều là những tên có kinh nghiệm phong phú, một chút cũng không sợ Lăng Độ Vũ giở trò.

Phía trước chợt xuất hiện một mảnh đất trống rộng hơn mười yard, Thượng Đế Chi Môi đang từ từ mọc lên trong mảnh đất trống đó.

Trên mảnh đất trống mọc đầy những cây cỏ tím đỏ có chất cực độc, cao đến đầu gối.

Lăng Độ Vũ phải cảm ơn bọn chúng đều mang kính hồng ngoại, nếu như bọn chúng dùng đèn điện soi sáng, nhất định phát hiện chỗ này có điều dị dạng.

Lăng Độ Vũ nghiêng người nhường đường nói: “Qua khỏi mảnh đất trống này thì thấy!” Đối với loại cỏ độc chết người mọc đầy này anh không thể không đứng lại.

Tây Sâm lạnh lẽo nói: “Người đi trước”.

Lăng Độ Vũ than một tiếng trong lòng, lần này mỗi câu cá lại chính là bản thân anh, anh không dám có một chút do dự, sợ làm cho Tây Sâm hoài nghi, bước mạnh dẫm vào cỏ độc.

Từ đầu gối trở xuống truyền lại vài cơn đau nhỏ, gai nhọn của loại cỏ độc này sắc bén đến kinh người, dễ dàng chọc qua lớp vải dày.

Lăng Độ Vũ đi thẳng đến bên cạnh nơi mọc Thượng Đế Chi Môi, dừng và quay người lại.

Bọn bốn người Tây Sâm đã tiến vào vùng cỏ độc.

Tây Sâm quát lên nói: “Tại sao lại dừng lại?”.

Lăng Độ Vũ cảm thấy bàn chân bắt đầu tê liệt, độc tố nhanh chóng xông lên. Anh được huấn luyện từ nhỏ, đối với chất độc có kháng lực hơn người, nhưng đối với chất kịch độc của loại cỏ độc này, cho thấy hơn hẳn những loại độc vật mà anh từng thử qua, anh biết lần này chết chắc rồi. Anh vốn cho rằng bản thân có thể khắc phục được độc tố này, nhưng anh biết đã thất bại rồi.

Lăng Độ Vũ cười lạnh nói: “Anh bạn, lần này ngươi thất bại rồi”.

Tây Sâm thân thể lắc lư, ánh lửa súng lục nhoáng lên, nhưng đã mất đi chuẩn xác, bắn lên đỉnh rừng.

Bọn thủ hạ phía sau y lần lượt ngã xuống đất.

Năng lực kháng độc của bọn chúng so với Lăng Độ Vũ tự nhiên là không bằng.

Tây Sâm quỳ trên đất, gạt mặt nạ ra, hai tay nắm lấy cổ họng, khẳng khặc kêu:

“Cỏ! Cỏ này...! Khát! Ta rất khát...”. Bình một tiếng ngã xuống, trong mắt lộ ra thần tình không thể tin là bản thân phải chết.

Lăng Độ Vũ nhìn kẻ địch độc phát mà chết, cảm giác hỗn tạp, lúc này độc tố đã chảy vào tim, toàn thân bắt đầu tê liệt.

Thượng Đế Chi Môi cao đến sáu thước, ba cánh hoa nở ra, quả đỏ từ giữa mọc dài ra.

Cái kỳ cảnh của đại tự nhiên này, đẹp đến không gì bằng.

Lăng Độ Vũ nhìn quả đỏ trước mắt, trong lòng cười khổ, trước khi chết có thể nhìn thấy hiện tượng kỳ dị này, chết cũng cam lòng.

Quả đỏ càng trương to, mùi hương nồng đến không bay đi được.

Cây lay cỏ động.

Anh lại cảm nhận được đại dương sinh mệnh, toàn thân kiệt sức, anh ngã quỳ xuống đất.

Tử thần đang gần trong gang tấc.

Anh ngẩng đầu lên, quả đỏ phía trên cao, đang hướng về anh rủ xuống, chất dịch bắt đầu chảy xuống, trong suốt trơn nhẵn.

Lăng Độ Vũ tâm thần chấn động, trỗi dậy một ham muốn mãnh liệt, chất dịch sắp sửa chảy hết.

Đằng nào cũng chết, tại sao không thử mùi vị của Thượng Đế Chi Môi. Anh vứt bỏ lời hứa không dùng Thượng Đế Chi Môi đã nói với Hồng Thụ.

Anh vận dụng ý chí cuối cùng, hướng về phía trước ngừng mặt mở to miệng, vừa vận hứng lấy giọt dịch cuối cùng của quả đỏ đang chảy xuống.

Lăng Độ Vũ cuối cùng ngã hẳn xuống đất.

Toàn thân anh tê liệt, không cảm nhận được cái đau khi bị cỏ độc đâm vào, cổ

họng xuất hiện cơn khát kỳ dị, cháy xém, giống như bị lửa đốt.

Đây là trạng thái khi chất dịch độc vào sâu trong phổi.

Chất dịch của Thượng Đế Chi Môi từ cổ họng chảy vào thực quản, giống như một luồng nước suối trong lành mát lạnh chảy vào bếp lửa nóng rực.

Một cảm giác mát lạnh chạy thẳng vào mỗi một sợi dây thần kinh đuổi đi cảm giác tê liệt trước đó.

Thượng Đế Chi Mối trung hòa với chất kịch độc của cỏ độc.

Lăng Độ Vũ nghe thấy những âm thanh kỳ quái nối tiếp nhau, anh kỹ càng nghe lại mới kinh hãi phát giác đó là âm thanh hơi thở bản thân của mình, lại hoàn toàn không giống như của anh, nó giống như ở rất xa, không phải cái thời gian không gian này của anh.

Âm thanh hô hấp rất nhanh, rất cấp bách, một chút cũng không giống như tư tưởng của bản thân chậm chậm... từ từ...

Mọi thứ đều bình tĩnh và hòa hoãn.

Trời đất dừng lại.

Thời gian từ từ chuyển động.

Anh như chìm ngập trong một đại dương ấm áp sâu thẳm, tất cả mọi tiết tấu đều chậm đến cực điểm, gần như không chuyển động, song lại không ngừng chấn động.

Linh trí ngưng tụ lại thành một điểm, từ từ tản ra bốn phía, giống như sóng gợn cùng lúc loang rộng ra bốn phương tám hướng.

Bốn phương tám hướng đều là những sinh mệnh, mỗi một sinh mệnh là một đơn nguyên, tất cả mọi đơn nguyên hợp thành một sinh mệnh, che trùm lấy mặt đất.

Đó là linh giác của thực vật. Thực vật thông qua rễ cùng với mặt đất tiếp xúc, liên kết thành một đại dương sinh mệnh.

Cuối cùng anh cũng đích thân thể nghiệm được kinh nghiệm của Hồng Thụ.

Tan vào trong đại dương linh giác của thực vật.

Cái đại dương này bình lặng không sóng, tất cả đều tốt đẹp và thỏa mãn.

Lăng Độ Vũ chia sẻ ký ức xa xăm về trái đất trong linh giác của thực vật, anh

“nhìn” thấy trái đất từ một tinh thể chết tiến triển thành một nơi đầy sinh mệnh biến hóa. Trong sinh mệnh lâu dài và liên tục của thực vật, mọi sinh vật đều như viên đá lửa

“phát sinh”.

Vô số thời đại của con người, sự biến hóa phức tạp của cuộc đời.

Cái biển cả rộng lớn vô cùng sâu thẳm của linh giác này đột nhiên nổi lên một đợt rồi lại một đợt chấn động, một luồng sức mạnh to lớn, từ “vô” mà đến, chỉ trong chớp lát rót vào biển cả linh giác này.

Sức mạnh này không ngừng vận chuyển, tất cả linh giác của thực vật trong Hắc Yêu Lâm cũng bị cuốn vào vùng nước xoáy này, “thần” của Lăng Độ Vũ cũng không tự chủ được, cũng bị cuốn vào luồng sức mạnh này.

Lăng Độ Vũ kinh hãi nhớ lại lời nói của Hồng Thụ, cái sức mạnh tinh thần này có phải đến từ nguồn gốc của mọi sinh mệnh - Thần mà trăm nghìn năm nay nhân loại tôn sùng?

Ý nghĩ này của anh vừa mới hiện ra, tất cả mọi sinh mệnh đã hợp thành một dòng nước lũ, núi lửa, nổ ra, bắn lên trên sâu thẳm của không gian vô tận.

Ngay lập tức, tư tưởng của anh ly khai trái đất, vươn ra dài với tốc độ vượt qua tốc độ của ánh sáng trăm ngàn lần.

Không có vật chất có thể vượt qua tốc độ ánh sáng.

Ngay cả quang tử cũng là vật chất. Nhưng tinh thần và sinh mệnh lại không phải là thực thể, chỉ có duy nhất chúng mới có thể phá vỡ hạn chế về tốc độ.

Tinh thần có thể trong chớp mắt xuyên qua không gian xa thẳm.

Lăng Độ Vũ biến thành một phần tử của luồng sức mạnh to lớn này, anh có thể

cảm nhận được tình hệ khác ngoài hệ mặt trời, tình hệ hà khác ngoài hệ ngân hà.

Trong đàng xa vô hạn của vô hạn.

Bất luận tư tưởng có đi xa đến mấy, gốc rễ vẫn là trái đất. Ở đó chứa đầy những sinh mệnh sáng ngời, là du thuyền của cuộc viễn hành không ngừng nghỉ trong không gian rộng lớn của vũ trụ này.

Mục tiêu của sinh mệnh chính là đi tìm mục tiêu của sinh mệnh. Làm quen với những sinh mệnh khác, làm quen với bắt đầu và kết thúc, tất cả mọi thứ. Sinh ra và lớn lên, hủy diệt và kiến tạo.

Giống như tình bạn bè, tình yêu của nhân loại, Mỗi một giọt nước đều phản ánh đặc tính của đại dương.

Nhân loại cũng phản ánh đặc chất của “thượng đế”.

Lăng Độ Vũ hiểu rõ những gì Hồng Thụ nói, thực vật chính là công cụ để thượng đế thăm dò vũ trụ, đi thăm dò những sinh mệnh khác trong vũ trụ. Lăng Độ Vũ thông qua sức mạnh kỳ dị của Thượng Đế Chi Môi, chuyển biến tiết tấu và tần suất của tinh thần, hòa vào linh giác của thực vật, tham gia vào việc thăm dò đó.

Đột nhiên linh giác của Lăng Độ Vũ trở lại thân thể, ngay lập tức tâm thần lại tiếp tục bắt đầu vươn dài.

Muốn ngừng cũng không được.

Năng lượng của đại dương sinh mệnh, giống như một khối đá nam châm khổng lồ hút mạnh Lăng Độ Vũ xuống.

Tại chốn sâu thẳm của đại dương sinh mệnh đó, tại dưới sâu của phần rễ thực vật, đang lưu chảy một luồng sức mạnh chậm hơn, nóng hơn, đó là nguồn gốc của mọi sinh mệnh.

Linh giác của Lăng Độ Vũ không ngừng chìm xuống.

Viên đá nam châm nhỏ không ngừng tiến gần lại viên đá nam châm lớn.

Mọi thứ đều từ nó mà đến, cũng đều phải trở về với nó.

Lăng Độ Vũ kinh hãi, linh giác trở về với thân thể.

Nếu như không phải Hồng Thụ chỉ điểm, anh nhất định đã trở về với thượng đế.

Đây giải thích cho nguyên nhân sau khi dùng Thượng Đế Chi Môi đổi lấy cái chết.

Sức mạnh của Thượng Đế Chi Môi không ngừng phát huy trong cơ thể anh, từ sức mạnh hữu hình của vật chất chuyển hóa thành sức mạnh vô hình của tinh thần, làm cho thần kinh của anh hòa hợp với tần suất tư tưởng của thực vật.

Sinh mệnh lâu dài của thực vật làm cho chúng càng có thể tiếp cận hơn với thượng đế, “thần” mà Hồng Thụ nói đến.

Lăng Độ Vũ hòa nhập vào “linh hồn” của từng mỗi một gốc cây, mỗi một ngọn cỏ, mỗi một bông hoa, tư tưởng vươn dài trên mặt đất, du hành trong từng thân cây gốc cây, trong chớp mắt đã đi hết mỗi một chỗ trong Hắc Yêu Lâm, anh thông qua “cảm quan”

của thực vật nhìn thấy tung tích của máy bay đang nằm tại một góc của Hắc Yêu Lâm, cánh ven rừng hai trăm yard.

Lăng Độ Vũ vui mừng kêu lên, lại thông qua tư tưởng của thực vật nhắm về phương hướng của Huyết Án dò tìm, rất nhanh anh “nhìn” thấy Huyết Án và mọi người, đang bị một đám hơn hai mươi tên bộ đội đặc chủng Nam Phi canh giữ tại một chỗ, anh cảm nhận được trạng thái tinh thần của mỗi một người, cũng cảm nhận được tình yêu của Ngải Dung Tiên với anh, sự kỳ vọng của Huyết Án với anh.

Anh lại thu lại tâm linh, hòa nhập vào một khu rừng khác, tâm linh của anh xuyên qua lòng đất tối tăm, ven theo những rễ cây dò tìm bốn phía. Anh cảm nhận được sự bất an của thực vật, cây cỏ bị tàn phá dưới một cỗ máy to lớn.

Đó là trực thăng.

Cuối cùng anh đã đến làng của người Tỉ Cách Mễ.

Tâm linh của anh không ngừng dò tìm, nhận biết được vị trí của mỗi một kẻ địch, mỗi một bố trí.

Anh thở dài một tiếng, tâm linh lại nhanh chóng trở về thân thể.

Anh tập trung ý chí vào hô hấp của mình, anh toàn tâm toàn ý lắng nghe, nghĩ ngợi. Thanh âm của hô hấp dần dần trở lại, không còn xa xăm như trước.

Từ từ ra khỏi linh giác của thực vật, quay trở lại xúc cảm và tiết tấu của loài người.

Anh cuối cùng mở mắt ra.

Trước mắt là một vùng đen thẫm.

Mùi hương của Thượng Đế Chi Môi biến mất.

Nhưng Lăng Độ Vũ không còn là Lăng Độ Vũ ngày trước, anh đã nắm giữ được bí mật của thực vật, cũng nhìn được “bộ mặt thật” của thượng đế.

Bọn Huyết Ấn và Ngải Dung Tiên bị quân sĩ Nam Phi trói tay lại liền với nhau, vô vọng ngồi trong bóng đêm khu rừng. Xung quanh là những tên bộ đội đặc chủng, tay cầm súng gườm gườm nhìn họ.

Kẻ định xuất hiện bất ngờ, bọn họ đến cơ hội chống chọi cũng không có liền bị bắt giữ.

Huyết Ấn lo lắng cho Lăng Độ Vũ, anh vào rừng cũng đã một đêm rồi.

Lúc này cách trời sáng không lâu.

Bọn lính đặc chủng không ngừng dùng kính hồng ngoại giám sát nơi đi vào khu rừng của bọn Lăng Độ Vũ, cho dù Lăng Độ Vũ có thể chế phục Tây Sâm, lại giết hết bọn đặc chủng bám theo vào rừng, sống sót ra ngoài, cũng không thể thoát được hai mươi bốn tên đặc chủng tinh nhuệ như hổ, sói này.

Lúc này Lăng Độ Vũ đã sớm từ một nơi khác thoát thân khỏi khu rừng, đi vòng lại, từ phía sau kín đáo đi tới, điều kiện có lợi nhất của anh là vừa dùng Thượng Đế Chi Môi, cái sức mạnh có thể cùng với thực vật nối liền tư tưởng vẫn chưa mất đi, chỉ cần anh nhắm mắt tĩnh tâm là có thể hòa nhập vào linh giác của thực vật, dò biết nhất cử nhất động của kẻ địch.

Đây mới thật sự là tri kỷ tri bỉ.

Biết rõ ràng vị trí của mỗi một kẻ địch.

Địch nhân tất cả có hai mươi tư tên, trong đó hai mươi hai tên phân bố trên dốc núi nơi anh tiến vào rừng, hai tên khác thì canh giữ bọn người Huyết Ấn.

Bọn chúng không thẹn là những chiến sĩ kinh nghiệm phong phú, vị trí và góc độ canh giữ đều là nơi công thủ kiêm bị. Cho nên chỉ cần anh ra khỏi rừng, một là chiến đấu rồi chết, hai là đầu hàng, tuyệt không có khả năng thứ ba.

Nhưng anh tuyệt đối không phải một người. Anh có linh giác của thực vật làm hậu thuẫn.

Anh đeo lên lưng ba khẩu súng máy lấy từ bọn Tây Sâm, lại dắt khẩu súng lục có lắp giảm thanh của Tây Sâm vào hông, khi này vẫn chưa phải là lúc dùng đến chúng.

Mọi hành động đều phải tranh thủ trước khi trời sáng, thần không hay quỷ không biết tiến hành.

Anh lôi miếng da ngực nhân tạo ra, rút ra máy bắn kim mề, bởi vì thể tích có hạn, máy bắn chỉ có thể bắn bốn lần, cho nên anh phải cẩn thận sử dụng.

Anh nhắm hai mắt lại, áp mặt vào một thân cây lớn, tâm linh từ rễ cây vươn dài về hướng kẻ địch.

Lúc này Huyết Ấn và Ngải Dung Tiên đang chịu đựng tuyệt vọng, sự đau khổ của chờ đợi làm cho con người khó chịu.

Hai tên binh sĩ bên cạnh họ nhẹ giọng nói chuyện, đắc ý tự phụ, đáng vẻ khinh người như nắm giữ phần thắng trong tay.

Đột nhiên một tên trong chúng kêu lên tiếng nhỏ.

Bọn người Huyết Ấn ngạc nhiên, nhìn về phía bọn chúng.

Chỉ thấy một tên lính đặc chủng đang đỡ tên kia, tên đó hình như bị hôn mê.

Trong ánh sáng mờ hồ, tên lính đặc chủng vẫn còn tỉnh táo đang định mở miệng gọi tên đồng bọn thì trên mặt tự nhiên xuất hiện thần tình kỳ quái, cổ họng ư ư mấy tiếng, lời nói không thể phát ra được, hai người đụng nhau một tiếng rồi ngã xuống đất.

Một người từ thân cây phía sau hai tên đó nhảy ra, nhằm hướng bọn Huyết Ấn đi lại.

Ngài Dung Tiên thấp giọng hoan hô.

Đó chính là Lăng Độ Vũ, nhanh chóng cắt dây trói cho bọn họ, lúc sau thì mọi người lấy lại được tự do.

Lăng Độ Vũ phân phát hai khẩu súng trường tự động trên người, súng lục và hai khẩu súng của hai tên bị sĩ binh bị trúng kim mê cho mọi người, tiếp đó chỉ thị đường lối tấn công cho mọi người và vị trí phân bố của hai mươi hai tên lính còn lại, anh cần phải tấn công chớp nhoáng, nhất cử có thể tiêu diệt kẻ địch.

Lăng Độ Vũ chọn cho mình nhiệm vụ nặng nề nhất, anh từ phía sau của kẻ địch xuất hiện, từ góc độ đó anh có thể đồng thời làm cho năm tên địch nằm trong phạm vi bắn, những tên còn lại do bọn Huyết Ấn giải quyết.

Ở góc độ này anh nhìn thấy bọn lính đặc chủng, tất cả đều quay lưng lại phía anh, vẫn không biết anh đã kín đáo từ phía sau đến gần.

Lăng Độ Vũ lại đợi một lúc, khẳng định mọi người bên mình đều đã vào vị trí công kích có lợi nhất, anh nhắc súng lên.

Tiếng đạn bắn ra vang lên, tia lửa từ mũi súng loáng lên.

Đồng thời từ bốn phía cũng liên tiếp vang lên tiếng súng trường tự động.

Máu thịt của kẻ địch văng lên, trong nhất thời bọn chúng cũng không biết kẻ địch từ phương hướng nào, thậm chí có tên còn trong lúc hỗn loạn mù quáng bắn về phía Hắc Yêu Lâm.

Cuộc tấn công bạo tấp quá bất ngờ.

Trận chiến kết thúc trong vòng một phút. Cả hai mươi hai tên đều ngã gục trong vùng máu.

Mọi người lại tụ tập lại.

Lòng tin của bọn Huyết Ấn tăng lên, im lặng đợi sự phân phó của Lăng Độ Vũ.

Lăng Độ Vũ nói: “Lấy đi mấy liên lạc của bọn chúng, chúng ta đi lấy lại lô vũ khí”.

Ngài Dung Tiên nói: “Ngài tìm thấy lô vũ khí đó rồi?”.

Lăng Độ Vũ nói: “Vẫn chưa tìm thấy, nhưng tôi biết vị trí chính xác của vũ khí”.

Chỉ tay vào một góc Hắc Yêu Lâm, nói: “Ở vị trí đó, cách ven rừng hai trăm yard”. Tiếp đó nhìn lại Huyết Ấn nói: “Anh có dám cùng tôi vào rừng không?”.

Sắc mặt Huyết Ấn biến chuyển, cứng cổ nói: “Nếu như tôi vẫn còn tuân theo di huấn của tổ tiên thì tôi càng không xứng làm chiến sĩ của Tỉ Cách Mễ”.

Lăng Độ Vũ nói: “Được! Không thẹn là một dũng sĩ và là người bạn tốt của tôi”.

Trong lòng anh đã có một khái niệm mờ hồ, anh đã hiểu tại sao Hắc Yêu Lâm lại là vùng cấm địa của nhân loại.

Anh hy vọng có thể gặp lại Hồng Thụ.

- o O o -

9. TỐI HẬU QUYẾT CHIẾN

Hoàng hôn hôm đó.

Mưa to gió lớn điên cuồng thổi vào khu rừng nguyên thủy quanh làng của của Tỉ Cách Mễ, Mã Phi cho dừng tất cả hoạt động tìm kiếm.

Mã Phi thiếu tướng ẩn mình trong doanh trại, trên mặt như phủ lớp khói mù so với sắc trời bên ngoài càng khó coi hơn.

Hạ Gia Văn báo cáo nói: “Thiếu tướng! Vẫn chưa có tin tức của bọn người Tây Sâm”.

Mã Phi nói: “Tiếp tục liên lạc”.

Ba giờ sáng, tiếng sấm đã ngừng, nhưng mưa vẫn tiếp tục rơi.

Vẫn chưa liên lạc được với bộ đội của Tây Sâm.

Bọn chúng tụ tập tại doanh trường đặt thiết bị thông tin vô tuyến điện. Tên lính truyền tin không ngừng gọi cho bộ đội của Tây Sâm.

“Một năm O một A, xin trả lời...”.

Mã Phi sốt ruột đi đi lại lại.

Kiệt Khắc thượng giáo nói: “Bộ đội mà Tây Sâm dẫn theo đều là những bộ hạ tinh nhuệ nhất của tôi, không có khả năng thất thủ”.

Mã Phi trầm giọng nói: “Vậy bọn chúng đi đâu rồi?”.

Khắc Kiệt cứng miệng không nói được.

Không khí trong trại trầm mặc khó chịu, chỉ có âm thanh đang nỗ lực gọi của của tên lính truyền tin.

Một tràng tín hiệu dài từ máy thu tín hiệu vang lên.

Có phản ứng rồi.

Bọn chúng tập trung xung quanh máy thông tin.

Âm thanh lạo xạo từ máy truyền thông tin vang lên, một giọng nói khác lạ nói:

“Mã Phi thiếu tướng, xin trả lời”.

Mọi người ngạc nhiên.

Mã Phi cầm lấy ống nói, trầm giọng nói: “Tôi là Mã Phi! Over”.

Đối phương cười lạnh một tiếng.

Sắc mặt bọn chúng đại biến.

Mã Phi giận dữ nói: “Ngươi là ai! Hãy nói rõ thân phận của ngươi”. Y mất đi vẻ bình tĩnh mọi khi.

Đối phương ngưng cười, nghiêm túc nói: “Ta là Lăng Độ Vũ, người mà ngươi cần tìm, trước tiên tặng cho ngươi một món quà”.

Thông tin gián đoạn.

Bọn chúng nhìn nhau, sự tình sao lại phát triển đến mức này? Lăng Độ Vũ cần tặng quà, đó là việc quái gì.

Đó là món quà gì?

“Bùm...!”.

Từ phía đầu núi đối diện vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa, cột lửa và khói nồng bốc lên cao lưng trời.

Khuôn mặt Mã Phi chuyển trắng, đứng im không động đậy trước máy thông tin, trên tay vẫn còn cầm máy nói.

Mọi người khác chạy ra khỏi trại, xem xét tình hình vụ nổ.

Hạ Gia Văn khuôn mặt trắng bệch quay lại hướng về Mã Phi báo cáo: “Đó là pháo hỏa tiễn!”.

Mã Phi nói: “Bọn chúng tìm được lô vũ khí”.

Máy nói lại vang lên.

Mã Phi trấn tĩnh nói: “Lăng Độ Vũ, anh nghe thấy tôi nói không?”.

Tiếng cười của Lăng Độ Vũ từ máy thông tin vang lên tràn ngập cả doanh trại, một lúc sau mới ngừng lại.

Mã Phi lạnh lẽo nói: “Cho dù anh có lấy được vũ khí, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của chúng tôi, anh hãy đầu hàng đi! Bằng không tôi sẽ giết hết những người bạn Tỉ Cách Mễ của anh”.

Lăng Độ Vũ cười lạnh nói: “Người dám? Chỉ cần người giết một người Tỉ Cách Mễ, không những chức quan của người khó giữ, chính phủ của người cũng sẽ bị chìm trong phong ba chính trị quốc tế, chỗ này không phải là Nam Phi của bọn người”. Tiếp đó chuyển giọng nói: “Ta cho ngài thời gian mười phút để ngài đầu hàng, bằng không quả hỏa tiễn tiếp theo sẽ lấy máu của ngài và thuộc hạ thay thế”. Liên lạc đứt đoạn.

Kiệt Khắc thượng giáo nói: “Không có khả năng! Trận địa của chúng ta phân bố bốn phía, trong trời tối như thế này hẳn không dám phóng hỏa tiễn. Huống chi bọn chúng lại không biết vị trí chúng ta giam cầm người Tỉ Cách Mễ, hẳn không sợ phóng nhầm sao?”.

Những lời này hợp tình hợp lý, những tên khác biểu thị đồng ý.

Mã Phi nói: “Rất nhanh sẽ có đáp án”. Tiếp đó nói: “Phân phó tất cả mọi người cải biến vị trí hiện tại của bọn họ, đưa những người Tỉ Cách Mễ tản ra những nơi khác nhau”. Mọi người nhận lệnh đi ra.

Lúc này bọn Lăng Độ Vũ và Huyết Ấn đang ở một ngọn núi cách đó năm dặm, máy phóng hỏa tiễn cảm ứng điện tử đang chỉ về phía làng Tỉ Cách Mễ phía đằng xa.

Huyết Ấn ở bên cạnh nói: “Người anh em, anh thật sự nắm chắc chứ?”.

Lăng Độ Vũ dựa vào kính viễn vọng hồng ngoại quan sát kẻ địch, nhìn đồng hồ trên tay, nói: “Hãy còn chín phút”. Tiếp đó an ủi Huyết Ấn nói: “Người anh em! Hãy tin ở tôi, người trong tộc của anh cũng như người trong tộc của tôi, tôi không nắm chắc thì không làm bừa đâu”.

Huyết Ấn và Ngải Dung Tiên nhất tề lộ ra vẻ khó thể tin tưởng.

Lăng Độ Vũ đứng dậy, từ từ đi đến giữa hai cây lớn, khoanh gối ngồi xuống.

Bọn người Huyết Ấn kinh ngạc, không hiểu.

Lăng Độ Vũ nhắm hai mắt lại, được một lúc thì sắc diện đại biến. Anh không cảm giác được linh giác của thực vật, nó tựa hồ như ở rất xa, rất sâu không thể chạm đến được.

Sức mạnh của Thượng Đế Chi Môi đã biến mất.

Mồ hôi lạnh từ trên trán anh chảy xuống.

Mười phút trôi qua.

Vẫn không có động tĩnh gì.

Khuôn mặt Mã Phi lộ ra nét yên tâm, thở ra một hơi dài nói: “Toàn quân giới bị, đợi đến sáng mai chúng ta sẽ triển khai tìm kiếm, cứ gặp là giết”.

Mọi người ứng tiếng.

Còn khoảng một tiếng nữa thì trời sáng, mưa càng lúc càng to hơn.

Mọi nỗ lực của Lăng Độ Vũ đều thất bại.

Huyết Ấn và mọi người đều khố sở chờ đợi.

Mưa to rơi xuống, y phục mọi người đều ướt đẫm.

Lăng Độ Vũ diên cuồng kêu lên một tiếng, gọi lớn: “Hong Thụ! Hong Thụ! Người ở đâu?” Thanh âm vang vọng cả ngọn núi.

Mưa to không ngừng rơi xuống làm cho da thịt cũng thấy đau nhức.

Chẳng lẽ phải bó tay nhận bại như thế này?

Trong cực độ của tuyệt vọng, cái đại dương sinh mệnh, linh giác của Hong Thụ và thực vật kết hợp đột nhiên tiến đến.

Hong Thụ thở dài thâm trầm, từ dưới lòng đất sâu, rễ của thực vật truyền đến cây lớn bên cạnh anh, chiếu vào trong tâm linh anh.

Âm thanh của Hong Thụ trong tâm linh anh vang lên nói: “Tất cả đều không có ý nghĩa, thành thành bại bại, lịch sử của cả nhân loại giống như một làn gió thổi qua, chớp mắt thì biến mất”.

Âm thanh trong tim của Lăng Độ Vũ vội nói: “Bất luận là tạm thời thế nào hay không đầy đủ ra sao, nhưng tất cả cuối cùng cũng là đã từng tồn tại. Cũng như lúc này, giống như một cái bẫy săn thú, chúng tôi làm sao có thể thoát thân?”.

Hong Thụ thở dài.

Lăng Độ Vũ trong tim kêu lên: “Chẳng nhẽ ngài ngồi yên nhìn người trong tộc của ngài bị kẻ địch hung tàn giết hại sao?”

Hong Thụ trầm mặc giây lát, từ từ nói: “Không có sinh mệnh nào chết cả, giống như “Thánh kinh” của tây phương nói linh hồn là bất tử bất diệt. Tử vong chỉ là hình thức chuyển hóa của sinh mệnh, từ hình thức của người, trở lại với nó. Sự ngắn dài có gì phân biệt”.

Lăng Độ Vũ từ từ bình tĩnh lại, tư tưởng của Hong Thụ cũng biến thành giống như thực vật, không còn ở góc độ của nhân loại nhìn nhận sự vật, cũng không thể dùng “đạo lý của con người” làm rung động ngài được.

Lăng Độ Vũ nói: “Nhưng tầng lớp sinh mệnh khác nhau, đều có trời đất riêng của nó, giống như ngài là kẻ địch của thượng đế, ngài cũng phải nghĩ ra biện pháp thoát khỏi sự uy hiếp của nó. Vậy tại sao chúng tôi lại không thể đối kháng lại kẻ địch của mình?”.

Hong Thụ trầm mặc lại.

Lăng Độ Vũ kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian không ngừng trôi qua.

Còn hơn mười phút nữa thì tia sáng đầu tiên sẽ xuất hiện. Bọn họ không còn thời gian nữa rồi.

Lăng Độ Vũ lòng nóng như đốt.

Đột nhiên linh giác của Hong Thụ không ngừng mở rộng, Lăng Độ Vũ cũng cảm thấy tư tưởng của mình không ngừng vươn ra.

Tâm linh của hai người kết hợp lại thành một, xuyên vào lòng đất mênh mông, vượt qua rừng cây rậm rạp rộng lớn, đến làng của người Tử Cách Mễ.

Kẻ địch đã thay đổi phân bố binh lực, cũng thay đổi vị trí tù nhân.

Lăng Độ Vũ hoan hô một tiếng, ghi nhớ vị trí đóng binh của kẻ địch.

Bọn người Mã Phi đứng trong trại, đang đợi trời sáng.

“Bùm” một tiếng nổ vang trời, tiếp đó là một loạt các vụ nổ, sáng rực cả ngọn núi.

Trong ngoài doanh trại đều hỗn loạn.

An Thần thiếu giáo chạy vào trong, sắc mặt giống như người chết, thở dốc nói:

“Hỏa tiễn trúng vào nơi đỗ máy bay trực thăng, trực tiếp hủy hoại ba chiếc trực thăng, còn làm hỏng ít nhất bảy chiếc trực thăng, nếu không sửa chữa thì không thể cất cánh được”. Đây là đả kích chí mạng.

Lời nói chưa dứt, một tiếng nổ khác từ phía đằng trước bên trái truyền lại, lẫn cả tiếng người kêu gào.

Một tên thiếu úy xông vào, kêu lên: “Thiếu tướng, trận địa súng máy và pháo kích của chúng ta bị địch nhân bắn trúng, thương vong vô cùng”.

Tiếng lửa cháy bên ngoài doanh trại truyền lại, tiếp đó lại một tiếng nổ, lửa cháy lan vào một chiếc trực thăng khác.

Tiếng xào xạo từ máy thông tin kêu lên, thanh âm của Lăng Độ Vũ lại vang lên nói:

“Mã Phi thiếu tướng! Món quà tuy rằng đưa đến hơi muộn, mùi vị cũng không tồi phải không?”.

Mọi người nhìn vào bộ mặt xanh xám của Mã Phi. Mã Phi cầm lấy ống nói, quát lên: “Lăng Độ Vũ, người đừng mong ta đầu hàng!” Đến hai từ cuối, y gần như hét lên.

Thông tin đứt đoạn.

Tiếp đó ở ba địa trận khác cũng phát nổ, trong đó có một quả hỏa tiễn bắn vào nơi đỗ của những chiếc trực thăng, gây ra một loạt các vụ nổ.

Ánh lửa xông lên lưng chừng trời, rực hồng cả khu làng người Tỉ Cách Mễ và những ngọn núi gần đó, nhưng lại không có vụ nổ nào tại doanh trại canh giữ người Tỉ Cách Mễ.

Địch nhân tại sao có thể bắn chính xác mỗi một mục tiêu?

Mã Phi lầm bầm nói: “Tuyệt đối không thể! Tuyệt đối không thể!”.

Tướng lĩnh trong doanh trại nhìn nhau, khổ sở không có kế gì.

Cho dù có biết vị trí của kẻ địch, bọn chúng cũng không có pháo hỏa tiễn có xạ trình như vậy, hoàn toàn chịu cảnh lãnh đòn.

An Thần thiếu giáo nói: “Vị trí của kẻ địch hình như cách chúng ta mười dặm phía Đông Bắc, chúng ta phải làm gì?”.

Mã Phi thiếu tướng nói: “Đem con tin lẫn vào mỗi nơi tác chiến của chúng ta, tiếp đó tiến về phía kẻ địch công kích, tôi không tin không thể chiến thắng vài người bộ chúng”.

“Không!”.

Mã Phi chợt nhìn về phía Kiệt Khắc đang nói, người này tinh thần kiên quyết, khẩu súng lục trên tay hướng về Mã Phi.

Kiệt Khắc nói: “Mã Phi thiếu tướng! Tôi tuyệt đối không thể để ngài lãng phí máu thịt của thuộc hạ tôi, ngài chỉ là một người điên cuồng không từ bất kỳ thủ đoạn nào để

giành chiến thắng, cho dù là tổng thống cũng sẽ không đồng ý cho chúng ta đặt người Tỉ Cách Mễ vào chỗ nguy hiểm. Tôi lấy danh nghĩa chỉ huy bộ đội đặc chủng bắt ngài, bây giờ mọi việc đều do tôi chỉ huy”.

Cơ thịt trên mặt Mã Phi co lại, thể hiện đang rất tức giận.

Quân sĩ bốn phía nhất tề rút súng lục ra, như là gặp kẻ địch chỉ vào y và Hạ Gia Văn.

Mã Phi tàn nhẫn nói: “Hy vọng anh có thể gánh chịu được hậu quả!”.

Kiệt Khắc nói: “Không cần ngài phải lo lắng, đưa hai người bọn họ ra”.

Lăng Độ Vũ nhìn ánh lửa phía đằng xa, khẩn trương chờ đợi phản ứng của kẻ địch.

Sắc trời đã sáng rõ. Ban ngày đã đến. Mưa lớn ngừng rơi.

Máy thông tin kêu lên xào xạo.

Lăng Độ Vũ nhắc ông nói lên nói: “Mã Phi! Có việc gì?”.

Thanh âm đối phương truyền lại: “Lăng tiên sinh, tôi là Kiệt Khắc thượng giáo, hiện giờ là chỉ huy, hy vọng có thể cùng ngài tiến hành đàm phán”.

Lăng Độ Vũ nói: “Xin lỗi, các ngài đã mất đi tư cách đàm phán. Cho các ngài năm phút, hạ tất cả vũ khí xuống, lập tức rút lui, mang theo tất cả những người bị thương, không được quay lại, bằng không tôi lập tức phát động cuộc công kích mạnh mẽ hơn”.

Nói xong không đợi đối phương trả lời, liền gián đoạn thông tin.

Lăng Độ Vũ nhắm mắt lại, thông qua linh giác của Hồng Thụ, thăm dò tình hình kẻ địch phía đằng xa.

Hơn mười phút sau, Lăng Độ Vũ mở mắt ra, mỉm cười nói: “Kẻ địch đã ly khai khỏi làng, tất cả tù nhân đều vô sự”.

Mọi người lúc này sùng bái anh như thần, nghe vậy hoan hô lên.

Ngải Dung Tiên ôm chặt lấy Lăng Độ Vũ, hôn mạnh lên anh.

Lăng Độ Vũ lại nhắm mắt lại, từ trong tâm linh nói với Hồng Thụ: “Cảm ơn ngài!”.

Thanh âm của Hồng Thụ từ mặt đất truyền đến: “Không cần phải cảm ơn ta, anh là người ta chọn lựa. Từ sau khi ta dùng Thượng Đế Chi Môi, lãnh hội được bí mật của sinh mệnh, vẫn luôn đợi một người có linh giác khác để chia sẻ sự hiểu biết của mình, để có thể an tâm ly khai cái vũ trụ này. Cho nên từ lúc máy bay của người hạ cánh xuống thảo nguyên, ta liền dẫn dụ người, cũng với người chia sẻ tâm tưởng, làm cho người nghĩ về vấn đề này”.

Lăng Độ Vũ trong tim nói: “Tại sao lại nói với tôi?”.

Hồng Thụ nói: “Sinh mệnh ngắn ngủi của nhân loại, là thời gian ngắn ngủi mà nó không cần lo lắng, nhưng nó quên mất năng lực tích lũy kinh nghiệm của con người, đời đời giao tiếp cho nhau, hiểu biết không ngừng truyền lại cho đời sau, giống như ta đem những điều này nói lại cho anh, sẽ có một ngày người lại đem những gì mình biết nói lại cho một người khác, đây coi là cống hiến của ta đối với nhân loại của mình”.

Lăng Độ Vũ nói: “Vậy tại sao ngài lại phải đi? Ngài có thể đến nơi nào?”.

Hồng Thụ thở dài trầm mặc, nói: “Ta thông qua linh giác của thực vật, không ngừng thăm dò bí mật của nó, làm cho nó bắt đầu cảnh giác, nếu ta vẫn không đi, sẽ gặp phải số phận bị thảm giống như Nguyệt Ma”.

Lăng Độ Vũ không hiểu nói: “Tại sao nó không lập tức ra tay với ngài?”.

Hồng Thụ nói: “Người vẫn không tránh khỏi đứng từ góc độ của con người nghĩ về nó. Nó là một cỗ sinh mệnh vô hình, một tư tưởng vô hình. Một tư tưởng của chúng ta có thể phát sinh trong phần nghìn giây, nhưng một tư tưởng của nó cần một trăm năm, thậm chí là nghìn năm. Cái gọi là một ngày trong núi, ngàn năm ngoài đời. Quan niệm thời gian của nó không giống như của nhân loại. Tưởng chính là hành động và sức mạnh của nó, có thể hủy diệt cả tinh cầu, cũng có thể sinh ra vô số sinh mệnh, cho nên ta nhất định phải trước khi tư tưởng hủy diệt ta của nó hình thành, chạy vào một không gian khác. Ở đó sức mạnh của nó sẽ yếu hơn, như vậy ta vẫn còn cơ hội sống”.

Lăng Độ Vũ nói: “Ngài đã từng cùng nó ‘chính diện’ gặp mặt?”.

Hồng Thụ nói: “Không có linh thần của ai có thể trực tiếp gặp nó, nó giống như một viên đá nam châm khổng lồ, linh thần của con người như những bụi sắt, sẽ bị nó hút lấy một cách vô tình. Đó là cái chết, cũng là sự mà việc máy bay người tìm kiếm gặp phải. Khi máy bay đi qua trên bầu trời Hắc Yêu Lâm, cũng là lúc nó thông qua linh giác của thực vật thăm dò vũ trụ ngoài hệ mặt trời, cho nên tất cả phi hành đoàn lập tức tử vong, cũng có thể nói là bị nó thu hồi lại linh hồn. Đây cũng là nguyên nhân trong Hắc Yêu Lâm không tồn tại sinh mệnh. Hắc Yêu Lâm là trạm thăm dò vũ trụ của nó”.

Lăng Độ Vũ nhớ lại thi thể bên trong máy bay, kinh ngạc sợ hãi, cũng may mắn là lúc tìm vũ khí không gặp phải năng lượng thăm dò của nó.

Anh đột nhiên nhớ đến một việc, hỏi: “Tại sao ở tam giác Bách Mộ Đạt cả đội máy bay đều mất tích không thấy tung ảnh, còn ở đây lại có thể tìm thấy tàn tích của máy bay?”.

Hồng Thụ nói: “Nó có thể thăm dò vũ trụ, cũng có thể quán thông đến vũ trụ khác, Bách Mộ Đạt chính là cứ địa để nó quán thông đến các vũ trụ khác, lợi dụng lực lượng của hải dương, khi năng lượng nổ ra, sinh mệnh bị hút vào trong, vật thể bị đưa đến một không gian khác, tạo thành những sự kiện tử vong thần bí”.

Lăng Độ Vũ lặng im.

Hồng Thụ nói: “Người là người cuối cùng cùng ta nói chuyện, đừng có thất lạc, chúng ta một ngày chưa chết vẫn còn một tia cơ hội, những bí mật mà ta tìm kiếm suốt mấy chục năm nay cuối cùng đã thuộc về người. Ta đi đây. Hãy nhớ! Giọt nước so với đại dương tuy bé, nhưng về bản chất vẫn to lớn như nhau”.

Linh giác của Hồng Thụ biến mất.

Lăng Độ Vũ mở mắt ra.

Ánh sáng mặt trời chiếu khắp mặt đất, làm cho con người khó có thể tưởng tượng được mưa to gió lớn và bóng tối sâu thẳm của đêm qua.

Huyết Ấn và Ngải Dung Tiên sùng kính nhìn anh.

Núi sông tươi đẹp, ai có thể nghĩ rằng cái cảnh sắc đẹp dễ này lại ẩn chứa một bí mật to lớn.

Anh vẫn còn nhiều việc phải làm.

Vận chuyển vũ khí đến Nạp Mễ Bửu Á, nghe ngóng tình hình của Cao Sơn Ứng...

Còn nữa, anh phải kế thừa “di chí” của Hồng Thụ, vì tiền đồ của nhân loại mà phấn đấu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-do-vu-2-thuong-de-chi-me>